

Trần Thị Thanh Du

TÓC THÈ GIÓ BAY

*"Van đôi mắt em đừng nhìn ta nữa.
Van đôi mắt em đừng trót lẳng lơ.
Để đôi mắt ta đừng buồn muôn thuở
Để mãi đời ta là kẻ mua tình.
Để đôi mắt ta một trời bao dung
Để tâm hồn ta mười năm tình hận.
Hỡi đôi vai mềm biển khóc từng đêm
Riêng ta vẫn còn, còn thương còn nhớ
Chỉ thiếu một lời an ủi mình thôi....."*

Mưu Phi bầm trả lại bài hát không biết bao nhiêu lần. Anh nghe hoài nhưng nó vẫn không thấm. Tại sao thế? Hỏi ai đây và ai sẽ trả lời cho anh biết? Vì sao Ân Đình không chờ đợi anh, trong khi tình yêu của anh vẫn còn đó, lời hẹn năm nào vẫn còn đây, mà Ân Đình đã xa anh vời vợi.

Mưu Phi suy nghĩ rất nhiều đêm, nhưng anh vẫn không thể nào tìm được câu trả lời.

"Riêng ta vẫn còn, vẫn còn tất cả

Chỉ thiếu một người, người ấy là em..."

Chán nản, anh nằm dài ra giường. Tám năm du học xứ người, ngày trở về những tưởng đón người xưa vào trong vòng tay của bao ngày nhớ mong, nhưng cảnh cũ còn đây, người xưa thì biệt phương nào.

Nếu như anh không du học thì anh có mất Ân Đình không, và Ân Đình có ngậm ngùi làm vợ kẻ khác không?

Mưu Phi không bao giờ tin Ân Đình phản bội lại anh, trong khi cô rất yêu anh, trừ phi...cô có ẩn tình gì đó.

Mưu Phi thầm gọi tên người thương trong nỗi nhớ nhung da diết. Thật sự, dù có lao đầu vào công việc, anh cũng không thể quên được Ân Đình.

Hình ảnh cô đã ăn sâu vào mạch máu, vào tim anh, cho nên tám năm xa cách, anh đã không hề nghĩ đến người con gái nào khác. Ngày trở lại Việt Nam, lòng anh nôn nao khó tả. Thế mà....

-Anh hai! Em và ba ở đây nè.

Mưu Phi rời khỏi dòng người đông đúc thật nhanh. Anh vui vẻ trong vòng tay gia đình:

-Ba!

Ông Đình Sơn vỗ vai con trai:

-Con đã về.

Đoan Phương tíu tít:

-Anh Hai!Trông anh chừng chạc vạm vỡ hơn xưa nhiều.

Mưu Phi bẹo má em gái:

-Còn em thì rất xinh đẹp-Anh ghẹo-Sao, có còn khóc nhè như ngày xưa nữa không?

Đoan Phương cong môi:

-Hứ! Người ta đã hăm bốn rồi chứ bộ.

Mưu Phi nhìn lên bầu trời:

-Ừ nhỉ. Đã tám năm rồi còn gì. Tóc của ba cũng đã bạc đi nhiều. Còn em gái của anh đã lớn hơn và xinh hơn.

Anh hỏi:

-Ông nội khỏe chứ Đoan Phương?

-Dạ khỏe. Đáng lẽ ông nội ra đón anh, nhưng vì bị cảm nên ông đành chờ anh ở nhà.

Mưu Phi buột miệng:

-Quê nhà có khá nhiều thay đổi.

Ông Đình Sơn lên tiếng:

-Thời buổi văn minh với điện tử tin học, nếu không bắt kịp thì ta sẽ bị lùi lại hay bị họ bỏ quên phía sau. Cho nên vì lẽ đó mà con người có khá nhiều thay đổi. Tuổi trẻ bây giờ thông minh và nhạy bén. Công ty Tín Trung của ông nội con đang rất cần con.

-Vì thế nên ông nội mới gọi con về gấp?

-Điều hành công ty chỉ là chuyện thứ yếu, quan trọng là gia đình đang rất nhớ con.

Đoan Phương ôm cánh tay Mưu Phi:

-Tám năm trời xa nhau, em cũng khó hình dung ra được anh. May thay anh không thay đổi nhiều, nhưng trông phong trần và đĩnh đạc hơn. Em rất thích con người anh hiện tại.

-Vậy sao?

Mưu Phi nheo mắt:

-Thế em đã có người yêu chưa?

-Có can chi đến anh mà hỏi?

-Để anh xem anh chàng kia khù khờ hay lanh chanh lách chách như em.

Đoan Phương giậm chân:

-Anh Hai này!Tại sao lại nói xấu em?

-Em có gì tốt ư?

-Anh Hai!

Ông Đinh Sơn đỡ cho con gái:

-Đoan Phương rất ngoan và rất giỏi nên thằng con rể của ba cũng rất thông minh và rất hiền.

Mưu Phi ghẹo tiếp:

-Ai xấu số trở thành con rể của ba vậy?

-Còn ai khác ngoài Quang Tiến, người bạn thuở học trò của con.

-Thì ra Quang Tiến, hèn gì Út Phương dễ dàng xỏ mũi như vậy. Con công nhận Quang Tiến có hiền, nhưng thông minh lắm đấy.

-Đúng vậy. Hiện giờ Quang Tiến đang là trưởng phòng kỹ thuật ở công ty Tín Trung.

Mưu Phi tủm tỉm cười:

-Và Út Phương đang làm trợ lý của trưởng phòng, phải không?

Đoan Phương ré lên:

-Anh Hai! Đủ rồi nha. Nãy giờ cứ trêu em mãi, em về méc nội cho xem.

-Sao lại méc nội mà không là ai khác?

-Vì nội rất thương em.

-Nội cũng thương anh vậy.

Đoan Phương điểm ngón tay:

-Bởi vậy nội mới lo cho hạnh phúc của anh. Phen này về nước, nội muốn anh cưới vợ đấy.

Mưu Phi cau mày:

-Thật ư?

-Dối anh thì có ích lợi gì cho em. Nghe đâu là cháu người bạn của nội ngày xưa.

Mưu Phi nhăn mặt:

-Hôn nhân sắp đặt, anh không thích.

-Cái đó thì anh về nói với nội.

-Bộ nội không biết anh đã có người yêu sao?

Mưu Phi nhìn quanh:

-Ân Đình sao không ra đón anh? Anh nhớ là có đánh điện tín cho cô ấy mà.

Đoan Phương đưa mắt nhìn ông Đình Sơn. Hai cha con nén tiếng thở dài. Mưu Phi không bỏ sót một cử chỉ nào của cha và em gái.

Anh nôn nóng:

-Nói đi. Đã xảy ra chuyện gì với Ân Đình rồi, phải không?

Ông Đình Sơn khoát tay:

-Con ra xe đi.

Đoan Phương kéo tay Mưu Phi:

-Đi, anh Hai. Chuyện gì từ từ rồi anh cũng sẽ biết mà, đừng để ở nhà nội chờ.

Mưu Phi đi theo đà kéo của Đoan Phương, lòng anh vô cùng thấp thỏm. Ân Đình không đi đón anh, nhất định là đã có chuyện gì. Lẽ ra, tám năm chờ đợi, nghe tin anh về, cô phải rất vui, dù bận bất cứ chuyện gì cũng phải đi đón anh chứ.

Ra đến bãi đậu xe, người tài xế vội vã đón lấy những vali đầy ắp đồ

đạp, chắt vào cốp xe.

-Chào cậu chủ mới về.

Mưu Phi lịch sự:

-Chào anh Quân. Tám năm rồi, anh vẫn còn làm cho ông nội tôi à?

-Dạ phải.

Mưu Phi ngồi vào xe. Tâm hồn anh như để tận đâu đâu. Ân Đình không ra đón anh như lời dặn trong điện tín nghĩa là mọi sự đều đã thay đổi, chứ không như anh đã từng nghĩ.

Đoan Phương ngồi kế bên anh Hai, cô rất tôn trọng sự im lặng của anh. Mặc dù cô không biết anh đang nghĩ gì, nhưng chuyện của Ân Đình không thể không nói.

Anh Hai mà biết được sự thật có lẽ sẽ đau khổ lắm.

Tám năm nơi xứ người, anh Hai vẫn một lòng chung thủy, luôn nhớ về Ân Đình. Nhưng Ân Đình lại nhẫn tâm phản bội lại anh, ưng thuận làm vợ một người giàu có lớn hơn mình ba tuổi.

Đám cưới diễn ra tưng bừng của kẻ giàu sang. Nụ cười của Ân Đình luôn rạng rỡ trên môi, không lấy gì làm buồn hay nuối tiếc cho mối tình mặn nồng tám năm.

Tội nghiệp cho anh Hai vẫn năm chờ tháng đợi, nhớ nhung. Còn Ân Đình thì vui vẻ, hạnh phúc với duyên mới.

Đoan Phương đưa mắt nhìn anh Hai, cô cảm môi thâm nghĩ. Không chuyện gì có thể giấu mãi được, nhưng biết nói như thế nào đây, cho anh không bị sốc, không bị đau đớn?

Đoan Phương vẫn không nói gì, đầu óc cứ trần trở với suy nghĩ của mình.

Biết Ân Đình phản bội, ông nội định cưới vợ cho anh Hai, hòng cho anh Hai quên đi mối tình không đoan kết, liệu có đúng không? Hay

đó lại là địa ngục để giam hãm đầy đoạ cả hai con người?

Nhất định là không được rồi. Cô phải nói với ông nội thôi. Chậm chậm lại để thời gian có thể xoá nhoà tất cả rồi bắt đầu đón một mùa xuân mới.

Và việc trước tiên cô khuây khoả, tạm vơi nỗi buồn và đau khổ. Rồi sau đó cứ mặc nhiên cho chuyện tình cảm, nếu trái tim của anh Hai cô chấp nhận một tình yêu mới.

Trên đời này thiếu gì con gái, đâu phải chỉ có mình Ân Đình. Cô ta đã phản bội thì còn nhớ đến cô ta để làm gì?

Tạm yên lòng với những suy nghĩ của mình, Đoan Phương bắt chước anh Hai lơ đãng nhìn ra ngoài. Đường phố cao điểm thật không thua gì ở nước ngoài.

Nghe tiếng còi xe quen thuộc. Ông Đình Bằng gọi vú Bình:

-Vú ơi! Cha con thằng Đình Sơn về đó, vú ra mở cửa giùm tôi đi.

-Vâng, thưa ông chủ.

Ông Đình Bằng với những bước chân còn khoẻ mạnh ra tận bậc tam cấp để đón cháu, trên môi ông lấp lánh những niềm vui.

Chiếc xe hơi sang trọng chạy vào sân rồi dừng lại. Mưu Phi mở cửa, bước xuống.

Căn biệt thự thân quen không có gì thay đổi. Tất cả đều lưu giữ những kỷ niệm xưa, nơi anh sinh ra và lớn lên.

Mưu Phi bước đến bên vú Bình, anh nghiêng đầu:

-Vú còn nhận ra con không?

Đôi mắt vú Bình sáng ngời vẻ yêu thương:

-Mưu Phi! Con lớn và chững chạc nhiều quá.

-Tám năm đâu phải là thời gian ngắn, thưa vú.

-Năm tháng thay đổi, nhưng con không có gì thay đổi, Mưu Phi ạ.

Còn vẫn dễ thương như thuở nào.

-Cám ơn vú.

-Tám năm xa vắng, nay con đã trở về, vú mừng lắm-Bà đẩy vai Mưu Phi-Thôi, đến chào ông nội đi.

-Vâng, hẹn gặp lại vú sau.

Đoan Phương nhỏng nhẽo:

-Anh Hai về, con thấy hình như vú thương anh Hai nhiều hơn con đấy.

-Nói vậy mà nói được sao? Hai anh em, vú đều thương như nhau.

-Con hồng biết. Vừa rồi vú mừng anh Hai mà không mừng con.

-Ơ, cái con bé này! Ở nhà với vú hằng ngày mà vẫn còn ganh tỵ với người đi xa mới về ư? Bộ con không thích anh Hai con về nhà à?

-Không phải.

-Vậy tại sao...

Đoan Phương ôm vai vú Bình:

-Con chỉ đùa thôi, anh Hai con về, luôn là điều con hằng mong ước mà.-Cô nói nhỏ-Lúc này, ở sân bay, anh Hai có hỏi chị Ân Đình sao không ra đón anh.

-Rồi con trả lời sao?

-Con chưa nói gì hết, nhưng chúng ta cũng không thể giấu mãi được.

Vú Bình chép miệng:

-Tội nghiệp anh con, mới về nước lại phải gặp chuyện đau khổ.

-Bây giờ, chúng ta làm sao đây vú?

-Sự thật nào cũng là sự thật. Vú chỉ hy vọng Mưu Phi đừng quá lụy vì tình. Thời gian là liều thuốc tốt nhất để quên kỷ niệm buồn đau.

-Anh Hai yêu chị Ân Đình như vậy, con nghĩ.....

-Hãy luôn nghĩ đến mặt tốt của nó. Con phải giúp đỡ anh Hai con

trong nhưng lúc cần thiết.

Đoan Phương gật đầu:

-Vâng con hiểu.

Tiếng ông Đình Bằng vọng ra:

-Đoan Phương! Sao cháu còn chưa vào nhà?

Đoan le lưỡi:

-Nội gọi con kìa. Thôi, con vào nha vú.

-Ừ.

Nhìn bước chân tung tăng của Đoan Phương, vú Bình không giấu được tiếng thở dài. Bà rất lo cho Mưu Phi sợ thằng bé không chịu được cú sốc khi tình cảm đã ấp ủ tám năm.

Càng nghĩ, bà càng thấy giận Ân Đình. Tám năm cô có thể chờ đợi được, chỉ còn ba tháng nữa thôi, sao cô không tiếp tục chờ? Chuyện tình yêu có thể dễ quên thế sao?

Mưu Phi là một người đàn ông tốt. Ân Đình phản bội anh, rồi đây cô sẽ phải ân hận về những việc mình làm. Cô sẽ phải nuối tiếc khi ngoảnh mặt với Mưu Phi.

Nhưng dù muốn dù không, bà cũng cầu mong cho Mưu Phi nhanh chóng quên Ân Đình đi để tìm một tình yêu mới.

Vú Bình vào nhà, tiếng cười của Mưu Phi làm cho bà thấy chạnh lòng.

-Nội nói thế, chứ ở Mỹ họ rất tự do trong mọi chuyện, nội à. Nam nữ bình đẳng và họ luôn có ý thức, không đổ trách nhiệm cho một ai. Cả trong chuyện tình cảm, hợp thì đến với nhau, không hợp thì chia tay nhau, không ai khó dễ ai hết.

-Và cháu thích cuộc sống như vậy?

-Dạ không, cháu chỉ nói để nội nhìn xa hơn một chút thôi. Tuy tám

năm sống ở trời Tây, nhưng cháu không hề quên đi nguồn cội và phong tục tập quán của dân tộc mình.

-Như thế thì tốt. Cháu biết nội gọi cháu về đây là vì việc gì chứ?

- Dạ cháu có nghe ba và Đoan Phương nói sơ sơ.

-Thế cháu có cần ông nói rõ hơn không?

-Dạ, rất cần. Cháu không muốn mình biết trong mập mờ.

Đoan Phương chen vào:

-Nội à! Anh Hai mới về, hãy để cho anh Hai nghỉ ngơi đi nội. Chúng ta còn nhiều thời gian để nói.

-Ừ, cũng phải. Thôi, cháu lên phòng nghỉ đi. Đến giờ ăn, nội sẽ bảo Út Phương gọi cháu.

Đoan Phương nắm tay anh trai:

-Đi anh Hai. Phòng của anh, em đã dọn sạch sẽ rồi.

Mưu Phi ghì lại:

-Anh muốn nói chuyện với nội thêm một chút.

-Thời gian còn nhiều mà, anh lo gì. Hãy để nội nghỉ ngơi vì nội đang bị cảm đấy.

Thật ra, Đoan Phương rất lo sợ Mưu Phi hỏi về chuyện Ân Đình. Mới về nước, cô không muốn anh Hai cô buồn. Giấu được lúc nào hay lúc đó vậy.

Mưu Phi đứng lên:

-Xin phép nội.

Theo chân Đoan Phương lên phòng, Mưu Phi hỏi:

-Ba đâu?

-Hình như đã đến công ty.

Mưu Phi buông người xuống nệm:

-Nội đã cao tuổi, ba cũng đã già mà lúc nào cũng phải bận rộn với

công việc. Còn anh, tám năm nơi trời Tây nuôi những mộng tưởng riêng, không giúp được gì, lại thêm lo lắng cho nội và ba, anh thiệt là có lỗi.

-Anh biết vậy thì tốt. Lần này về nước, anh biết mình phải làm gì rồi chứ?

-Những gì anh học hỏi được ở nước ngoài, anh nhất định đem ra sử dụng, thay nội và ba gồng gánh công ty, giúp công ty phát triển lớn mạnh hơn.

Đoan Phương vỗ tay:

-Em lúc nào cũng ủng hộ anh. Nhưng đừng quá gấp gáp, hãy nghỉ ngơi cho khuây khỏa, đầu tháng sau nhận công việc cũng không sao. Công ty bây giờ đang rất ổn định. Tám khách sạn ở ba miền Bắc-Trung-Nam hoạt động trong thuận lợi. Ba thường nhận những khách du lịch từ nước ngoài đến. Mười hai ngôi nhà cao tầng cho thuê với giá hợp lý, đa số là các tập đoàn nước ngoài thuê để đặt văn phòng đại diện, còn tám nhà hàng trong thành phố em đang coi giúp ba.

Cô nghiêng đầu:

-Anh về nước là ba được nghỉ ngơi sớm. Ngày anh nhận chức chắc có nhiều bất ngờ và thú vị lắm.

-Sao thế?

-Vì trong công ty, ai cũng đang mong được gặp mặt con trai của giám đốc Đinh Sơn, cháu đích tôn của cựu giám đốc Đinh Bằng một thời lừng tiếng.

Đoan Phương chúm chím cười:

-Đảm bảo người đẹp xếp hàng để mong anh để mắt đến.

Mưu Phi giờ tay:

-Cho anh xin điều ấy. Trong tim anh chỉ có mình Ân Đình thôi.

Đoan Phương chau mày:

-Anh yêu chị Ân Đình lắm phải không?

-Cô ấy như là cuộc sống của anh.

Đoan Phương cắn môi:

-Em ví dụ thôi nha. Nếu như chị Ân Đình phản bội lại anh thì sao?

Mưu Phi phản ứng mạnh:

-Không đâu.

-Em chỉ ví dụ thôi mà.

-Anh cũng không biết mình sẽ như thế nào nữa. Nhưng sao....

Mưu Phi nhìn chằm chằm Đoan Phương:

-Em đang giấu anh chuyện gì, phải không?

Đoan Phương né tránh:

-Không có.

-Đừng nói dối.

-Anh Hai!

-Anh đang chờ nghe

-Em...em...

-Liên quan đến Ân Đình, đúng không?

Đoan Phương gật nhẹ:

-Vâng

-Cô ấy sao rồi? Hôm nay không thấy cô ấy ra sân bay đón anh.

Chẳng lẽ...

Đoan Phương khó khăn:

-Chị Ân Đình đã lấy chồng.

Mưu Phi ngồi bất động. Sự thật là như thế ư? Ân Đình đã lấy chồng, sao mà cay đắng thế.

Lúc mới bước xuống sân bay, Mưu Phi đã có cảm giác, nhưng anh

không dám nghĩ đến điều ấy. Giờ thì chính miệng em gái anh nói ra, chắc là đúng rồi. Đoan Phương dúi gạt anh làm gì.

Những lời âu yếm yêu thương ngày nào, nay còn đâu. Tất cả đã đi theo bước chân phản bội của Ân Đình.

Mưu Phi ôm đầu, gục xuống. Bao mộng ước tương lai mà anh đã dệt mộng, giờ thì mất hết rồi. Ân Đình ơi! Sao em nhấn tâm vậy? Dù năm tháng có dài lâu, tình yêu vẫn không phai mờ trong anh. Thế mà...

Còn gì đâu khi người yêu phản bội, tình yêu đã mất. Những lời yêu thương giả dối của cô ấy, giờ nghĩ lại sao mà đáng sợ.

Đoan Phương đặt tay lên vai anh Hai:

-Anh Hai! Đừng nên quá đau khổ vì con người không chung thủy.

Trên đời này đâu phải chỉ có mình Ân Đình. Hãy quên đi.

-Muốn quên dễ dàng lắm sao? Việc Ân Đình lấy chồng, sao trong thư viết cho anh em không nói gì hết vậy?

-Ông nội không cho vì sợ anh đau khổ.

-Bây giờ biết thì không đau khổ sao?-Bất chợt Mưu Phi hét lên-Em ra ngoài đi.

-Anh Hai!

-Ra ngoài!

Cánh cửa đóng sập lại sau lưng Đoan Phương, cô gõ cửa:

-Anh Hai! Bình tĩnh lại.

-Để cho anh yên.

Đoan Phương thở ra:

-Thôi được. Anh cứ một mình mà ngẫm nghĩ đi. Đau khổ rồi tuyệt vọng, không phải là cách giải quyết tốt nhất đâu. Đừng làm cho nội và ba phải lo lắng cho anh nhiều hơn. Hai người muốn anh về đây, không phải để nhìn thấy anh đau khổ.

Tiếng bước chân Đoan Phương xa dần. Mưu Phi nằm dài xuống nệm. Tất cả đã hết rồi khi Ân Đình đang tâm phản bội lại anh. Kỷ niệm đẹp ngày nào giờ đây còn đâu nữa, tám năm nuôi hy vọng với bao hoài vọng cho tương lai.

Mưu Phi! Chính mi đã đem đến đau khổ cho mi, chứ không là ai khác. Đừng nên buồn bã làm chi.

Số phận đã đặt để như vậy, mi và Ân Đình có duyên, nhưng không nợ. Thôi thì hãy cầu chúc cho nàng luôn sống trong hạnh phúc.

Mưu Phi khép mắt, anh muốn quên đi trong giấc ngủ mệt mỏi.

Nhưng...

Cốc..cốc...cốc...

-Đoan Phương! Anh Hai không sao đâu. Đừng bận tâm vì anh.

Tiếng ông Đình Bằng vọng vào:

-Là nội đây.

Mưu Phi bật dậy, mở cửa:

-Nội tìm cháu có việc gì không?

Ông Đình Bằng bước hẳn vào trong phòng:

-Hình như cháu đang buồn?

-Dạ.

-Không cần nói, nội cũng hiểu mà.

Mưu Phi kéo ghế:

-Nội ngồi xuống đây đi.

-Cháu cũng ngồi xuống đi.

Mưu Phi ngồi đối diện với ông Đình Bằng:

-Nội ngồi xuống đây đi.

-Cháu cũng ngồi xuống đi.

Mưu Phi ngồi đối diện với ông Đình Bằng:

-Nội muốn dạy gì ạ?

-Chuyện tình yêu của cháu, đáng lý ta không xen vào. Lúc trước, hai đứa quen nhau, nội không có ý phản đối. Rồi đến ngày cháu đi du học, nội dặn gì, cháu có nhớ không.

-Dạ nhớ.

-Cuộc sống thay đổi thì lòng người cũng sẽ thay đổi theo. Ân Đình phản bội cháu, chuyện đó nội đã đoán biết trước, nhưng nội không tiện nói vì sợ cháu sẽ xao lãng việc học hành. Có người con gái nào chịu chờ đợi phì hoài tuổi xuân trong tám năm trời chứ. Với lại Ân Đình là người có nhan sắc, học thức, cô ta quên tình yêu của cháu để đi lấy chồng, cháu cũng đừng nên trách làm gì. Ông không cấm cản việc cháu đau buồn, nhưng nên nhớ mình là nam nhi, đừng nên lụy quá vì tình. Người ta đã không chung thủy, cháu còn ở đó tiếc thương sao?

-Cháu xin lỗi đã để nội phải lo lắng.

-Nếu biết nội lo lắng cho cháu thì cháu làm gì nào?

-Nội ơi! Nhất thời, cháu đã không chấp nhận được sự thật nhưng cháu hứa sẽ cố gắng quên để không còn làm buồn lòng người thân quan tâm đến cháu.

-Con bé Đoan Phương sợ cháu quá đau khổ nên đã không viết thư nói lên sự thật. Lúc cháu sang Mỹ được ba năm thì Ân Đình đã cặp với người đàn ông khác. Thư từ cháu gửi về, Đoan Phương phải năn nỉ Ân Đình hỏi âm để cháu yên lòng.

-Vậy mà tám năm trời cháu đã dệt biết bao ước mơ và hy vọng. Tại sao Ân Đình có thể đối xử với cháu như thế?

-Đời nay, ai biết được chữ ngờ. Sự việc xảy ra, cháu hãy coi đó là giấc mộng. Cháu của nội tài giỏi, sợ gì không tìm được người

thương.

-Tình yêu đầu đời làm cháu vô cùng đau đớn. Lám sao cháu có can đảm yêu thêm nữa.

Ông Đình Bằng nghiêm mặt:

-Cháu nội của Đình Bằng này không được bi quan như thế. Phải mạnh dạn lên, có ý chí, vì cháu còn phải thay ông và cha cai quản công ty. Tất cả đều nhờ vào bàn tay của cháu.

Mưu Phi cắn môi:

-Tình yêu, sự nghiệp của người nam nhi. Nội ơi! Cháu đã hiểu. Cháu sẽ không phụ lòng tin của nội và ba.

Trên môi ông Bằng xuất hiện nụ cười:

-Cháu ngoan lắm.

-Ngày ngày mai, cháu muốn đến tham quan công ty của nội.

-Không muốn đi chơi cho khuây khoả sao?

-Thời gian còn dài, với lại cháu về quê hương luôn mà. Công việc là quan trọng, tính cháu cũng không thích ngồi không.

-Tuỳ cháu.

-Các bộ phận trong công ty bây giờ ai phụ trách vậy nội?

-Bộ phận nhân sự do Thế Hùng phụ trách. Bộ phận kinh doanh là Hà Đông. Kỹ thuật là Quang Tiến, bạn cháu. Thư ký là Thanh Trang.

Phòng kế hoạch do Dung Dung..nói chung toàn là tuổi trẻ tài cao.

Còn về trợ lý, khi nào cháu bắt tay vào việc thì tự cháu chọn lấy.

-Thế ba cháu không có trợ lý sao?

-Là Đoan Phương đấy. Nhưng con bé chạy hai nơi cũng khá mệt.

Bây giờ cháu về, chắc con bé không chịu làm trợ lý cho cháu đâu.

-Sao vậy nội?

-Đi mà hỏi con bé ấy.

Tiếng Đoan Phương neho neho:

-Nội ơi! Có thuyết phục được anh Hai không? Con đói muốn xỉu rồi nè.

Mưu Phi hỏi:

-Ủa! Cả nhà chưa ăn cơm hả nội.

Ông Đình Bằng khề khà:

-Tất cả đang chờ cháu.

Mưu Phi đỡ ông Bằng:

-Cháu có lỗi quá. Chúng ta xuống thôi nội , kéo Đoan Phương lại kêu réo nữa bây giờ.

Tóc thẻ gió bay

Chương 2

Hơn một tháng lao đầu vào công việc Mưu Phi vẫn không thể nào nguôi nhớ Ân Đình. Hình ảnh cô không hề phai mờ trong trái tim anh, dù anh đã cố quên.

Ngoài giờ làm việc, Mưu Phi rong chơi cùng bạn bè, rồi còn cặp bồ với vài cô gái. Thế nhưng những việc ấy chỉ càng làm phiền phức cho anh thôi. Họ không hợp với anh, còn bản thân anh thì không thể gượng ép.

Buổi tiệc nào cũng tàn, cuộc chơi nào rồi cũng có hồi kết thúc. Sau những lần vui đùa ấy rồi Mưu Phi cũng trở về với chính mình. Cô đơn, buồn bã, lạnh lùng, xa cách, không ai có thể hiểu được anh, không ai có thể cùng anh chia sẻ bởi anh đang là kẻ bị phụ tình kia mà.

Thực sự, anh buồn ghê gớm lắm, nhưng không muốn cho người thân phải lo lắng nhiều, nên anh cố dè nén, để rồi không biết bao giờ nó bùng nổ.

Từ ngày biết Ân Đình không còn là của riêng mình, anh thường có thói quen trầm lặng, ít nói, thích ngồi một mình trong phòng nghe nhạc, nghĩ ngợi rồi lại thêm cái tính cộc cằn.

Ông nội và ba anh thông cảm. Còn Đoan Phương thì cứ chí choé cả ngày. Nào là anh Hai khó chịu, khó gần gũi, nhìn mặt anh Hai là thấy mùa thu...Mưu Phi chỉ mỉm cười, không trả lời lại. Vì nếu làm như thế, tự thân anh cho biết anh đang mang tâm trạng đau khổ. Mà thật sự cũng là như vậy, có sai đâu.

Mưu Phi đưa mắt nhìn mông lung ra ngoài cửa sổ, anh chợt nhớ đến đề nghị của ông nội cách đây một tuần.

Cưới vợ ư? Để làm gì? Lấp đầy khoảng trống trong tim, hay để có một gia đình hạnh phúc?

Mưu Phi đã không ngừng suy nghĩ đề nghị của ông nội. Nhưng nếu anh cưới vợ thì quả đúng là tự anh đã đưa anh vào địa ngục.

Chỉ có hôn nhân do tình yêu mới là thiên đường, anh không nên làm những điều dại dột nữa. Vết thương trong tim anh chưa có dấu hiệu lành kia mà.

Và để ông nội không bận tâm nhiều, Mưu Phi chỉ còn cách viện ra nhiều lý do để trì hoãn. Nếu không, cuộc đời anh tiếp tục rơi vào ngõ cụt không lối thoát.

Mưu Phi chống cằm. Không biết anh có yêu được nữa hay không? Và cô gái nào sẽ làm con tim anh rung động? Chứ hiện tại trong mắt anh, họ chỉ là vật để chiêm ngưỡng. Anh không muốn các cô trách anh là con người không có trái tim.

Mưu Phi tiếp tục thả hồn vào thế giới riêng của mình cùng với chất giọng Huế của Quang Linh vẫn trầm ấm vang lên:

"...Để mãi đời ta là kẻ mua tình.

Để đôi mắt ta một thời bao dung.

Để tâm hồn ta mười năm tình hận.

Hỡi đôi vai mềm, biển khóc từng đêm...."

Mưu Phi đang lắng đọng tâm tư với âm điệu như trách như hờn của bài hát thì bỗng ai đó tắt máy. Đôi mày Mưu Phi cau lại, định sừng cồ, nhưng lại vội giãn ra:

-Là cậu à?

-Chứ cậu nghĩ ai?

-Tôi tưởng con bé Đoan Phương.

-Thì cậu sẽ không ngần ngại phùng má, trợn mắt mắng cô ấy một trận chứ gì?-Quang Tiến lắc đầu-Cậu thay đổi nhiều quá, Mưu Phi.

-Cậu thấy thế?

-Phải. Mưu Phi nhún vai:

-Riêng tôi thì vẫn bình thường.

Quang Tiến mở tung các cửa sổ trong phòng:

-Tôi nhớ lúc trước, cậu đâu chịu ngồi trong bóng tối, thế mà bây giờ

lại ngồi hàng giờ. Lúc trước cậu đâu có cái gắt, lạnh lùng mà bao giờ cậu cũng vui vẻ hoà đồng. Mưu Phi! Cái đó không phải là thay đổi thì gọi là gì? Có phải sự thay đổi của cậu là vì Ân Đình không? Mưu Phi sa sầm mặt:

-Cậu đừng nhắc đến cô ấy.

-Tại sao lại không nhắc? Cậu sợ gì? À!Lẽ nào cậu đang nhớ cô ấy và đau khổ tuyệt vọng?

-Tôi nhớ thì sao? Lẽ nào tôi không có được cái quyền ấy.

-Tôi đâu nói là cậu không được quyền. Nhưng cậu nhớ thì có ích gì? Ân Đình cũng đã đi lấy chồng, cô ấy không giữ lòng chung thủy với cậu, đó là sự thật. Cậu nên chấp nhận nó.

Mưu Phi nhếch môi:

-Có hơn mười năm yêu nhau, muốn quên là được sao.

-Cậu không quên được, nhưng Ân Đình thì quên được. Hiện giờ cậu đau khổ, nhưng Ân Đình thì vui vẻ bên hạnh phúc của mình. Mưu Phi! Cậu thức tỉnh mau đi, kéo sẽ không còn kịp. Không phải ông nội và ba cậu đang đặt hết hy vọng vào cậu sao? Cái công ty Tín Trung kia phát triển hay không phát triển đều phụ thuộc vào cậu. Nên nhớ cậu đừng làm cho mọi người phải thất vọng vì cậu.

Quang Tiến đặt tay lên vai bạn:

-Đừng nên nhốt mình trong phong như thế này nữa, mà hãy làm những gì mình thích làm. Thiếu vắng tình yêu không phải rồi cuộc đời sẽ vô vị. Mình biết tôn trọng mà người khác không biết tôn trọng thì buồn làm gì? Hãy vui vẻ mà sống, àm hưởng thụ, quên hết đau buồn. Có cơ hội sao ta không bắt đầu lại từ đầu?

-Cậu nói y như là một bài luận văn. Nhưng ở đây, cuộc đời kết thúc không phải là do mình ta.

-Tôi tán thành là việc của cậu và Ân Đình là không do ai, tại hai người không nợ nhau đó thôi.

Mưu Phi xa xăm:

-Buồn, thời gian cũng sẽ xoá nhoà, những vết thương khi lành lại lam sao khỏi sẹo.

Quang Tiến đùa:

-Sợ sẹo xấu thì mượn kem nghệ của Đoan Phương xức vào. Tôi đảm bảo sẽ không còn sẹo.

-Tôi không cười nổi đâu nha.

-Không cười cũng phải cười. Cậu có biết lúc này tôi đến, ông nội đã nói với tôi rất nhiều về cậu không? Ông rất lo cho cậu, ông còn bảo tôi giúp cậu quên đi nỗi buồn.

-Rồi cậu nhận lời?

-Dĩ nhiên. Tôi phải đưa cậu ra khỏi căn phòng u ám này. Ngồi đây mà nghe những bài hát thất tình có nước mà điên. Cái gì mà " Riêng ta vẫn còn tất cả, chỉ thiếu một người, người ấy em ơi", thôi thôi. Tôi xin cậu đó Mưu Phi.

-Tại sao cậu không biết thưởng thức nhạc.

-Ai nói.

-Chứ sao mấy bài hay như vậy mà cậu nói là thảm?

-Hay hoặc dở là tùy theo tâm trạng của mọi người, chẳng hạn như cậu ấy.

-Cậu nói không sai.

Quang Tiến bực bội:

-Còn thừa nhận nữa sao?

-Chứ cậu nói đúng mà.

-Hừ!

Quang Tiến kéo tay bạn:

-Cậu theo tôi.

-Đi đâu?

-Thì đi rồi sẽ biết.

Mưu Phi ghì lại?

-Tôi không thích đến vũ trường đâu nha.

-Vậy cậu muốn gì?

-Không muốn gì hết?

Quang Tiến nhăn nhó:

-Cậu đừng làm tôi nổi giận đấy.

Mưu Phi trợn mắt:

-Ờ hay! Tôi đâu bảo cậu phải lo cho tôi, sao tự nhiên nổi quạu?

Quang Tiến xuống giọng.

-Mưu Phi! Coi như tôi năn nỉ cậu đi. Đừng tự nhốt mình trong phòng nữa. Hãy đến với bạn bè, tôi thấy nhiều cô cũng đang muốn cậu để ý tới.

Mưu Phi thở nhẹ:

-Vui chơi với mọi người với tư cách là bạn thì tôi đồng ý. Nhưng còn vấn đề tình cảm thì tôi thấy không muốn liên quan tới nữa.

Quang Tiến gật bừa:

-Ok. Đó là quyết định của cậu.

-Còn nữa, cậu đừng bày đặt giới thiệu hay làm mai lung tung.

-Ok.

-Cám ơn cậu.

-Bây giờ có thể rời khỏi nơi này được chưa?

Mưu Phi ngăn lại:

-Khoan đã. Còn sớm mà, đâu cần gấp gáp. Cậu ngồi xuống đi, tôi có việc cần tham khảo ý kiến của cậu.

-Chuyện công chứ?

-Đương nhiên rồi.

-Cậu có cần uống gì không?

-Khỏi. Tôi mới uống ở dưới nhà với nội.

-Vậy tôi đi thẳng vào vấn đề nha. Cậu thấy công ty Tín Trung thế nào?

Quang Tiến chau mày:

-Rõ hơn đi.

-Cậu đã làm việc trên năm năm rồi, nay tôi muốn biết nhận xét của cậu về công ty. Phải chân thật để tôi còn có kế hoạch để phát triển nó.

Quang Tiến trầm giọng:

-Cách đây năm năm trở về trước, tôi nghe tiếng đồn xa gần nhưng không rõ cho lắm. Nhưng năm năm về sau này, kể từ ngày tôi vào làm, công ty khá thành công dưới sự dẫn dắt của ba cậu. Rồi công việc bề bộn, sự quan tâm đúng mức không được nhiều. Các khách sạn có phần giảm khách, các toà cao ốc luôn mất mỗi khách thuê, lợi nhuận của công ty thu vào không cao lắm. Tôi và Đoàn Phương đã hết sức mình giúp đỡ, nhưng vẫn không thay đổi được gì. Nay cậu về cai quản, cần phải xem xét lại bộ phận điều hành, những người đang nắm quyền. Chúng ta tuyển nhân viên làm việc, chứ không phải tuyển người mấu. Có một số người thường lơ là với công việc, không có trách nhiệm, vào công ty chỉ mong cho hết giờ.

-Ai là người có nhiệm vụ tuyển nhân sự?

-Giám đốc nhân sự cũ đã nghỉ. Nay là Thế Hùng, nhưng Thế Hùng chưa tuyển vào công ty một nhân viên nào cả. Anh ta làm việc cũng khá.

-Còn giám đốc kinh doanh?

-Là Hà Đông, người mà cậu đã tiếp xúc hai lần.

Mưu Phi gục gặc:

-Nhanh nhẹn, thông minh, ngay bèn, cậu ta làm việc được lắm. Còn cô thư ký Thanh Trang tôi không có ý kiến, ông nội và ba tôi đều khen cô ấy.

-Tôi nào có khác gì cậu đâu, tôi rất phục cung cách làm việc của cô ấy.

Quang Tiến tủm tỉm:

-Nhưng báo cho cậu biết trước, Thanh Trang đã có người yêu và người yêu của cô ấy không phải xa lạ với chúng ta.

Mưu Phi nhú mày:

-Nhân viên công ty mình à?

-Không.

-Vậy là ai?

-Bộ ba chúng ta. Không phải cậu, không phải tôi...

-Bửu Nhân à?

-Chính hắn.

-Hiện giờ cậu ấy đang làm gì?

-Bác sĩ, có phòng mạch riêng.

Mưu Phi chép miệng:

-Tám năm, thời gian đủ để mọi người có sự nghiệp riêng. Bửu Nhân, cậu, tôi, trong ba người, có lẽ tôi là người mang nhiều bất hạnh. Học cao để làm gì, giàu có để làm gì mà vẫn không thể nào giữ được người mình yêu.

Quang Tiến không bằng lòng:

-Sao cậu lại nói vậy? Tôi không thấy bất hạnh nào trong đây cả. Có chăng là hai người không nợ nần nhau.

Mưu Phi nhìn lên trần nhà:

-Một giấc chiêm bao ư? Nên không Quang Tiến:

-Sao lại không? Giấc chiêm bao là không có gì cả, không có gì làm cho cậu đáng nhớ cả. Đời còn lắm cuộc vui, cậu đừng sợ buồn.

Mưu Phi ngấm bặt:

-Cậu là người đang trong hạnh phúc, phải không?

Quang Tiến mỉm cười:

-Cho là vậy.

Mưu Phi chìa tay:

-Chúc mừng cậu. Hãy giữ lấy tình yêu của mình cho thật chắc nhé.

-Cám ơn cậu.

-Nè! Con bé Đoan Phương là chúa khó khăn, sao cậu" của " nó được vậy?

Quang Tiến mơ màng:

-Tình yêu làm sao mà lý giải. Chỉ biết rằng chúng tôi đều yêu nhau là được.

-Coi cái mặt cậu kìa.

-Của con người tràn đầy hạnh phúc, phải không?

-Không biết xấu hổ.

Mưu Phi nghiêm chỉnh trở lại:

-Cậu nên làm trợ lý cho tôi nhe, Quang Tiến? Trong công ty, chỉ có mình cậu là thích hợp thôi.

Quang Tiến lắc đầu:

-Đành làm cậu thất vọng vậy. Tôi không thể.

Mưu Phi cau mày:

-Sao vậy?

-Như cậu biết đấy, chuyên môn của tôi là ban vẽ và kỹ thuật vi tính. Tốt nghiệp là kỹ sư thì làm sao làm trợ lý. Tôi nghĩ cậu nên tuyển cho mình một trợ lý đi.

-Ai có khả năng ấy bây giờ?

-Thông báo tuyển chọn, thiếu gì người. Ngày mai, tôi thông báo cho Thế Hùng việc ấy giúp cậu.

-Tôi e không như tôi muốn.

-Trên đời này chẳng có sự toàn diện. Nếu cậu không yên tâm lắm khi giao công việc ấy cho Thế Hùng thì đích thân cậu phỏng vấn đi. Sinh viên mới ra trường khá lắm đấy.

-Ý cậu có lý. Tôi sẽ đứng phía sau giám sát cuộc phỏng vấn của Thế Hùng. Trợ lý của tôi phải nhạy bén, thông minh, có bản lĩnh.

-Tiêu chuẩn ấy tha hồ mà cậu chọn lựa.

Mưu Phi chống cằm:

-Bản tính của tôi luôn có cảm tình với những sinh viên mới ra trường. Họ có những đam mê khát vọng cháy bỏng, nên người tôi chọn không đòi hỏi phải có kinh nghiệm.

Quang Tiến nhắc nhở:

-Đừng phiêu lưu quá nghe Mưu Phi. Việc làm của cậu liên quan đến sự sống còn của công ty đấy.

-Tôi biết. Tôi muốn tạo điều kiện để tuổi trẻ phát huy tài năng của mình thôi. Tôi quyết định cho phòng kỹ thuật tuyển thêm hai nhân viên nữa, để họ phụ cậu cho công việc tiến nhanh hơn. Cậu thấy sao?

-Ý kiến ấy, tôi đang muốn đề nghị đây.

-Vậy theo đó mà làm nghe. Còn bên bộ phận giao tiếp và hướng dẫn du lịch, tuyển thêm năm nhân viên nữ có ngoại hình đẹp, biết ít nhất hai thứ tiếng. Nhưng quan trọng vẫn là tiếng Anh.

-Tôi ủng hộ.

Mưu Phi cười cười:

-Chuyển Đoan Phương về văn phòng với cậu, được không?

Quang Tiến gật đầu:

-Tốt.

Mưu Phi đánh bạn:

-Tốt cái con khỉ. Nhắc đến Đoan Phương là con mắt cậu sáng rỡ. Bộ cậu định phân thân tôi ra làm việc hay sao mà cái gì cũng tốt?

-Nếu cậu thấy mình có khả năng.

-Nhưng nói gì nói, cậu hãy giúp đỡ Đoan Phương tiếp tôi. Coi lớn xác vậy, chớ cũng còn khờ lắm.

-Vấn đề ấy, cậu có thể an tâm, Đoan Phương rất khá trong kinh doanh.

Mưu Phi thở nhẹ:

-Việc trước tiên của tôi bây giờ là làm cho công ty vững chắc, phát triển mạnh về lĩnh vực du lịch, lấy lại tiếng tăm của Tín Trung trên thương trường. Chứ lúc mới về, tôi thấy tai nạn lao động khá nhiều nơi công trình của chúng ta. Những việc ấy rất ảnh hưởng đến uy tín công ty Tín Trung. Cho nên tôi quyết định thay đổi toàn bộ những bộ phận cũ kỹ, mọi công nhân đều phải thích hợp với công việc của mình. Phụ nữ chân yếu tay mềm, không thể bắt họ leo trèo trên cao. Kể từ ngày mai, phải có thông báo xuống từng phòng, kỹ sư giám sát công trình phải theo quyết định của tôi mà làm. Ai chèn ép, bóc lột sức lao động của công nhân, lập tức cho nghỉ việc ngay. Bộ phận công đoàn phải tích cực quan tâm đến cuộc sống và sự neo đơn của công nhân nhiều hơn. Quang Tiến! Cậu thay tôi thi hành những việc ấy nhé. Nhớ thông báo thêm là cuối tháng này, tôi sẽ có cuộc họp nội bộ.

-Tôi hy vọng với những quyết định của cậu, công nhân sẽ không còn bất mãn nữa.

-Chúng ta là chủ, chúng ta phải tạo điều kiện cho họ có công ăn việc làm, có cuộc sống ổn định, chứ đừng làm họ bất mãn. Như thế sẽ không hay cho chúng ta. Công nhân đình công thì chúng ta bị thiệt hại nặng nề. Người thì cần tiền cho cuộc sống, người thì cần sản phẩm cho sự thành công. Nếu biết dung hoà nhau thì cái gì cũng trở nên tốt đẹp.

Quang Tiến nhìn bạn:

-Cậu quả là một con người mà công ty đang cần. Vừa thông minh lại vừa tài giỏi.

-Cậu quá khen.

-Tôi chưa khen ai, với cậu là người đầu tiên đó.

Mưu Phi cười cười:

-Vậy có cần cảm ơn cậu không?

Quang Tiến xua tay:

-Không cần. Cậu chuẩn bị đi với tôi ngay bây giờ nhé.

-Đoan Phương không kiện chứ?

-Còn mừng nữa là khác. Vì cô ấy đang muốn cậu ra ngoài với tôi.

Hôm nay phá lê, bàn việc công ty vậy là đủ rồi.

Mưu Phi đứng lên:

- Không đi là không được rồi. Cậu xuống phòng khách chờ tôi nhé.
- Nhanh lên đó.
- OK.

---o0o---

Mưu Phi ngần ngừ trước cửa phòng ông Đình Sơn

- Thừa ba, con vào được không ạ?

Tiếng ông Đình Sơn vọng ra:

- Con vào đi Mưu Phi

Mưu Phi đẩy cửa :

- Ủa . Có nhóc Phương ở đây nữa à ?

Đoan Phương hất mặt :

- Rồi có cản trở gì anh Hai không.
- Anh chỉ hơi ngạc nhiên chút thôi. Vì hôm nay thứ 7 mà em ở nhà, vào tâm sự với ba đúng là chuyện lạ.

Ông Đình Sơn cười cười

- Không lạ gì đâu, vì Quang Tiến chưa tới đó thôi.
- Thì ra ..

Đoan Phương cong môi:

- Thế còn anh? Chị Giáng Ngọc đâu sao solo một mình vậy

Mưu Phi nhún vai

- Cô ấy có những cuộc vui riêng, làm sao anh biết được
- Anh dễ dàng với bạn gái của mình như vậy ư ?
- Làm sao đây khi cô ấy là cô ấy, còn anh là anh. Những việc làm, bạn bè của anh và cô ấy chẳng liên quan gì đến nhau cả.
- Không phải.
- Em muốn nói gì ?
- Hai người không phải đang cặp bồ với nhau à ?

Giáng Ngọc không phải là đối tượng của anh. Cô ấy không phải là mẫu người anh đang tìm kiếm ..

- Vậy ..

Mưu Phi giơ tay

- Em chỉ cần biết Giáng Ngọc không phải là người anh chọn là được rồi

Đoan Phương có vẻ lo lắng

- Anh Hai đừng nên đùa với tình yêu nhé. Theo khách quan mà nói, Giáng Ngọc có thể nguy hiểm đấy. Cô ấy không phải là con nai tơ ngơ ngác đâu. Phụ nữ mà thường lui tới vũ trường là không tốt rồi , huống chi ..

Mưu Phi ngăn lại

- Em yên tâm. Tình yêu đối với anh Hai em bây giờ chẳng có gì là hấp dẫn cả.

- Anh đang cay đắng cho cuộc đời, phải không. Chẳng nên đâu, vì nó không làm khuây khỏa gì được cho anh, mà trái lại nó càng làm` anh thêm suy nghĩ và phiền phức

Ông Đình Sơn chen vào.

- Em con nói phải đó. Đâu nhất thiết vì một chuyện chẳng đáng quan tâm nữa mà con bắt cần tất cả. Với địa vị của con bây giờ, có biết bao cô gái vây quanh, con tha hồ mà chọn lựa. Nếu thật sự con cảm thấy cô đơn trống vắng thì hãy cưới người mà ông nội chọn đi.

Mưu Phi nhăn nhó :

- Ba xui con đi vào địa ngục à?

- Vì con nói không cần tình yêu mà.

- Nhưng hiện giờ con chưa muốn. Ba hãy giúp con , nói với ông nội khoan bàn chuyện đó, được không ba.

- Ý của ông nội, xưa nay không ai lay chuyển được, nhưng để ba thử xem.

- Cám ơn ba.

- Đừng vội cám ơn sớm. Theo ba, dù lòng con không muốn cũng nên gặp người ta một lần, biết đâu con sẽ mến cô gái đó thì sao.

Mưu Phi vẫn giữ ý mình

- Không đời nào. Lòng con đã trở nên chai sạn mất rồi. Mà ba ơi - Cô gái ấy là con cái nhà ai mà ông nội bắt con phải cưới vậy bả.

Ông Đình Sơn đính chính

- Không phải bắt mà ông nội muốn giữ chữ tín. Bây giờ, dù ông nội con bé ấy không còn nữa, ông nội con vẫn không quên lời hứa năm xưa

Mưu Phi kêu lên :

- Một người đã không còn, coi như lời hứa đó không còn hiệu nghiệm. Ông nội làm vậy không phải ép con sao. Ngày xưa, ông nội và người ta vui vẻ hứa với nhau, cả con và cô bé ấy đều không biết . Ngày nay, không chừng cô bé ấy có gia đình, hay có người yêu thì sao.

- Chuyện đó con không cần phải lo. Vì ông nội thường xuyên liên lạc với gia đình cô bé ấy. Họ chỉ còn có hai mẹ con thôi. Cuộc sống không cao sang gì cho mấy.

Mưu Phi mĩa mai :

- Cũng đúng thôi. Ông nội là một người hay thương người.

Ông Đình Sơn rầy con

- Con không được xúc phạm đến người khác khi chưa biết gì về họ. Tuy nghèo nhưng họ rất tự trọng. Mẹ của cô bé ấy xin ông nội con quên đi lời hứa, coi như không có gì. Nhưng con đã biết tính ông nội con rồi đó, nếu ông còn sống thì không ai làm khác đâu.

Ông Đinh Sơn trầm giọng :

- Ba thấy ông nội con khăng khăng giữ ý định cũng đúng thôi. Gia đình người ta rất tội, nề nếp, còn con bé vừa tốt nghiệp đại học.

Đoan Phương phụ họa

- Những lời ba nói không ngoa đâu anh Hai. Em đã cùng nội và ba đi đến thăm nhà bác Hồng. Bác ấy rất hiền và vui vẻ cởi mở. Tiếc một điều, em chưa gặp con gái bác Hồng.

- Vậy ra cả nhà này ai cũng về một phe, riêng con thì chỉ có một mình. Thiếu số phải phục tùng đa số thôi. Con chịu nghe lời không có nghĩa là con chấp nhận sự an bài. Hãy để cho con có thời gian và cơ hội tiếp xúc với cô bé ấy.

Ông Đinh Sơn và Đoan Phương kín đáo nhìn nhau. Cuối cùng, ông gật đầu

- Ba sẽ giúp con.

Đoan Phương tủm tỉm

- Cầu mong anh hai yêu được con gái bác Hồng để ông nội không phải khó xử.

Mưu Phi cốc vào đầu em gái

- Còn cô nữa, chuyện mình không lo, cứ đi lo chuyện người khác.

Đoan Phương dẫu môi

- Chuyện gì của em?

- Thì Quang Tiến đó.

- Sao?

- Bắt bạn của anh đợi đến bao giờ?

- Bao giờ em không thích phòng không chiếc bóng nữa.

- Bộ em không sợ sao?

- Sợ gì?

- Sự chờ đợi nào cũng có giới hạn

- Việc ấy không làm anh lo lắng, vì anh Quang Tiến đang ở rể mà –

Đoan Phương ôm tay Doanh Sơn - Phải không ba.

Mưu Phi lắc đầu

- Em đừng có chèn ép người quá đáng đấy.

- Hờ. Em nào ép. Tại anh Tiến tự nguyện thôi mà.

- Có thằng bạn ngu dễ sợ.

-Thì em gái anh được nhờ.

- Nhờ hay không thì anh không biết anh chỉ sợ Quang Tiến than thở

với anh thôi.

- Anh cứ làm lơ đi.
- Ngặt nổi anh lại thích xen vào chuyện người khác.
- Thì anh cứ cùng với người ta ăn hiếp em gái anh.

Mưu Phi đưa mắt nhìn ông Đình Sơn

- Đoan Phương nó vậy, ta tính sao đây ba?
- Cứ làm theo.

Đoan Phương phụng phịu..

- Ừ .. ba

Cùng lúc , vú Bình gõ cửa

- Cô Ba. Cậu Quang Tiến đang đợi ở phòng khách.
- Vâng. Vú nói với anh ấy con sẽ xuống liền.

Đoan Phương đứng dậy, hôn vào má ông Đình Sơn, nhí nhảnh

- Con đi nha ba. Chúc ba ở nhà vui vẻ.

Cô vẫy tay

- Chào anh Hai. Chúc ở nhà một mình đừng buồn
- Cái con bé này.

Cánh cửa đóng lại sau lưng Đoan Phương. Ông Đình Sơn quay sang hỏi con trai

- Hình như con muốn nói gì với ba phải không?
- Da cũng không có gì quan trọng lắm. Con muốn tham khảo ý kiến của ba. Không làm việc ở công ty, ở nhà ba có buồn không?
- Ngày nào cũng bôn ba với công việc rồi tự nhiên lại ở không, ban đầu ba không quen lắm, nhưng bây giờ đã đỡ nhiều. Ngày ngày được đi thăm bạn bè, có thời gian đánh cờ với ông nội con, ba chấp nhận được. Có điều ba có nỗi buồn vì chưa có đứa cháu nào để vui chơi với chúng.
- Ba đang trách anh em con?
- Không, Duyên nợ chúng ta đâu biết được . Hôn nhân là chuyện cả đời người ba không hề ép . Nhưng ba nhắc nhở con đừng vì chuyện không vui đã qua mà phí tuổi xuân của mình. Ba có thể sống để chờ ngày anh em con cho ba có cháu ẵm bông.
- Ba ơi. Con hứa không để ba phải bận lòng nữa đâu.
- Như thế là ba an tâm rồi. Nào. Con có chuyện gì cần ý kiến của ba?
- Tiếp nhận công ty hơn tháng nay, con thấy có một số vấn đề cần thay đổi. Bộ phận điều hành, nhân viên hướng dẫn khách du lịch ..chúng ta cần phải tích cực hơn, có sáng tạo, năng động hơn, nên quan tâm nhiều đến đời sống nhân viên, chịu lắng nghe ý kiến của họ, hạn chế tai nạn lao động, có như thế công việc mới nhanh chóng như ý muốn.

- Vậy theo con ?
- Con đã cho tuyển thêm nhân viên ở phòng kỹ thuật của Quang Tiến. Yêu cầu tốt nghiệp ngành xây dựng, kiến trúc, không đòi hỏi kinh nghiệm. Ba thấy sao?
- Con muốn tạo điều kiện cho họ.
- Vâng. Tìm kiếm nhân tài phải bắt đầu từ ấy.
- Ông Đinh Sơn gục gặc :
- Con có những suy nghĩ như vậy tốt lắm. Ba ủng hộ con. Nhưng con nên cẩn thận, đừng phiêu lưu quá. Thương trường cũng giống như trong tình yêu, thất bại là có thể mất tất cả.
- Cho nên con luôn cần sự giúp đỡ của ba từ phía sau.
- Ba rất sẵn lòng. Thế con có tuyển trợ lý không?
- Dạ có. Phải có người trung thực. Đầu óc tin tế nhạy bén, không phân biệt nam hay nữ. Hay ba có biết ai, giới thiệu giúp con đi .
- Ông Đinh Sơn ngẫm nghĩ:
- Bạn bè của ba ai cũng có cơ sở riêng. Chỉ có con gái của Phi Hồng.
- .
- Ba muốn nói cô gái mà nội có ý định cưới cho con?
- Phải. cô bé ấy rất thông minh và lanh lẹ, làm trợ lý cho con thì rất hợp. Nhưng không biết con bé ..
- Mưu Phi xua tay
- Thôi đi ba. Đừng giới thiệu cô ấy vào.
- Sao vậy?
- Con không thích. có thể chúng con không hợp nhau trong công việc, khi mà ngay từ đầu con đã không cố ý định kết thân với cô ta.
- Ông Đinh Sơn nhíu mày
- Chưa gặp nhau, sao con biết là không hợp?
- Cảm giác cho con biết như thế. Với lại, những cô gái thông minh hay kiêu căng lắm.
- Con lấy ở đâu ra những ý nghĩ đó vậy?
- Mưu Phi gãi đầu
- Tại con bị nhiều trận rồi.
- Vậy ba chúc con gặp phải cô trợ lý rất chảnh.
- Mưu Phi cười cười
- Con sẽ chọn trợ lý, chắc không đến nỗi.
- Nhưng quan trọng là có được việc hay không. Phong cách làm việc cũng là yếu tố giúp chúng ta thành công.
- Con hiểu thừa ba.
- Ông Đinh Sơn đặt tay lên vai con trai.
- Ông nội và ba luôn đặt hết hy vọng vào con. Nhưng con nhớ, nếu

có thất bại thì không được nản lòng.

"Thất bại không được nản lòng" Mưu Phi có vẻ suy tư. Trong tình yêu anh đã thất bại, nhưng không phải anh đã nản lòng đó sao? Cái tên Ân Đình mỗi lần chợt nhớ luôn làm nhói tim anh.

Và cũng từ cô, anh trở nên nghi kỵ phụ nữ đến với mình. Bản thân Mưu Phi rất sợ là kẻ đau khổ vì tình. Người đàn ông được coi là khá thành đạt như anh mà bị thất tình thì chẳng ai tin.

Mưu Phi nhếch môi, cay đắng. Nhưng đó là sự thật. Trái tim anh đang bị một vết thương khả năng và không biết bao giờ mới lành lại. Nhưng nếu có lành lại chắc cũng không được như xưa, vì ai bị thương mà chẳng để lại sẹo, trừ phi đi thẩm mỹ viện.

Ngắm nhìn con trai có vẻ gầy và già đi, lòng người cha chua xót. Ông Đình Sơn không biết phải làm gì cho con bây giờ.

Đau khổ vì tình một căn bệnh khó có người bác sĩ nào trị được.

Ngoại trừ có thể quên và bắt đầu một tình yêu mới. Mà Mưu Phi, con trai ông có dễ dàng quên không, khi hình bóng Ân Đình đã ăn sâu vào tim nó suốt tám năm dài.

Ông Đình Sơn, thở dài, chép miệng.

Tất cả đều phụ thuộc vào bản thân mỗi con người thôi. Nếu nó không muốn quên cùng đành chịu.

Mưu Phi bật lên tiếng hỏi :

- Hình như ba đang băn khoăn điều gì ?
- Em gái con đã đề cập đến cô Giáng Ngọc nào đó ..
- Ba sợ con là kẻ bị đau khổ vì tình ư. Sợ thì nó cũng đã xảy ra rồi, bây giờ lỡ có xảy ra nữa cũng không ảnh hưởng gì.
- Tổ ra chai lì hay bất cần đời không phải là cách tốt nhất. Là đàn ông, con nên tập cách bình thản trước mọi việc, ủy mị trước mặt người khác không hay cho lắm. Càng bình tĩnh thì ta càng giải quyết công việc một cách tốt đẹp. Có thể mọi chuyện xảy ra ban đầu con không thể chấp nhận, nhưng rồi tất cả cũng trở lại bình thường khi con người biết cách giải quyết.

Mưu Phi cúi đầu :

- Mỗi tình đầu lúc nào cũng khó quên nhưng hy vọng thời gian sẽ làm cho con quên được. Còn với Giáng Ngọc, cô ấy chỉ là người bạn trong giao tiếp, chứ không thể thành bạn đời của con được

Ông Đình Sơn nhắc nhở ?

- Cần thận đó, đừng đùa với lửa, nguy hiểm lắm. Ông nội con tuy hơi khó trong quan hệ bạn bè, nhưng ông không ép con làm theo lời ông nếu con đã có người bạn tâm đầu ý hợp. Lúc con quen Ân Đình, ông nội con giấu luôn lời hứa. Rồi từ khi biết Ân Đình phản bội con, nên

ông mới mở lời hầu mong cô bé kia trở thành cháu dâu ngoan hiền của mình.

- Chuyện đời, con không thể nói trước được gì. Lỡ như sau này người con yêu không phải là cô bé gì đó, ba và ông nội có giận con không?

- Chuyện hạnh phúc cả đời người, ba nghĩ ông nội không làm khó con đâu. Nhưng bây giờ con nên nghe lời ông nội, gặp gỡ tiếp xúc trò chuyện tìm hiểu lẫn nhau.

- Con sẽ cố gắng

Mưu Phi nhìn đồng hồ rồi đứng lên.

- Ba nghỉ sớm nhé. Con còn một số việc phải làm.

- Ừ. Hôm nay con không ra ngoài thật à?

- Dạ không. Chúc ba ngủ ngon.

- Con cũng vậy. Nên nhớ sức khỏe là trên hết.

Mưu Phi trở xuống phòng khách. Anh bật tivi để giải trí.

Thoáng thấy vú Bình, anh gọi:

- Vú ơi!

- Cậu Hai gọi tôi!

Mưu Phi nhăn mặt:

- Con đã nói với vú bao nhiêu lần rồi, đừng khách sáo với con như thế. Hãy xem cô như đứa con của vú, có được không. Chẳng phải vú đã chăm sóc con từ nhỏ sao. Lúc nào anh em con cũng xem vú như mẹ, thế mà vú luôn xa cách đối với chúng con.

- Cậu Hai. Tôi

Mưu Phi quay mặt.

- Lần trước con mới về nước, không phải vú rất mừng và gọi con luôn miệng đó sao. Nếu vú còn gọi con là cậu Hai con không thêm nói chuyện với vú nữa.

- Thật khó cho bà già này. Người làm công không thể đặt mình ngang hàng với chủ được.

Mưu Phi chau mày:

- Ai đã ăn hiếp vú, phải không?

Vú Bình lắc đầu

- Không.

- Thế tại sao vú lại khó khăn trong cách nói chuyện.

- Tôi thấy mình không xứng đáng để gọi cậu là con.

- Vậy con cũng không xứng đáng để được vú săn sóc. Từ đây, vú đừng quan tâm đến con nữa.

Thấy Mưu Phi có vẻ giận, vú Bình thở hắt ra:

- Được làm việc trong một gia đình không phân biệt chủ tớ, không

miệt thị người nghèo, rộng lượng và chan hoà, vú mừng lắm . Mưu Phi ! Con là đứa con trai làm vú hạnh diện rất nhiều.

Mưu Phi ôm chầm lấy vú Bình :

- Ôi vú . Ngoài mẹ con ra , vú là người luôn gần gũi , lo lắng cho con. Tình thương con dành cho vú không thua gì dành cho mẹ con.

Vú Bình đẩy Mưu Phi ra :

- Con đấy, lớn rồi , sắp có gia đình rồi mà y như con nít. Lúc nào cũng vòi vĩnh, giận hờn.

- Đó là biểu hiện của tình thương mà vú.

- Thương như thế, chi bằng con đừng thương , vú sẽ đứng tim mất thôi.

Mưu Phi cười :

- Con chỉ đùa thôi mà vú.

- Vú nào biết được con đùa hay thật.

- Vậy từ nay về sau, con không đùa kiểu đó nữa.

Vú Bình như chợt nhớ :

- Nay, hôm nay con không đi đâu sao mà ở nhà xem TV vậy ?

Mưu Phi ngả người ra xalong :

- Chẳng có gì hấp dẫn con nữa, vú à.

- Thế cái cô Giáng Ngọc thường léo nhéo trong điện thoại đâu. Ngày cuối tuần mà cô ta để yên cho con ở nhà thật là lạ đó.

Mưu Phi so vai :

- Con và cô ấy không ai phụ thuộc vào ai cả. Con không thích thì con ở nhà, thế thôi.

- Con biết làm chủ mình , kiềm chế được mình thì vú an tâm. Chứ đừng để rơi vào bi lụy và đau buồn, vú lo lắm Mưu Phi.

Mưu Phi trấn an :

- Con không còn là Mưu Phi của cái tuổi mơ mộng dệt gấm thêu hoa.

Trải qua một lần thất bại, hình như con đã lớn lên nhiều , vú ạ.

- Không những thế mà con già đi nữa.

Mưu Phi kêu lên :

- Vú, vú không đùa đấy chứ.

- Không tin thì con cứ soi gương xem. Chỉ nhìn bề ngoài thôi, người ta cũng biết con đang đau khổ vì tình.

Mưu Phi sờ lên mặt mình.

-Không đến nỗi vậy chứ. Nhỏ Phương vừa mới phê bình rồi đến vú.

-Nếu con muốn không là chủ đề của người khác thì con nên dẹp bỏ bộ mặt kia đi. Vui vẻ và hòa đồng hơn, đó mới chính là con.

- Con không phải là chính con ư? Mà thật vậy đó vú. Kể từ khi Ân Đình rời khỏi cuộc đời con thì con không còn là con nữa rồi.

- Vú rất hiểu tâm trạng đau buồn, hụt hẫng của con. Nhưng như thế thì có ích gì? Ân Đình nào có quay lại với con đâu. Mưu Phi ! Nếu con xem vú như mẹ thì con phải nghe lời vú, giã từ dĩ vãng làm lại từ đầu. Ân Đình không xứng đáng để con phải thương nhớ hoài.

- Tất cả đều là nỗi đau thì nhớ làm gì. Hiện tại con đang suy nghĩ về những phương hướng sắp tới của công ty, kế hoạch phát triển để đưa công ty tiến xa hơn nữa.

Vú Bình vẫn còn nghi ngờ :

-Thật sự con không nhớ ..

- Nỗi buồn năm tháng cũng sẽ phai nhạt. Con bảo con quên hẳn Ân Đình, phải cần có thời gian vú ạ.

- Quên được thì tốt cho bản thân con. Nhưng đừng mượn hình ảnh người khác để phai nhạt nỗi nhớ nhé. Vú thấy Giáng Ngọc bám lấy con rồi đấy.

- Ngộ nha, nhà này có ba người dị ứng với Giáng Ngọc là sao thế.

- Ai đâu mà ba người.

- Thì Vú, Đoan Phương, bác Năm.

- Con kể còn thiếu , thêm ông chủ nữa.

Mưu Phi ngạc nhiên :

- Ông nội con.

-Ừ, tuy ông chưa nói, nhưng qua thái độ của ông, vú cũng đủ hiểu. Con làm sao đó thì làm, đừng để ông nội con phải nổi giận lên.

Mưu Phi le lưỡi :

- Vú có thấy ông nội con nổi giận bao giờ chưa.

- Rồi !

- Lúc nào vậy vú?

-Khi nghe tin cô Ân Đình đi lấy chồng.

Mưu Phi băn khoăn :

- Vì con mà mọi người phải lo lắng, con có lỗi nhiều quá.

- Đừng nói như thế. Lo lắng cho con, đó là trách nhiệm của mọi người trong gia đình này mà.

Mưu Phi nghe lòng mình ray rứt. Anh bâng quơ nhìn lên màn ảnh TV. Bỗng chuông điện thoại reo vang. Mưu Phi đưa mắt nhìn vú Bình như cầu cứu , vì anh đoán được người gọi điện thoại đến là ai.

Vú Bình nhắc ống nghe, giọng bà rất nhẹ nhàng.

- Alo !

Đầu dây bên kia, tiếng con gái lanh lảnh :

- Bà cho tôi gặp anh Phi nhé !

Mưu Phi ra hiệu bằng cái lắc đầu. Vú Bình làm theo.

- Xin lỗi cô, Mưu Phi không có nhà.

- Anh ấy đi đâu, bà có biết không?

- Tôi không biết.

- Hừ, cái kiểu gì đây

Tiếp theo là tiếng cúp máy khô khốc. Vú Bình chào thua.

- Cái cô gái này mà về làm dâu, chắc cha mẹ chồng phải lên bàn thờ ngồi sớm.

- Không ghê gớm vậy chứ vú?

- Cũng may là gia đình sống có đạo đức, nên được ơn trên ban phước lành . Nếu không , vú không biết nói sao. À! Nhắc đến mới nhớ, lúc sáng có một người mang tên Hữu Vinh gọi điện đến tìm con. Mưu Phi lăm bầm :

-Hữu Vinh. Con nhớ rồi. Hắn là bạn thân thời trung học, lúc vào đại học thì hắn đi theo ngành khác. Con và hắn mất tin nhau đã khá lâu. Hữu Vinh có nhắn gì không vú.

- Không, chỉ để lại số điện thoại, vú để cạnh điện thoại đây.

-Cám ơn vú

Mưu Phi nhìn đồng hồ. Thấy chưa đến 11 giờ. Anh liền nhắc ống nghe. Nhưng chưa vội bấm máy, anh quay sang vú Bình.

- Vú nghỉ đi. Để con chờ cửa Đoan Phương cho.

- Biết Đoan Phương về giờ nào mà chờ. Ngày mai , con còn phải đi làm nữa.

-Không sao, vì con còn có việc phải giải quyết tối nay cho xong, sẵn chờ cửa luôn thể.

-Vậy vú đi nghỉ đây. Con cũng đừng thức khuya.

- Dạ !

Vú Bình vừa khuất, Mưu Phi liền bấm số.

Tóc thề gió bay

Chương 3

Mưu Phi nhảy những bước chân dài trên bậc thang lầu, anh có vẻ gấp lắm. Một số nhân viên chào , nhưng anh không kịp chào lại. Mưu Phi rửa thẳng Quang Tiến, và Đoan Phương. Vì hai người nên anh mới ngủ dậy trễ. Con bé Đoan Phương cũng kỳ. Đi làm mà không gọi anh cùng đi.

Sáng nay, đích thân anh phải giám sát cuộc tuyển chọn trợ lý, thế mà. Đã trễ hơn 5 phút rồi. Làm ông chủ như anh, nhân viên làm sao

phục.

Cầm cúi đi, Mưu Phi đâm ngay Quang Tiến và Đoan Phương từ phòng kĩ thuật bước ra . Anh mát mẻ.

-Hai người vui vẻ nhỉ.

Đoan Phương mở to mắt

- Ủa , anh hai . Không phải anh đã ở phòng nhân sự sao?

- Nhân sự đâu mà nhân sự. Tôi mới vừa vào tới đây.

Đoan Phương che miệng :

-Ồi chao. Hôm nay sắp đi trễ.

Mưu Phi sững sờ :

-Vui vẻ làm sao. Tại hai người mà tôi mới đi trễ đó.

Đoan Phương ngạc nhiên :

-Sao lại tại chúng em?

-Bộ không phải sao? Tôi thức chờ hai người đến khuya, đã vậy lúc sáng đi làm , sao không gọi giùm tôi.

- Em tưởng anh đi làm rồi.

- Tưởng tượng. Giỏi tưởng thế. Mai mốt nếu có đi chơi, làm ơn cầm chìa khóa đi, đừng bat người khác phải chờ đợi mình.

Đoan Phương cong môi :

-Em có bắt anh chờ đâu ?

-Vậy em bắt vú Bình chờ là tốt hả?

-Em ..

- Thấy vú già rồi mà còn ngồi chờ em, anh không đành lòng nên mới bảo vú đi ngủ. Anh cũng buồn ngủ lắm, nhưng không dám bỏ đi ngủ, vì sợ em về nhấn chuông làm kinh động giấc ngủ của ba và nội.

Đoan Phương cắn môi :

- Anh Hai. Em xin lỗi !

Mưu Phi khoát tay :

- Không lỗi phải gì trong chuyện này. Em ý thức được là tốt.

Quang Tiến lên tiếng :

- Mưu Phi. Cậu ..

Mưu Phi chặn lại :

- Tôi không đủ thời gian để nói chuyện khác nữa, công việc đang chờ tôi.

Nhìn theo dáng Mưu Phi, Quang Tiến bần khoản :

-Liệu Mưu Phi có giận chúng ta không?

Đoan Phương lắc đầu

-Không đâu. Từ lúc xảy ra chuyện Ân Đình, anh Hai hay cáu gắt vậy thôi, chứ một lát sau là bình thường lại liền hà.

-Ý em nói Mưu Phi lúc nắng lúc mưa?

- Cái đó anh nói , chứ không phải em nha. Anh Hai mà nghe được thì anh đừng có trách.

Quang Tiến so vai :

-Bất quá nghe một bài học cảnh cáo thôi chứ gì.

Đoan Phương đẩy vai Quang Tiến

- Đi làm đi anh, đừng để anh Hai cau có nữa.

Trong khi đó, Mưu Phi nhanh chóng tới phòng nhân sự. Anh đẩy cửa bước vào thì những người có mặt cùng đứng lên.

- Anh Phi !

- Anh Phi !

Mưu Phi giơ tay đáp lễ.

-Chào tất cả. Xin lỗi, tôi đến hơi trễ.

Anh kéo ghế ngồi

- Công việc tới đâu rồi ?

Thế Hùng trả lời :

- Chúng tôi vừa mới phỏng vấn một người.

- Vậy cậu cứ tiếp tục phỏng vấn đi. Tôi ngồi đây theo dõi được rồi.

-Anh có trực tiếp phỏng vấn không?

- Không cần.

Thế Hùng trở lại công việc. Anh đọc tên trong danh sách theo thứ tự:

-Người thứ hai : Phan Minh Hoàng

Minh Hoàng , người được gọi bước vào . Thế Hùng chỉ ghế cho ngồi đối diện với mình . Anh bắt đầu những câu hỏi.

- Cậu muốn vào làm ở công ty chúng tôi chứ.

- Vâng!

- Thế cậu biết gì về một người trợ lý của giám đốc.

Minh Hoàng trả lời , có lúc đối đáp bằng tiếng Anh với Thế Hùng.

Mưu Phi ngồi chú ý lắng nghe. Nhưng anh hơi thất vọng khi người được phỏng vấn chẳng có ước vọng vì về tương lai, chẳng thực tế vì chỉ đi bên lề cuộc sống, khi hỏi đến công việc thì chẳng có một ý sáng tạo mới mẻ, cứ rập khuôn y như trong bài học.

Xong cuộc phỏng vấn người thứ 2, rồi tiếp tục người thứ 3, thứ 4, thứ 5, thứ sáu .. Mưu Phi bắt đầu thấy chán nản. Họ không hề được như ý muốn của anh, hay anh đang đòi hỏi quá cao.

Bằng cấp chỉ là bằng chứng để công nhận, thực hay mới là chuyện thực tế. Thế mà họ không hề biết mục đích khi được tuyển. Họ quá lớ ngớ trước những câu hỏi vô cùng dễ, đích thực của cuộc sống họ không biết thì lấy gì mà làm việc. Ý anh tuyển trợ lý không cần kinh nghiệm làm Mưu Phi đau cả đầu. Ớu cái đà này thì suốt ngày nay, anh chẳng thể tìm ra một trợ lý nào vừa ý

Mưu Phi mệt mỏi hỏi Thế Hùng :

- Còn bao nhiêu người nữa ?

- Dạ một.

- Gọi luôn đi.

Thế Hùng ngập ngừng :

- Nhưng người cuối cùng là nữ.

Mưu Phi nhú mày :

- Nữ ư?

Anh là chúa ghét khi người cận kề làm việc bên mình lại là phụ nữ.

Chẳng được tích sự gì mà thêm phiền phức .

- Ai nhận hồ sơ?

- Đoan Phương . Anh Phi . Có cần ..

- Thử xem.

- Lý Hoàng Nghi Du !

Cô gái có cái tên Nghi Du vừa bước vào. Không đợi mời, cô tự nhiên kéo ghế ngồi.

Nhìn vào khuôn mặt non choẹt , trẻ con mà bày đặt làm người lớn của cô gái, đôi mày Mưu Phi cau lại. Anh cau mặt

- Cô có đi lộn không?

Nghi Du thản nhiên :

- Làm sao mà lộn được. Không phải ông vừa gọi tên tôi vào để phỏng vấn sao ?

Mưu Phi lập lại :

-Phỏng vấn? Cô biết chúng tôi đang tuyển người cho công việc gì không?

- Trợ lý của giám đốc.

- Thế cô năm nay bao nhiêu tuổi?

- Tôi đã ghi đầy đủ trong hồ sơ. Bộ ông không xem à? Vậy mà bày đặt tuyển chọn làm gì.

Thế Hùng định lên tiếng, nhưng Mưu Phi cản lại. Anh ra dấu cho

Tiến Hùng đưa tập hồ sơ của Nghi Du cho anh.

Mưu Phi lẩm bẩm đọc...

Lý Hoàng Nghi Du, cha mất, mẹ Hoàng Nghi Hồng.

Mưu Phi nói :

- Cô sinh năm 78 à?

- Chính xác là ngày 29, tháng 11, năm 78, tại Vũng Tàu Địa chỉ hiện tại của tôi là Lê Hồng Phong.

-Hình như cô đi học hơi sớm ?

-Không, đúng tuổi đấy chứ. Tôi vừa tốt nghiệp 1 tháng thôi.

Mưu Phi xem tiếp những phần cuối của hồ sơ. Anh không tin cô gái

này tốt nghiệp loại giỏi. Lại thêm bằng vi tính, bằng Anh Văn, bằng tiếng Pháp. Liếc nhìn Nghi Du một lần nữa, Mưu Phi hắng giọng :

- Cô đã từng xin việc ở đâu chưa ?
- Chưa, ở công ty Tín Trung này là đầu tiên.

Mưu Phi thắc mắc :

- Cô tốt nghiệp hạng giỏi , sao lại phải đi xin việc ? Thường thì sinh viên tốt nghiệp loại giỏi như cô là các công ty họ xin hết, còn cô lại.
- Ông đang nghi ngờ bằng cấp của tôi à ? Trước đây cũng có công ty nước ngoài đến nhận đấy chứ, thậm chí còn năn nỉ nữa kia, nhưng tôi không thích.

Mưu Phi thầm kêu trời ời, chẳng ghê chưa . Nhưng anh vẫn muốn biết.

- Tại sao ?
- Ông không cần phải biết lý do.

Nghi Du nhìn Mưu Phi bằng đôi mắt sắc lẹm.

- Ông đang phỏng vấn công việc hay phỏng vấn đời tư của tôi ??

Mưu Phi vội khỏa lấp :

- Cô biết chúng tôi tuyển trợ lý giám đốc, sao còn vẫn nộp đơn.
- Ủa, trợ lý giám đốc mà cũng phân biệt nam nữ sao?
- Vì nam thường làm được việc hơn.
- Chưa chắc, nếu ngay từ đầu các ông thông báo tuyển dụng nam thì đâu phí thời gian của tôi.

Nghi Du dậm đứng dậy thì Mưu Phi khoát tay :

- Khoan đã.
- Ông cần gì ?
- Tôi chưa phỏng vấn xong.
- Các ông tuyển nam thì cần phỏng vấn tôi làm gì ?
- Nhưng bây giờ tôi đã đổi ý.

Mưu Phi nheo mắt

- Tôi bắt đầu thích cá tính của cô rồi đấy. Nhưng trong thương trường, đừng nên thẳng thắn quá sẽ hỏng việc hết.

Nghi Du tươi nét mặt

- Vậy là ông tuyển dụng tôi ?
- Tôi chưa quyết định được, cần phải thông qua giám đốc.

Nghi Du ỉu xìu

- Gặp được giám đốc hắc ám thì kể như ước mơ làm việc của tôi tan vỡ.

Mưu Phi thú vị.

- Sao vậy ?
- Tính tôi thẳng thắn ,không thích luồn cúi, hay nịnh nọt. Nếu...

Mưu Phi cắt ngang :

-Cô có thể yên tâm, giám đốc chúng tôi rất khó, nhưng không đến nỗi.

- Dù sao tôi cũng phải chuẩn bị tinh thần. Có gì đỡ hụt hẫng hơn.

- Đừng lo xa, tôi đảm bảo không sao mà.

Nghi Du trề môi

- Làm như ông là quyền giám đốc vậy.

- Cho là vậy thì sao?

- Tướng ông mà giám đốc, tôi không mấy tin – Nghi Du nhận xét -
Giám đốc phải oai một chút, còn ông giống nhân viên thí mồi.

Mưu Phi cười thoải mái

- Cô cũng biết coi tướng nữa sao?

Nghi Du nhún vai

- Xài được.

- Vậy cô coi giùm tôi đi.

Nghi Du lắc đầu

- Tôi không có thời gian - cô hứa hẹn - Nếu tôi được tuyển dụng tôi sẽ coi cho ông miễn phí. Bây giờ thủ tục xong chưa tôi có thể về chứ. Thế Hùng há hốc miệng nhìn giám đốc phổng ván . Chúa ơi .Có phải vậy không ? Một con bé non choẹt mà có thể làm giám đốc nói chuyện vui vẻ như thế ư . Thật không thể tin, nhưng lại là sự thật chứ . Lắng nghe thôi, Thế Hùng cũng biết con bé này đáo để cỡ nào rồi, vừa lạnh chanh vừa tày khôn. Đừng nói là giám đốc tuyển cô bé này vào nha.

- Cô giao tiếp bằng tiếng Anh được chứ.

- Ông có thể thử?

- Thấy cô tự tin như vậy, chẳng lẽ nào tôi không tin cô.

Nghi Du chồm chồm môi :

- Tôi không làm khi đã chọn công ty Tín Trung để đầu quân.

- Bây giờ, cô có thể về.

-Ông không hỏi nữa hả?

- Như thế đủ rồi. Yên tâm chờ tin chúng tôi.

- Vậy chào ông nha.

Cánh cửa văn phòng khép lại sau lưng Nghi Du . Thế Hùng hỏi ngay :

- Anh tuyển cô bé ấy thật ư ?

- Cậu thấy sao?

- Thông minh, lanh lợi thì có nhưng tôi e ..

- Không được việc chứ gì ? Cậu có thể yên tâm về cô bé Nghi Du này. Tôi không nhìn lầm người đâu

Mưu Phi vỗ vai Thế Hùng:

- Đừng suy nghĩ nhiều. Rồi cậu sẽ thấy tôi nói không sai.

Nhìn Mưu Phi với khuôn mặt tươi vui bước ra khỏi phòng, Thế Hùng lắc đầu:

- Thật không hiểu nổi?

Tóc thẻ gió bay

Chương 4

Nghi Du tung tăng chân sáo vào nhà, miệng thì gọi vang:

- Mẹ ơi Nghi Du về đây.

Nghe tiếng con gái, bà Nghi Hồng ở nhà sau bước lên, mắng yêu:

- Con gái gì mà mới tới đầu ngõ đã nghe tiếng rồi.

Nghi Du ôm cánh tay bà, nũng nịu:

- Hãy thông cảm cho con, tại vì trong con đang vui mà.

- Ngày nào mà tâm trạng con chẳng vui.

- Nhưng hôm nay thì khác.

Bà Nghi Hồng chớp mắt

- Con xin được việc rồi à?

- Cũng có thể nói như vậy.

- Tại sao không phải, mà là có thể.

Nghi Du chum chim môi:

- Cuộc phỏng vấn hôm nay, con nắm chắc khoảng 80%.

- Tự cao nhỉ.

Nghi Du liền kể lại buổi phỏng vấn cho mẹ nghe, rồi cô kết thúc bằng một

tràng cười vang;

- Mẹ thấy sao?

Bà Nghi Hồng buột miệng:

- Rốt là cái chắc.

Nghi Du trợn mắt

- Sao mẹ lại nói như vậy?

- Thì đó, trong cuộc phỏng vấn mà con nói giám đốc hắc ám này nọ.

- Con chỉ thí dụ thôi mà.

- Cho dù thí dụ, con cũng không được nói ngay trong buổi phỏng vấn, người ta tuyển chọn nhân viên có năng lực, nghiêm chỉnh, chứ ai mà

chọn lóc chóc như con vậy. Còn nữa, lại còn xanh xệ khi nói công ty nước ngoài nhận mà không chịu làm.

- Thực chậ là vậy mà .

Bà Nghi Hồng vuốt tóc con.

- Con còn ngây thơ quá. Cuộc đời bao giờ cũng có hai mặt. Làm người ,đức tính khiêm tốn là tốt nhất. Bộ con không sợ người khác nói thùng rỗng mà kêu to sao?

- Tính con lúc nào cũng thích sự thẳng thắn và chân thật. Biểu con giả dối, con không làm được.

- Ở đây không phải là sự giả dối. Trong thương trường đòi hỏi sự khôn ngoan, biết lượn lách ,nếu không, con không làm kinh tế được đâu. Tuy vậy, chúng ta luôn sống trung thực, nhân từ, đầy lòng nhân ái. Con sống sao đừng đi ngược lại những điều đó là được rồi.

-Sao mẹ và người phỏng vấn hôm nay giống nhau quá vậy ?

- Thế ư? Nhưng những điều đó có đúng không đã.

- Con không có phủ nhận. Trung thực, sống nhân ái là nhu cầu luôn nằm trong lòng con mà.

Bà Nghi Hồng nói :

- Lúc phỏng vấn, con nửa đùa, nửa thật, họ có phản ứng gì không?

Nghi Du lúc lắc đầu

- Không mẹ ạ. Trái lại còn vui vẻ nữa.

Bà Hồng cảnh cáo :

- Sự vui vẻ của họ, con đừng có lầm . Xem chừng con bị rớt lúc nào không hay đó. Thuở đời đi phỏng vấn mà làm như đùa giỡn với bạn vậy.

Nghi Du xịu xuống

- Nếu lỡ rớt thật thì cũng đành chịu thôi , chỉ hối tiếc.

- Sao vậy ?

-Con thích làm việc ở công ty Tín Trung hơn. Mẹ biết không? Lúc con học ở đại học, con đã có ước mơ làm việc ở công ty Tín Trung rồi.

- Thất bại cũng là do con, con không thể trách ai được. Khi nào con bỏ được cái tính bướng bỉnh của mình thì khi ấy con mới được việc.

- Không làm được ở công ty này thì làm ở công ty khác. Con không tin với bằng cấp của con sẽ không ai nhận.

- Đó, lại cũng thế. Con không thể khiêm nhường hơn một chút sao.

ND nhăn nhó:

- Mẹ ơi. Trung thực, nhịn nhục, nhân u , yêu thương, con có quên đâu. Nhưng về năng lực của con thì người khác cần phải biết. Bởi nếu họ bỏ qua những người như con thì quả là một sai lầm.

Bà Hồng lắc đầu :

- Con sẽ gặp thất bại dài dài khi không nghe lời mẹ .
-Lời mẹ, dĩ nhiên con phải nghe rồi. Nhưng mẹ đừng bắt con phải sống khác, khi từ trước đến giờ bản tính của con là thế. Ai không thích lối nói chân thật thì con nghĩ họ không đáng cho chúng ta làm bạn.

Bà Nghi Hồng ôm con gái trong vòng tay mình

-Với xã hội thì con thật sự đã lớn, nhưng đối với mẹ thì con vẫn còn bé đấy, Nghi Du ạ. Đi không như trang giấy trắng, cho nên con phải thật cẩn thận khi bước chân vào đời. Cạm bẫy vừa vẫy, ta không lường trước được điều gì. Nhưng con đã có niềm tin thì mẹ lúc nào cũng ủng hộ con.

Nghi Du ngã đầu vào vai mẹ

- Trên đời này chỉ có mẹ là người con yêu thương nhất thôi.

- Thôi đi cô nương. Biết đâu sau này có người yêu thì mẹ lại đứng sau.

- Không có đâu. Mẹ mãi mãi vẫn là nhất trong trái tim con.

- Mẹ không yêu cầu lúc nào con cũng xem mẹ là nhất. Chỉ cần thấy con nên người là mẹ vui lắm rồi.

- Mẹ !

-Này không dễ khóc như vậy chứ ?

Nghi Du đưa tay dụi mắt .

- Tại bụi bay vào mắt con mà.

-Khỉ con !

Nghi Du nghiêng đầu

- Mẹ ơi. Sáng nay , An Thái có tìm con không.

-Có !

-Nhỏ có nhắn gì không mẹ ?

-An Thái bảo nếu con không xin được việc làm thì sang công ty của ba An Thái mà làm.

- Cái con nhỏ này, vẫn biết tính con không thích dựa vào người khác mà ..

- Đừng nên trách An Thái. Con bé chỉ vì thương con thôi.

Nghi Du vẫn càu nhàu :

-Biết có chỗ làm sẵn như vậy, chi bằng đừng học đại học. Sống mà lúc nào cũng ỷ vào ng` khác, không cần làm cũng có ng` nuôi, chẳng lo toan chi mà hưởng thụ thì con không thể được. Có ng` dọn tiệc, mình chỉ ngồi vào bàn ăn thì đâu hay.

- Con không thể so sánh với những người giàu có được. Từ trong bụng mẹ, họ đã hưởng thụ rồi. Riêng chúng ta phải vật lộn với cuộc sống, đau khổ nhác nhan đều đã trải qua nên ta đã hiểu đích thực

của cuộc sống là gì. Dù An Thái sống trong giàu sang sung sướng, nhưng cô bé không đua đòi, khoe khoang, không xảnh xệ, chứng tỏ An Thái là một cô bạn tốt.

-Con có nói là An Thái không tốt đâu mà mẹ bênh vực cho nhỏ dữ vậy? Hình như dạo này mẹ quan tâm đến An Thái nhiều hơn con đấy.

Bà Hồng bẹo má con gái

- Ganh tỵ à ?

- Tại sao phải ganh tỵ khi mẹ là mẹ của con ?

- Ngoan lắm. Tuy An Thái sống trong giàu sang, nhưng vẫn có nỗi buồn. Con hiểu được điều đó không?

- Dạ hiểu. Vì nhỏ thiếu tình thương của mẹ .

- Đúng . Mẹ đặc biệt thương An Thái là vì vậy.

Nghi Du chợt hỏi

- Mẹ có muốn nhận An Thái làm con nuôi không ?

- Mẹ đang chờ ý con đó.

-Còn AT thì sao hở mẹ

-Có lẽ nó sẽ vui lắm.

-Vậy để con bao tin này cho nhỏ nghe..

-Ừ. Nhưng ít ra cũng phải ăn cơm trước đã, gần quá giờ trưa rồi còn gì

Nghi Du giật mình ;

-Ơ . Nhanh vậy sao. Mẹ không nhắc chắc con cũng không biết mình đang đói.

Cô thoát ngay ra khỏi vòng tay mẹ.

-Con giúp mẹ dọn cơm nha.

Bà Nghi Hồng ngắm con, lòng tràn ngập niềm vui. Nhìn thấy con khôn lớn, bà còn hạnh phúc nào hơn. Như thế là đủ rồi với 15 năm sớm như vậy.

oOo

Thấy tự nhiên Quang Tiến và Đoan Phương không ăn uống gì mà cứ ngồi nhìn anh mãi, Mưu Phi nổi quạu :

- Nè. Đủ rồi nha. Tôi không phải là người mẫu đâu, đừng nhìn như thế nữa.

Đoan Phương nghiêng đầu

-Người mẫu làm sao bằng anh được. Nói thật nha, anh Hai. Hôm nay, anh mới đúng là anh đấy. Chứ mấy ngày trước hả, nhìn anh chẳng giống con giáp nào cả.

Mưu Phi biết Đoan Phương nhắc đến việc anh đau khổ vì Ân Đình , anh vờ đánh trống lảng:

- Vậy ư?
 - Lúc đó , nếu em nhanh trí một chút thì anh có vài tấm ảnh làm kỷ niệm rồi, khuôn mặt thì kín bưng, lúc nào cũng cau gắt và sẵn sàng gây chiến. Em còn chưa nói việc anh nhốt mình trong phòng với những bài nhạc thất tình.
 - Chắc anh tệ hại lắm hả ?
 - Còn hơn thế nữa. Ông nội cứ cuống lên, sợ anh không chịu đựng nổi cú sốc ấy.
- Đoan Phương chột thờ ra :
- Cũng may là nỗi đau khổ không làm gì được anh, nếu không anh đã được chuyển vào khoa thần kinh rồi.
- Thấy Quang Tiến khều nhẹ Đoan Phương nhắc nhở, Mưu Phi khoát tay :
- Cậu cứ để cho út Phương trút hết tâm sự đi. Chứ cả tháng này, hình như cô bé ảm ức lắm.
 - Chứ còn gì nữa, tự nhiên là bị la mắng vô cớ, chẳng biết là tội gì, không uất ức sao được, Nói thật nha, em tức lắm, nhưng không nỡ làm anh buồn thêm, nên em mới im lặng cho qua. Chứ còn với người khác mà đối xử với em như vậy thì em không tha đâu.
 - Em làm gì nào ?
 - Cho họ một bài học để họ biết sự đau khổ kia do mình tạo ra, chứ không phải do người khác nên đừng bực bội, khô khan vô cớ.
 - Dám không đây ?
 - Diệp Đoan Phương này có việc gì mà không dám ta. Tình yêu thôi mà, họ không giữ lòng chung thủy thì tiếc nhớ làm gì.
- Mưu Phi lắc đầu
- Cậu thấy không, Quang Tiến ? Đoan Phương lợi hại như vậy, cậu cần cẩn thận đấy.
- Quang Tiến cười hiền :
- Ai không hiểu Đoan Phương , chứ tôi thì thấy cô ấy là một người tình dễ thương và người vợ chung thủy.
 - Í trời, cậu có làm không ?
 - Tuyệt đối không. Với tôi, cô ấy lúc nào cũng ngoan và dễ thương cả .
- Mưu Phi so vai
- Hồng dám ngoan hiền đâu. Tại cậu chưa vào trận thật sự thôi, thử vào đi rồi sẽ thấy Đoan Phương cự nự.
 - Anh Hai. Sao lại nói xấu em gái mình.
 - Mà bản thân em có gì tốt đâu .
 - Anh .. Đoan Phương mím môi - Thù này 10 năm trả cũng không

muộn

-Ê , chớ có tức giận hay hận thù gì trong ngày nha. Phải biết nhịn nhục, nhân từ và tha thứ, nhớ chưa.

- Chứ anh chọc tức người ta . Phật đản cũng không được nữa là .
Mưu Phi ôm bụng

- Sao nói Phật trong này nữa? Em không sợ Phật linh thiêng thật sao?

- Ai biểu. .

Mưu Phi xua tay

-Thôi , thôi. Anh xin đầu hàng đó. Đừng nói lung tung nữa

Đoan Phương xụ mặt

- Anh cũng đâu có hiền mà bày đặt

Mưu Phi hất mặt

- Quang Tiến . Cậu thấy rõ rồi đó. Tôi không hề ăn hiếp bà xã tương lai của cậu đâu nha. Trái lại, còn làm dữ với tôi nữa là khác

Đoan Phương cong môi

- Anh không cần phải chi ra. Hôm nay, nhờ Phương này mời anh ăn cơm không phải chỉ để ăn cơm thôi đâu

- Hèn gì nãy giờ nuốt không vô

- Anh đừng đánh trống lảng

Mưu Phi nhướn mắt

-Bộ có chuyện quan trọng thật à

- Gần đúng

Mưu Phi hết nhìn Quang Tiến rồi nhìn Đoan Phương , trông họ không có vẻ gì là đùa giỡn cả

Anh gượng cười

- Hai người muốn thăng chức đâu cần phải áp đảo tinh thần của anh thế này. Nói đi , tờ ký liên mà

- Chuyện không liên quan đến em và anh Tiến mà là quan hệ của anh với công ty

Đoan Phương hắng giọng

- Lúc sáng này, đích thân anh giám sát cuộc phỏng vấn tuyển nhân viên ?

- Rồi sao ?

- Anh đã thuận ý tuyển một nhân viên nữ làm trợ lý cho anh ,có đúng không?

Mưu Phi nhướn mắt :

- Thế Hùng thọc mạch với em à

- Nhưng anh trả lời đi. Có đúng không đã ?

Mưu Phi gật đầu :

-Đúng thì có ảnh hưởng gì đến "hòa bình thế giới" ?

- Em nhớ không lầm là anh không thích, hay nói đúng hơn là anh đã từng tuyên bố không tuyển nữ giữ chức vụ gì ban giám đốc.

Mưu Phi không phủ nhận :

- Đúng luôn !

- Thế sao .. ?

- Cuộc đời thay đổi ,xã hội càng văn minh thì ít nhiều gì con người cũng thay đổi theo. Anh không chối là từ khi Ân Đình phụ tình ,anh luôn có cái nhìn thiếu thiện cảm đối với phụ nữ. Nhưng suy cho cùng, đâu phải ng` phụ nữ nào cũng giống nhau về sự phản bội. Thú thật, anh vừa thay đổi cách nhìn về phụ nữ sáng nay thôi.

Đoan Phương tiếp lời :

- Chính người con gái ấy đã mở cho anh một tầm nhìn khác à ?

- Chưa hẳn. Cô ta có lối nói chuyện thẳng thắn, không nhượng bộ, nhưng rất thuyết phục . Ở cô ta còn có sự nhạy bén , tinh tế và thông minh, nên anh đã quyết định chọn cô ta làm trợ lý cho anh.

-Liệu có vội quá không anh hai ? Em nghe Thế Hùng nói cô gái đó còn rất trẻ.

Mưu Phi xoa cằm :

- Thì đã sao ? Tuổi nhỏ hay còn trẻ không quan trọng, chủ yếu là có năng lực và được việc hay không thôi.

- Nhưng em không tin tưởng cho lắm.

- Em có tiếp xúc với cô ta chưa mà vội kết luận . Đó là một cô gái có cá tính mạnh mẽ.

Quang Tiến chen vào :

-Đoan Phương . Em không tin tưởng vào cô gái đó, nhưng em cũng phải tin tưởng vào anh Hai em chứ . Anh nghĩ Mưu Phi chọn người không lầm đâu.

Mưu Phi vỗ tay :

- Cậu lúc nào cũng là người hiểu tôi hết đấy, Quang Tiến ạ !

Đoan Phương mát mẻ.

- Phải rồi, không lầm đâu. Thế Ân Đình đó có phải làm không.

Khuôn mặt Mưu Phi bỗng sa sầm Quang Tiến kéo tay Đoan Phương.

- Sao em lại nói vậy? Chuyện tình cảm và công việc là hai vấn đề khác nhau, em đâu thể xem nó là một được. Em cũng thấy không ít người rất thành công trên thương trường, còn chuyện tình cảm lại cô đơn chiếc bóng đó sao? Ban đầu, Mưu Phi và Ân Đình yêu nhau, chúng ta cứ tưởng hai người sẽ nên một đôi sống trong hạnh phúc.

Nhưng có ngờ đâu Ân Đình phản bội, ngoài sự tưởng tượng của chúng ta mà.

- Nghi ngờ sự chung thủy của người phụ nữ mà anh Hai vẫn cho họ làm việc chung với mình ,thật ngược đời.

- Em không nghe Mưu Phi nói sao? Tuy có nghi ngờ, nhưng đâu phải người phụ nữ nào cũng giống nhau. Nếu như anh nói em giống Ân Đình thì em có chịu không.

Đoan Phương đắm vào vai Quang Tiến :

- Anh muốn em giống lắm à ?

- Anh không thích lên án phụ nữ về sự phản bội. Với Ân Đình ,biết đâu bên trong còn có nỗi khổ riêng thì sao?

-Em không tin.

- Hai người yêu nhau, chờ đợi nhau tám năm chỉ còn mấy tháng nữa là sum họp , vậy mà Ân Đình vội vã lấy chồng, em không thấy có sự nghi ngờ gì à?

- Không, chị ấy đã có ý phản bội anh Hai em hơn năm nay, chứ không phải mấy tháng.

- Em đã biết một sự thật gì?

Đoan Phương lắc đầu nhẹ :

- Tất cả đã kết thúc rồi, còn nói ra làm chi nữa. Tóm lại. Ân Đình là kẻ phản bội.

Mưu Phi thở hắt ra :

- Hai người bình luận đủ chưa? Sao từ chuyện tuyển nhân viên rồi lôi luôn cả chuyện Ân Đình vào đây? Anh nhìn Đoan Phương.

Anh không cần biết em đồng ý hay không đồng ý việc anh tuyển chọn Nghi Du làm trợ lý cho anh, nhưng anh đã quyết định chọn cô ấy thì không ai có thể thay đổi.

- Cô gái lúc sáng anh phỏng vấn tên là Nghi Du à ?

- Không sai.

- Cái tên nghe ần tượng nhỉ . Nhưng dù sao em cũng phải nói với ông nội để nội can thiệp vào. Nghi Du không thể làm trợ lý cho anh được.

- Vì sao ?Vì Nghi Du là phụ nữ a ? Em đã sai rồi đó Đoan Phương . Xã hội bây giờ không còn phân biệt công việc của nữ và nam. Nếu em có ý nghĩ như thế, sao em không nhìn lại mình ? Em làm quản lý được thì dĩ nhiên Nghi Du cũng làm trợ lý cho anh được .

Đoan Phương bướng bỉnh :

-Em khác , cô ta khác

- Khác là sao ? Chẳng lẽ Nghi Du là phụ nữ, còn em không phải là

phụ nữa ?

Mưu Phi nheo mắt :

-Quang Tiến , Đoan Phương tự cho mình khác với phụ nữ, cậu nghĩ sao ?

Đoan Phương hét nhỏ :

- Em hồng có nói !

- Không khác với Nghi Du thì em đừng có ác cảm với cô ấy nữa, để sau này quan hệ trong công việc dễ dàng hơn. Nghi Du nhỏ tuổi hơn em đấy, làm sao làm được để con nít nó cười .

- Hừ, chưa chi anh đã bênh chằm chặp cô trợ lý của anh làm em nghi ngờ quá.

Mưu Phi gõ vào trán em :

- Cái đầu này cứ suy nghĩ lung tung. Sao em không thử nghi ngờ Quang Tiến một lần xem sao?

- Anh ấy tuyệt đối không có gì để phải nghi ngờ cả?

-Tin tưởng nhi?

- Đương nhiên rồi

Đôi mắt Mưu Phi vô tình nhìn ra ngoài và chợt sáng lên. Đúng là Nghi Du rồi. Cô ta đi cùng một người bạn gái.

Anh lẩm bẩm :

-Sao hôm nay cô nhỏ nhí nhảnh thế ? Quần soọc , áo sơ mi lửng, khác xa với lúc sáng đi phỏng vấn, quần tây, áo sơmi rất lịch sự.

Nghi Du vừa đi vừa trò chuyện với cô bạn bên cạnh một cách vô tư, đến nỗi ngang qua bàn của Mưu Phi cô cũng không thấy anh ngồi đấy.

Tiệm ăn giờ này khá đông người. Không biết vô tình hay cố ý mà Nghi Du chọn cái bàn gần bàn của Mưu Phi . Giọng cô thật trong trẻo vang lên :

-Ta ngồi đây nhé, An Thái ?

-Không được cũng phải được rồi, chỉ có cái bàn này hơi lý tưởng chút thôi, chứ bàn gần hai ông kia, tao hơi dị ứng.

Nghi Du khẽ cười :

-Với mày, ai cũng cho là dị ứng cả . Không thể nhìn họ bằng cặp mắt khác hơn được sao?

An Thái nhún vai :

-Nhưng thật sự , hai thằng cha kia ăn không ăn mà cứ mãi mê nhìn tao với mày hoài kìa.

- Mày không nhìn họ thì làm sao mày biết họ nhìn mày ?

- Hừ, hai thằng cha đó coi chừng mắc xương bây giờ, tao chúa ghét

nhất người khác nhìn chằm chằm vào mình.

- Dị chưa, ăn chay thường xuyên mà ăn nói độc địa thấy sợ . Mà mày không muốn người ta nhìn mày thì cứ ở nhà đi. Ra đường làm gì . Có phải mày bày đặt không ? Tao sợ ở nhà nấu cơm ăn thì mày làm biếng, mới kéo đồ ăn tiệm rồi bây giờ cầu nhàu . Mày có biết ăn mặc như vậy ra đường dị ứng lắm không.

An Thái ngấm bạn :

-Ừ, nhưng nhìn mày trẻ trung hơn.

- Trẻ trung cái con khỉ . Kỳ cục muốn chết thì có.

-Nhưng ăn mặc như vậy cho quen, mai mốt đi làm khỏi bỡ ngỡ.

Nghi Du tròn mắt :

-Mày nói .. đi làm mặc quần soọc.

- Không phải . Mặc váy cơ.

Nghi Du xoa tay:

-Chẳng bao giờ.

-Nếu như do công ty qui định?

-Tao ...

-Nghỉ làm ư.

- Tao không biết nhưng thôi đến đó hẵng tính. Gọi cơm đi. Tao đói bụng quá rồi.

An Thái ra dấu cho người phục vụ.

- Hai cô dùng gì ?

- Cơm phần, hai người ăn, canh chua cá lóc và một món xào.

-Vâng xin chờ một chút.

Người phục vụ vừa đi, Nghi Du liền hỏi :

-Sao mày biết tao khoái món này ?

-Làm bạn với mày mấy năm nay mà không biết mày thích và ghét cái gì thì không phải là bạn rồi.

-Ừ há !

Nghi Du dứt lời thì chợt thấy hai người đàn ông mà An Thái nói lúc nãy sặc một cái. Có lẽ cơm lên lỗ mũi cũng nên.

Nghi Du bụm miệng:

- Lời nói của mày linh quá.

Trong khi cô khúc khích cười thì người phục vụ mang phần cơm ra tới.

An Thái nhanh tay xới cơm, cô ra lệnh:

- Giờ ăn, không được nói chuyện nữa nhe.

-OK !

Hai cô gái cầm cúi ăn cơm . Bên bàn của hai người đàn ông và một cô gái gần đó nãy giờ yên lặng, thích thú theo dõi câu chuyện của hai

cô gái . Bây giờ, Đoan Phương mới tũm tũm lên tiếng.

- Tuổi trẻ vô tư thật là thích. Hai cô bé ấy làm cho em nhớ tới lúc em ở lứa tuổi ấy, nghịch ngợm nhưng thật dễ thương .Nhất là cô bé mặc quần soọc, nhìn vào khuôn mặt là có cảm tình ngay.

Quang Tiến nói nhỏ vào tai Đoan Phương

-Anh Phi như bị hớp hồn bởi hai cô bé ấy kìa.

-Ừ nhỉ . Từ lúc hai cô bé bước vào, anh Hai chẳng nói năng gì.

Đoan Phương huơ huơ tay trước mặt Mưu Phi

-Anh Hai. Bớ ba hồn chín vía anh Hai mau về . Rồi kèm với cái đập tay khá mạnh vào vai Mưu Phi.

Mưu Phi giật mình, giọng anh cau có :

-Đủ rồi đấy. Sao em không ngưng sự chọc phá của mình vậy?

-Em nói anh thì đúng hơn đó . Bộ anh quen hai cô bé kia à ?

-Liên quan gì đến em ?

- Sao không. Ngồi chung bàn, mà anh lại ngấm mãi người ta.

Mưu Phi bật cười :

- Em mới lạ đấy, Đoan Phương. Anh ngấm ai mặc anh. Còn có

Quang Tiến đây chi.

-Nhưng em muốn biết hai cô bé kia là ai. Một trong hai người có phải là bạn mới của anh hay không ?

Mưu Phi lấp lửng :

-Thì em nghĩ thử xem ?

-Anh có tin là em dám qua hỏi không?

-Tin.

Đoan Phương bật đứng lên, nhưng Quang Tiến vội vàng níu lại :

-Đoan Phương . Nhìn em lúc này thật giống trẻ con. Mưu Phi có bạn mới, đó không phải là một tin vui hay sao mà em hạch hỏi. Nhớ hai cô gái không quen biết với Mưu Phi thì em làm gì ?

-Hừ . Hai người đàn ông lúc nào mà chẳng bênh vực cho nhau.

Mưu Phi chồm sát mặt Đoan Phương:

-Em muốn biết hai cô gái kia lắm phải không ?Anh Hai không có ích kỷ đâu, nghe cho rõ nha. Cô gái mặc quần soọc là Nghi Du, sắp là trợ lý của anh. Còn cô gái mà Nghi Du gọi là An Thái hình như là bán. Còn thắc mắc gì nữa không ?

Đoan Phương tròn mắt :

- Trợ lý của anh còn trẻ như thế ư? Thật ngoài sức tưởng tượng của em.

- Nhìn trẻ như vậy chứ không như vậy đâu, cô ta khó gần lắm.

- Đúng là hoa hồng có gai. Em phải công nhận Nghi Du rất xinh đẹp.

Mưu Phi vui miệng kể

-Lúc sáng phỏng vấn, Thế Hùng bị cô ta móc vài câu, không hỏi được luôn, cho nên anh mới trực tiếp. Nghi Du dám ăn, dám nói, dám làm. Cô ta bảo nếu gặp phải giám đốc hắc ám là cô ta nghỉ việc ngay, cho dù lương có ưu đãi, cô ta cũng không làm.

- Chảnh thế ư ? Sao anh còn quyết định tuyển cô ta?

-Qua những câu nói vô tình nhưng thẳng thắn ấy, anh nghĩ cần phải tuyển Nghi Du. Anh rất có niềm tin nơi cô ấy.

-Anh không phải vì sắc đẹp chứ ?

Mưu Phi tự ái.

-Em xem anh của em là hạng ng` gì ? Không biết nhìn người, hay không có suy nghĩ chín chắn?

- Em không dám.

-Càng ngày, em càng xen vào công việc của anh quá nhiều rồi đấy.

Mưu Phi bực bội gọi người phục vụ tính tiền rồi đứng lên.

-Anh về trước đây.

Đoan Phương nói theo

- Anh Hai!

Quang Tiến chép miệng :

-Anh thấy em cũng quá xúc phạm đến Mưu Phi rồi đó Đoan Phương

.

-Em ...

Anh khoát tay :

-Thôi chúng ta cũng nên về đi.

-Quang Tiến à.

- Không thể ngồi đây nói chuyện mãi.

Đoan Phương theo Quang Tiến ra ngoài, sau lưng cô vẫn còn vang vọng tiếng nói trong trẻo của Nghi Du. Phải chăng cô đã sai?

Tóc thề gió bay

Chương 5

Trao tay lại cho bạn., An Thái hỏi :

- Mà cho biết ý kiến buổi ăn này đi.

-Tạm được thôi .

An Thái tròn mắt.

- Cái gì ? Ngon như vậy mà tạm được à ?

Nghi Du tỉnh bơ :

- Ngon là đối với những người không biết nấu ăn, ví dụ như mày.
 Còn tạm được với những người biết nấu ăn, ví dụ như tao ấy.

An Thái trề môi :

- Chảnh dễ sợ.

- Sự thật là thế mà . Cho mày biết tao là chuyên gia nấu ăn của lớp đấy.

-Không cần khoe.

- Phụ nữ thì phải công dung ngôn hạnh, nhưng mày thì tao nghĩ, chẳng thể nào liệt vào danh sách nào được.

-Sao vậy?

-Mày có biết nấu ăn, biết dọn dẹp đâu, sau này lấy chồng, chắc cho chồng ăn cơm hộp dài dài.

-Bộ không biết mượn người làm sao?

-Ừ, có tiền thì không nói gì, còn không có tiền , mày phải làm sao? Làm ơn đi An Thái , bỏ bớt cái tính lúc nào cũng ỷ lại vào đồng tiền có sẵn của ba mẹ . Bộ mày không nghĩ lỡ có ngày ba mẹ không thể cung cấp cho mày được nữa sao? Nên tự lực cánh sinh đi, ba mẹ mình giàu có thì để đó, sống bằng đồng tiền do chính sức lao động của mình có phải vững tâm hơn không ?

An Thái nhăn nhó:

-Mày sao giống anh Hai tao quá ? Lúc nào cũng ca bài ca muôn thuở đó.

-Tao nói không đúng à ?

An Thái gật đầu:

-Đúng. Đúng rồi. Tao sẽ nghe lời mày đi học nấu ăn.

-Không thể nói là nghe lời tao,mà đó là trách nhiệm phải lo của người phụ nữ.

-Ừ !

Nghi Du nhìn bạn

-Nghe trong sự miễn cưỡng?

- Mày sao khó khăn thế ?

-Nhưng còn đỡ hơn anh Hai mày , phải không?

An Thái thở hắt ra

-Là thầy giáo, học trò luôn khen là thầy dễ chịu, vậy mà anh Vinh chẳng lúc nào dễ với em út, ...hở cái là nhắc nhở là giảng đạo đức. Chán thật !

-Mày sai nên anh Vinh mới nhắc nhở, có một người anh tốt như vậy mà còn kêu la.

-Mày làm em anh Vinh mới phải hơn tao.

-Vậy thì đổi đi.

-Đổi thì đổi.

-Không hối hận nha.

- Ừ !

-Đùa thôi. Chứ ai nỡ lòng nào cướp đi hạnh phúc của mày. Anh Vinh muốn hướng mày đi con đường đúng đắn, không sa ngã nên mới ran dạy mày. Có một người anh yêu thương mình hết lòng , lại thêm một người cha lúc nào cũng vì các con mà còn bày đặt ca cẩm. Tao có nằm mơ cũng không được như vậy.

An Thái buồn buồn

-Tình yêu của cha làm sao bằng mẹ . Trên thế gian này không có người nào phủ nhận được tình yêu thương của mẹ cả, nó bao la như biển vậy.

-Mày đang trách đời chẳng?

-Nghĩ Du , có lúc tao không hiểu thiên đàng có thật hay không nữa kìa.

-Thiên đàng là nơi dành cho những người đạo đức, dịu dàng, hiền thực, trung thực, cứu độ chúng sinh, cũng như Đường Tam Tạng cùng học trò đi thỉnh kinh vậy.

Nghĩ Du chê bạn:

-Nhà có thầy giáo dạy triết mà sao dở ẹc.

An Thái so vai:

-Mày chê, tao cũng đành chịu, vì tao có bao giờ nghe anh Hai tao nói đâu.

-Coi chừng xa rời niềm tin cuộc sống lúc nào không hay đấy. Quỷ Satan hay cám dỗ những con người yếu đuối như mày.

-Cha! Triết lý dữ ha.

-Tao không dám khẳng định điều gì, vì ngày mai này ai biết trước được cuộc sống sẽ thay đổi ra sao. Chỉ cần tao không đi sai con đường ta đã chọn là được.

An Thái ngồi lên xe, ôm eo bạn:

-Chạy đi rồi nói tiếp. Chứ đứng trước tiệm ăn của người ta mà mày cứ triết lý hoài, tao e không hay cho lắm.

-Ai cấm. Sự hiểu biết có thể bày tỏ mọi lúc mọi nơi mà.

-Nhưng tao đang bị nắng đốt đây này.

Nghĩ Du chợt nhớ:

-Tao quên, cả hai đều không có mũ. Mỗi lần nghĩ về lý tưởng của tao là không có gì làm cản trở tao cả.

An Thái vỗ vai bạn:

-Chạy đi. Về nhà nói chuyện tiếp.

Nghĩ Du đề máy. Chiếc xe chở hai cô gái xinh đẹp rời khỏi quán ăn

trong buổi trưa nắng.

An Thái ngồi phía sau, lách chách:

-Mọi việc của mày, hình như có người đứng phía sau giúp đỡ hay sao ấy.

Nghi Du tươi cười bật mí:

-Ờ. Tao nghĩ cuộc phỏng vấn lúc sáng này, tao được tám chục phần trăm cơ hội.

-Thế có nên chúc mừng mày không?

-Khoan đã. Bao giờ tao chính thức đi làm, mày đãi tao một châu cũng chưa muộn.

-Hứ! Lúc nào cũng có tâm hồn ăn uống, có ngày phì như con lợn cho xem.

-Chuyện đó, mày khỏi lo. Tao mình dây khó mập lắm. Lo là lo cho mày kia, mập lên như cái thùng tô nô, khỏi có bồ luôn.

-Bồ bịch là chuyện nhỏ, thời buổi bây giờ sự nghiệp tương lai mới là quan trọng.

-Nhớ nha. Lỡ có bồ cũng nên giấu đi, để tao biết được thì không yên thân đâu.

An Thái tựa cằm lên vai bạn:

-Tuy chuyện tình cảm không quan trọng lắm, nhưng trong đời sống cần phải có.

-Đúng là cái lười không xương, nói sao cũng được.

An Thái cười khì, cô hỏi:

-Nghe bác gái nói mày đi xin việc, mà xin việc ở công ty nào vậy?

-Tín Trung. Mày quen không?

An Thái lẩm nhẩm:

-Tín Trung, tao không quen, nhưng hình như anh Hai tao quen. Giám đốc công ty Tín Trung bây giờ là bạn của anh Hai tao thì phải.

-Tại sao không khẳng định mà là hình như? Rồi cái gì mà "giám đốc bây giờ nữa".

-Mày không hiểu đâu. Công ty Tín Trung qua mấy đời cha con, rồi cháu. Giám đốc hiện giờ là cháu, anh ta mới vừa du học nước ngoài về.

-Thì ra...Mày có gặp giám đốc mới bây giờ chưa?

-Tám năm về trước thì có, nhưng sáu năm về sau này thì không?

-Là sao?

-Mày ngu quá. Anh ta đi du học, làm sao tao gặp được.

-Đừng thừa cơ hội mà mắng mỏ chứ bạn.

-Tuần rồi, ông giám đốc của mày ...

Nghi Du ngắt ngang:

-Tao chưa được tuyển dụng, sao gọi là "giám đốc của tao" được.

-Ừ. Thì gọi dần cho quen.

-Ông ta không có tên sao?

-Tao hông nhớ, thì gọi đại khái là giám đốc đi, vì anh ta cũng đang là giám đốc mà. Anh ta có đến nhà tao chơi, nhưng rất tiếc lúc ấy tao không có ở nhà để nhìn mặt xem có thay đổi gì không. Chỉ nghe anh Hai tao nói lại anh ta rất đẹp trai và tài giỏi, phong độ, hơi buồn một chút là vì anh ta đang thất tình.

Nghi Du trêu bạn:

-Xem mày kia. Nghe đến đàn ông đẹp trai là đôi mắt chớp chớp.

An Thái phát vào vai bạn:

-Con quỉ! Tao đâu trơ trên đến vậy. Mà những người đàn ông thất tình ấy đừng chừa vé cho tao.

-Chảnh dễ sợ.

-Không phải chảnh gì. Mày thử nghĩ đi, một người đàn ông được coi là thành đạt mà bị thất tình là quá dở.

-Cái đó không phải là dở. Thường thì tao vẫn thấy những người đàn ông thành công ở trường thì chuyện tình cảm lại thất bại. Mày thông minh, chắc đã đoán được vì sao. Còn những người không thích bon chen thì trái lại, họ có những cuộc tình rất đẹp cùng với công việc đủ cho cuộc sống gia đình. Đa số những người phụ nữ khi yêu, họ đòi hỏi sự quan tâm của người yêu mà người đàn ông cứ mãi lao đầu vào công việc và sự nghiệp thì người phụ nữ ấy làm sao chịu được sự lạnh lùng trống vắng, cho nên mới dẫn đến cuộc tình gãy đổ.

-Mày có vẻ rành nhỉ?

-Do đọc sách báo thôi.

An Thái có vẻ không hài lòng.

-Sao họ không hiểu và chia sẻ, thông cảm với người yêu của mình?

-Nếu họ đều nghĩ được như mày thì đâu có những cuộc tình dang dở.

An Thái cảnh cáo bạn:

-Làm việc chung với những người thất tình, họ hay mưa nắng bất thường. Mày cẩn thận đó.

-Cám ơn sự nhắc nhở của mày.

-Nè, giám đốc công ty Tín Trung là bạn của anh Hai tao, mày không sợ tao nói với anh ấy đi mày sao?

-Chấp luôn.

-Ngon nhỉ?

-Không phải ngon mà đúng thôi. Giám đốc sai, tao không phục.

-Mày nộp đơn vào bộ phận nào của công ty Tín Trung? Kế toán, kho vận, du lịch, kỹ thuật ... Với bằng cấp loại giỏi của mày, họ đâu bỏ qua.

-Những bộ phận mày vừa kể, tao chẳng thích thú tí nào.

-Vậy mày nộp đơn vào làm gì?

-Trợ lý.

-Oai thế? Hèn gì các công ty khác xin, mày nhất định từ chối, thì ra để vào làm trợ lý giám đốc. - Cô hỏi tiếp - Lúc sáng này có bao nhiêu người đến phỏng vấn.

-Khá nhiều. Tao là người sau cùng.

-Giám đốc trực tiếp phỏng vấn chứ?

-Tao không rõ, trong văn phòng có hai người đàn ông và tao tiếp chuyện với một người.

-Còn một người?

-Ngồi đó nghe.

An Thái nhú mày:

-Thường thường, tuyển chọn trợ lý, giám đốc phải trực tiếp chứ?

Nghi Du nhún vai:

-Tao không biết ai là giám đốc cả. Mới đầu có người gọi tên tao vào rồi một trong hai người đàn ông đó phỏng vấn tao. Họ còn nghi ngờ bằng cấp tao là giả nữa đấy. Tao tức mình cãi lý một hồi. Anh ta hỏi thêm vài câu rồi cho tao về. Nhưng trước khi ra cửa, tao còn quay lại hỏi có được tuyển không? Người đàn ông phỏng vấn tao, nói: "Cô có niềm tin chứ?", tao trả lời có.

-Chỉ thế thôi ư?

-Ừ.

-Hổng chừng người phỏng vấn mày là giám đốc đó.

-Chắc không đâu. Nhìn qua cách ăn mặc của ông ta, không có vẻ gì là giám đốc cả.

-Coi chừng mày lầm to. Máy tay giám đốc bây giờ nếu không bước vào cuộc họp, họ ăn mặc rất bình dị như nhân viên vậy.

Nghi Du le lưỡi:

-Nếu quả đúng thì tao không nên hy vọng được tuyển dụng.

-Sao vậy?

-Sáng nay, mày không biết đâu. Tao nói chuyện tay đôi, đến nỗi người đàn ông ngồi kế bên cũng phải trợn tròn mắt.

An Thái trấn an:

-Đừng vội nản khi Chúa luôn ở bên mày.

-Ừ nhỉ.

Cô vội tăng tốc độ xe, cùng lúc tiếng cô bỗng vang vang:

-An Thái này! Tao muốn báo cho mày một tin vui nữa.

-Mày sắp lấy chồng à?

-Vô duyên. Có nghe không thì báo?

-Nghe. Mày nói đi.

-Nhưng phải có điều kiện cơ.

-Lộn xộn quá.

Nghi Du từng từng:

-Không chịu thì thôi vậy. Nhớ đừng có tiếc đấy.

An Thái nói lấy:

-Không cần nghe luôn. Mày sao hay điều kiện này điều kiện nọ.

Nghi Du tủm tủm cười, cô quá rành An Thái. Con nhỏ là chúa tò mò, nếu không biết rõ sự việc thì không chịu thôi.

Hãy chờ đấy, xem cô nàng chịu đựng được tới đâu. Nghi Du vẫn im lặng lái xe, lâu lâu cô liếc sang những người đi chung đường một cách vu vơ.

Còn An Thái, tuy ngoài miệng nói không cần biết, nhưng trong lòng lại rất muốn biết, ngặt nỗi con nhỏ Nghi Du lại đòi điều kiện.

Cô nghĩ, lỡ như Nghi Du dụ khị mình thì sao? Cũng dám lắm chứ?

Bản thân cô đã bị Nghi Du gạt cũng không ít.

Nhưng lỡ như lời Nghi Du đang là sự thật, điều kiện của nhỏ cũng không phải là không đáng.

Mình phải vắt óc để coi có cách nào để không rơi vào điều kiện của Nghi Du không. Nhưng...làm bạn với nhỏ Du đâu phải là An Thái không biết, cái nửa đùa nửa thật luôn ngự trị trong con người Nghi Du kia mà. Có lúc cô không tin sự thật thì lại là sự thật, có lúc cô tin thì lại là ngược lại.

Ngồi phía sau lưng Nghi Du, An Thái không thể nào đoán được sự thật, cô mím môi đánh nhẹ vào vai bạn. Thôi, liều phen nữa vậy, hên xui may rủi thôi.

-Mày nói đi.

-Điều kiện?

-Ừ.

-Suy nghĩ thật kỹ nhé?

An Thái có vẻ hoang mang, nhưng rồi cô vẫn nói cứng:

-Không cần nữa.

-Hối hận không?

An Thái gắt:

-Tất cả đều không. Đừng hỏi nhiều.

Nghi Du nói một cách tự nhiên:

-Mày gọi tao bằng chị Hai đi.

An Thái tròn mắt:

-Cái gì?

-Tao nói tiếng Việt mà.

-Mày ...

-Sao hả?

An Thái lắp bắp:

-Chị Hai ...Mày và anh Hai tao yêu nhau lúc nào?

Nghi Du đỏ bừng mặt, cô nạt:

-Tao đang nghiêm chỉnh đấy. Cái đầu mày nghĩ lung tung đi đâu vậy?

-Thì tao cũng nghiêm chỉnh đây. Không phải mày mới đòi làm chị Hai tao sao?

-Đúng. Nhưng mà làm chị Hai với danh nghĩa khác kìa, chứ làm chị dâu của mày thì ...hứ, cho tao xin đi.

-Ý mày chê?

-Cho là vậy?

An Thái đập lên vai bạn:

-Mày vừa thôi nha, anh Hai tao có hàng khối người theo đấy. Hồng chừng mày, anh Hai tao cũng không thèm để ý nữa là khác.

-Hứ! Của ế bày đặt quảng cáo.

-Mày nói gì?

An Thái cù léc làm cho Nghi Du la oai oái khiến những người đi đường ngoái nhìn họ lắc đầu cho con gái thời nay.

Chiếc xe chao đảo, Nghi Du nói lớn:

-Mày có ngừng tay không? Nếu không, tai nạn sẽ xảy ra ngay đó.

Lời hăm dọa của Nghi Du làm An Thái có ý thức, cô thu tay về.

-Tao không muốn chết sớm đâu, vì tao chưa yêu.

-Biết khôn đó.

-Nhưng không có nghĩa là tao bỏ qua cho mày.

-Vậy mày muốn làm gì nữa?

-Yên tâm. Lúc mày đang lái xe, tao sẽ không có hành động gì đâu.

Nghi Du nhượng mắt:

-Thế mày không muốn nghe bí mật sao mà cứ hăm dọa tao hoài vậy?

-Bí mật luôn là những chuyện hấp dẫn. Mày biết tao là người hay tò mò, sao lại bỏ qua chứ? Nhưng tao sẽ không năn nỉ mày đâu. Thích thì nói, không thích thì thôi.

Nghi Du gục gặc:

-Mày lì lợm. Nhưng mày sẽ không bao giờ tránh khỏi việc gọi tao là chị Hai.

An Thái nhú mày:

-Lúc nào cũng muốn làm chị Hai tao, nhưng lại không phải cặp bồ với anh Hữu Vinh, chẳng lẽ ...

-Nói tiếp đi chứ.

-Mày muốn nhận tao làm em nuôi ư?

-Mày thông minh, nhưng chưa được thông minh cho lắm. Mẹ tao có ý nhận mày là con nuôi, chứ không phải tao nhận mày là em nuôi.

-Ồi!

An Thái reo lên:

-Không phải tao đang nằm mơ chứ?

-Đâu, néo thử vào mặt xem.

An Thái làm theo lời bạn:

-Ui! Đúng rồi mày ơi. Đây là sự thật.

Khuôn mặt An Thái chợt tươi như hoa, cái miệng luôn tủm tỉm cười.

Quả là một điều An Thái không bao giờ dám mơ tưởng.

Bị mọi người đi đường nhìn có vẻ hiếu kỳ, Nghi Du nạt nhỏ:

-Có gì thì để về nhà đi. Mày không sợ người ta nói mình ở viện tâm thần mới ra sao?

-Nhưng tao đang rất vui.

An Thái giữ mãi nụ cười trên môi. Gặp ai, cô cũng giơ tay chào, cho dù là không quen biết rồi cách ngồi xe cười ngả ngớn của cô làm cho mọi người tưởng cô bị bệnh tâm thần thật.

An Thái đã có mẹ để gọi với người ta, rồi đây cô còn có người chị để mà nhõng nhẽo nữa. Ồi! Nghi Du ơi! Giấc mơ của tao đã trở thành hiện thực.

Bị người ta nhìn với nhiều suy nghĩ khác nhau, Nghi Du khó chịu, cô đạp thắng xe, bực bội.

-Đủ rồi.

An Thái giật mình:

-Gì thế?

-Mày thôi cái nụ cười đó giùm tao đi. Bộ nãy giờ mày không thấy người ta nhìn sao? Nếu biết có tình trạng này, tao không nói với mày rồi.

An Thái vuốt vai bạn:

-Thôi, thông cảm đi mà. Tại tao vui quá thôi.

-Vui, vui. Vui cũng phải biết giữ ý tứ chứ, có đâu mà ngả ngớn ở ngoài đường thế? Mày không biết mắc cỡ, nhưng tao thì lại biết mắc cỡ đấy.

An Thái thôi cười, cô lấy tay che trên đầu:

-Nắng quá, Nghi Du ơi. Mày cho xe chạy nhanh đi.

-Không. Nếu như mày không bỏ mấy trò quái đản ấy.

-Được rồi. Tao sẽ nghiêm chỉnh lại.
Nghị Du tăng ga, chiếc xe tiếp tục lao đi. Cô tiếp tục căn nhắc:
-Điều này, mai mốt trở thành chị em chắc tao không có can đảm đi với mày ra đường.
-Sao thế?
-Chắc chắn họ sẽ nói tao không được bình thường như mày - Rồi Nghị Du thở dài - Không biết mẹ tao quyết định nhận mày làm con nuôi là đại họa, hay là phúc đây?
-Dĩ nhiên là phúc rồi.
-Ừ. Tao cũng đang chờ xem. Mà mày phải gọi tao bằng chị Hai chứ không được hỗn, mày tao lung tung đó nghe.
-Nhưng tao với mày bằng tuổi mà.
-Bằng thì bằng, nhưng vì mày vừa được nhận là con sau tao. Thôi, không được cãi.
An Thái xịu xuống:
-Gọi mày bằng chị Hai, tao cũng đâu có chết chóc gì. OK. Chị Hai!
Nghị Du hài lòng:
-Ngoan lắm, em gái ạ.
An Thái lẩm bẩm:
-Để xem ai là chị Hai cho biết. Nhất định nhỏ này sẽ nhờ má Hồng phân xử. Cơ hội ta làm chị Hai rất nhiều, vì thật sự ta lớn thàng hơn.
Nghị Du gọi bạn:
-Cái đầu của mày đang suy nghĩ gì đó?
An Thái lắc nhanh:
-Không.
-Thật chứ?
-Ừ.
-Đừng hòng qua mặt tao đó.
-Chị Hai ơi! Đa nghị vừa vừa thôi, không khéo dễ bị ế lắm đó.
-Mày ...
-Đừng vội giận. Không phải chị Hai lúc này dặn cái gì cũng đợi về nhà sao?
-Giỏi lẩn "nhóc" ạ.
-Học hỏi ở chị Hai thôi.
Nghị Du tăng ga, chiếc xe chồm tới. An Thái bất ngờ nên ôm chầm lấy bạn, miệng lại nở thêm nụ cười.

Tóc thề gió bay

Chương 6

-Nghị Du! Hôm nay, cô đến nhận việc à?

Đang đi dọc hành lang dẫn đến phòng giám đốc, nghe gọi tên mình, Nghị Du dừng lại, tròn mắt ngạc nhiên, nhìn người con gái trước mặt.

-Chị ...

-Ngạc nhiên vì sao tôi biết tên cô chứ gì?

-Vâng.

Cô gái tự giới thiệu:

-Tôi là Diệp Đoan Phương. Như thế cô đã biết rồi chứ?

-Chị là em gái của giám đốc?

-Không sai.

Nghị Du lễ phép:

-Chào chị Đoan Phương.

Đoan Phương giơ tay:

-Ấy! Không cần phải đa lễ như thế. Tôi lại là những người rất ghét rườm rà.

Nghị Du nghĩ thầm. Cô gái này không đơn giản trong cách ứng xử, cho thấy cô ta rất lạnh lợi, thêm ưu điểm là em gái của giám đốc, nên tha hồ mà phách lối và kênh kiệu.

Nhưng dù là con ai, Nghị Du cũng không sợ. Bởi vì sống ở đời phải có lẽ công bằng, cô không sai, không chọc ghẹo thì có chi cô phải sợ. Trừ khi người khác cố tình gây thêm khó dễ cho cô.

Thêm bạn bớt thù, Nghị Du cứ như thế mà sống hoà đồng, giản dị, đôi khi bướng bỉnh, chọc phá là bản tính của Nghị Du mà.

Ngầm quan sát Đoan Phương, Nghị Du vẫn không hiểu được cô ấy vô tình hỏi mình, hay cố tình chặn đầu mình để hỏi.

Là ý gì đây? Hay vì anh trai cô ta tuyển một trợ lý xinh đẹp, vừa trẻ như mình, nên cô ấy sợ có vấn đề trong mọi khía cạnh. Như thế thì coi thường Nghị Du này quá rồi.

Chức vị giám đốc kia, cô đâu có ham. Điều cô đang cần là công việc làm ổn định, cuộc sống bình yên của cô và mẹ cô thôi.

Mấy năm qua, mẹ cô và cô đã biết bao vất vả, đương đầu với cuộc sống khốn khổ gian nan. Và giờ đây, cuộc sống ấy cần phải thay đổi, mẹ cô phải được sung sướng ở tuổi xế chiều.

Cho nên trước mắt Nghị Du không gì khác ngoài tương lai và sự nghiệp. Nếu Đoan Phương lo cho anh trai mình như thế, quả là quá xa vời. Bởi cô đến đây vì công việc làm thích hợp, chứ không vì một

ông giám đốc trẻ giàu có.

Càng nghĩ, Nghi Du càng thấy nực cười làm sao. Thế giới này sao lắm phiền phức và nghi kỵ, họ không dám tin cũng không thể tin.

Đúng thôi. Vì sự chân thật nhiều khi bị thay đổi bằng sự xảo trá, là một đứa em như Đoan Phương, lo lắng cho anh trai mình thì cũng đúng thôi.

Mình phải chứng minh để họ thay đổi cách nhìn, rằng cuộc đời này, không phải ai cũng giống ai.

Ngẩng mặt nhìn thẳng vào Đoan Phương, Nghi Du hỏi:

-Chắc có chuyện gì quan trọng, nên đích thân chị mới đến gặp em?

-Cô nghĩ như thế à?

-Nếu không đúng thì xin chị cứ nói.

Đoan Phương khoanh tay:

-Cô khá thông minh đấy. Nhưng con gái mà quá hiểu biết thì không hay lắm đâu, trái lại, còn không tốt cho cô nữa.

-Chị muốn nói ..

-Cô có thể không nhận chức vụ trợ lý giám đốc được không?

Nghi Du mở to mắt:

-Tại sao?

-Tôi yêu cầu thì cô không cần phải biết thêm.

-Như thế thì tôi càng không thể từ bỏ công việc này.

-Cô đang làm khó tôi, phải không?

Nghi Du nhún vai:

-Nên nghĩ ngược lại thì đúng hơn. Chị yêu cầu tôi thì ít nhất tôi cũng phải biết lý do. Tòa án trước khi kết án một phạm nhân, họ cũng phải cho phạm nhân đó biết đã phạm tội gì, ở mức độ nào. Còn tôi, thật sự tôi không hề biết vì sao không được nhận công việc ấy. Trong khi giám đốc là người ký giấy và thừa nhận, bắt đầu từ hôm nay tôi là trợ lý của giám đốc.

Đoan Phương mím chặt môi. Thì ra con bé này không dễ bắt nạt như cô tưởng, nhìn ngoài mặt là một con bé chưa lối đời, nhưng lý luận lại đanh thép và rắn chắc.

Không. Cô không thể để cho con bé miệng còn hôi sữa này nắm chắc bước cờ được. Giáng Ngọc còn có vẻ sợ và nể nang cô, con bé này chỉ là người làm công thôi mà.

Dù cô ta tốt nghiệp loại giỏi, có bao nhiêu mảnh bằng, Đoan Phương này không cần biết đến. Hiện tại, cô chỉ muốn Nghi Du phải từ bỏ công việc trợ lý giám đốc này thôi. Sau đó, tìm kiếm một trợ lý giám nam, đâu phải là khó. Một cô gái trẻ xinh đẹp làm việc với một giám

đốc tài hoa, ai dám chắc sẽ không xảy ra chuyện gì. Chỉ một Ân Đình thôi đã làm anh Hai cô khốn khổ rồi, vết thương lòng còn đang rỉ máu, nếu thêm một vết thương nữa, chắc chắn anh Hai cô sẽ không chịu nổi.

Thôi thì lo trước vẫn hơn. Cho dù Nghi Du sẽ là trợ lý giỏi, nhưng giờ đây cô không thích cô gái đẹp nào cạnh bên anh Hai cô nữa, chỉ là một hiểm họa mà thôi.

-Xin lỗi cô nghe, Nghi Du. Không phải là tôi có ác cảm với cô. Tôi biết cô là người có tài, nhưng vì cô quá xinh đẹp nên tôi đành loại bỏ cô thôi. Nếu cô xấu đi một chút, có lẽ tôi vui vẻ hợp tác với cô. - Đoan Phương nhếch môi, cô tiếp:

-Cô lý luận không thua gì một luật sư, nhưng tôi vẫn không quên buộc cô không được nhận chức vụ trợ lý giám đốc.

-Tôi không phục. Chị có quyền gì mà hết cầu rồi buộc tôi? Trừ khi giám đốc có lệnh không cần trợ lý nữa.

Nghĩ làm cứng với cô gái này không có lợi ích gì, thôi thì đành lui một bước vậy, Đoan Phương xuống giọng:

-Nghi Du! Với bằng cấp của cô thì sợ gì mà không xin được việc làm.

-Đúng. Thậm chí cả công ty nước ngoài mời tôi nữa kìa.

-Vậy sao..

-Tôi không chịu từ bỏ chức vụ trợ lý chứ gì? Chị có thường nghe những gì ngược đời không? Ai không thích tôi càng thích làm, cũng như chị không muốn tôi nhận chức vụ ấy thì tôi càng muốn nhận.

-Cô...

-Chị đừng vội nóng. Bản tính tôi không thích để cho người khác nhìn sai về mình, cái gì tôi cũng muốn rõ ràng hơn. Tôi làm việc không chỉ để có được đồng lương, mà tôi muốn góp sức mình xây dựng quê hương, cho dù nó là nhỏ nhoi. Công ty Tín Trung là công ty cuối cùng trong sự sàng lọc của tôi, mà chị cũng không hài lòng nữa thì tôi cũng không biết nói gì hơn. Quyết định của tôi là vẫn chọn công ty Tín Trung để làm việc.

-Tôi không tin cô không có mục đích.

Nghi Du cười:

-Mục đích ư? Chắc chị đã nghĩ sẵn mục đích của tôi rồi chứ gì? Bà giám đốc phụ nhân có phải không?

-Hầu hết các cô gái đến làm việc cho công ty Tín Trung, ngoại trừ những người có gia đình thì tất cả đều vì anh Hai tôi.

-Chị có biết là chị đã thiếu tôn trọng tôi không, khi chị vợ dũa cả nắm? Tôi nộp đơn vào đây không vì chức vụ, cũng không vì sự tài hoa của anh Hai chị, mà vì tôi thấy được làm việc ở công ty một sự

công bằng, luôn tạo điều kiện cho mọi người có thể phát huy tài năng cho mình. Nếu chị đã có những ý nghĩ không hay để gán ghép cho người khác thì ngay từ đầu, chị có thể nói với anh của chị không tuyển trợ lý nữ.

-Anh Hai tôi mà nghe tôi thì đâu có phiền phức xảy ra.

-Muốn không có phiền phức cũng dễ thôi. Anh Hai của chị rõ ràng trong công việc lẫn tình cảm là được rồi. Nhưng chị có thể yên tâm. Tôi không phải là một trong số những cô gái ham địa vị, danh vọng. Tôi chỉ cần có công việc làm ổn định và cuộc sống yên ổn là tốt rồi, mấy tay giám đốc không hợp với tôi cho lắm.

-Cô...

-Anh của chị là một giám đốc đứng đắn thì tôi không cần phải lo sợ rồi.

Đoan Phương mĩa mai:

-Ai nói mà chẳng được, làm được hay không là một chuyện khác.

-Chị không tin thì có thể thử mà.

-Tôi không có thời gian nhiều. Tóm gọn lại, chị có làm theo yêu cầu tôi không?

-Xin lỗi, tôi không thể.

Đoan Phương hậm hực:

-Vậy sau này có gì xảy ra thì cô tự gánh lấy đấy.

-Sẵn sàng.

Hai người còn đang căng thẳng với nhau thì Thế Hùng hỏi hả gọi:

-Nghị Du! Cô đến, sau không vào văn phòng? Giám đốc đang chờ cô

- Anh nhìn sang Đoan Phương - Hình như giữa hai người vừa xảy ra chuyện gì?

Đoan Phương hậm hực:

-Không phải hình như, mà là đang xảy ra.

-Sao vậy? Hai người chỉ vừa ..

Đoan Phương cắt ngang:

-Tôi không thích Nghị Du làm trợ lý cho anh Hai tôi.

-Cô ta không hợp với chức vụ ấy ư?

-Không. Càng hợp nữa là khác. Nhưng tôi không thích là không thích. Tuần trước phỏng vấn, anh thấy có người nam nào thay thế được Nghị Du không?

-Sàng lọc lại thì có được một người, nhưng có lẽ không được như cô ấy.

-Thế thì tốt rồi.

Thế Hùng ngập ngừng:

-Cô định thay người thật à?

-Anh thấy tôi có nói chơi bao giờ chưa.
-Nhưng giám đốc đã chọn, tôi không thể quyết định khác hơn. Tôi nghĩ cô nên gặp giám đốc bàn lại thì hơn.
-Không bàn gì nữa. Mọi công việc tôi sẽ gánh vác.
-Không hay đâu, cô Đoan Phương. Cô là em, cũng biết rõ tính của giám đốc rồi, không ai có thể thay đổi quyết định của giám đốc cả.
-Anh sợ à?
-Xin lỗi. Tôi chỉ là người làm công thôi, mong cô hiểu cho. Tôi biết Nghi Du là trợ lý mà giám đốc đã chọn, cô nên để tôi đưa cô ấy đến gặp giám đốc.
Nói rồi, anh quay sang Nghi Du, ra dấu:
-Ta đi, cô Nghi Du.
Đoan Phương chặn lại:
-Không được. Tôi phải báo với anh Hai tôi thay người ngay, còn gấp nữa, tôi tình nguyện làm trợ lý cho anh ấy. Riêng Nghi Du, nếu cô ấy thật sự đang cần việc làm thì tôi giới thiệu cô ấy đến công ty khác, chứ tôi không thể để cho cô ấy làm trợ lý của anh tôi, dù chỉ một ngày.
-Thật quá đáng! - Tiếng Mưu Phi sang sảng - Đoan Phương! Em có biết em đang làm gì không? Công việc của anh, anh không cần em phải xen vào. Việc chọn Nghi Du làm trợ lý cho anh, cả ba và ông nội đã chấp nhận, không ai có quyền nói thay đổi. Anh biết anh đang làm gì, không cần em phải lo lắng. Đừng phiền phức nữa mà trể công việc của người khác.
-Anh Hai ...
Mưu Phi quay sang Thế Hùng đang đứng gần đó:
-Cậu đưa Nghi Du đến phòng khách công ty đợi tôi.
-Vâng, thưa giám đốc.
Mưu Phi nắm tay Đoan Phương:
-Em theo anh.
Đẩy Đoan Phương vào phòng làm việc của mình, Mưu Phi đóng cửa:
-Nào! Hãy găm lại hành động của mình đi, có đúng không?
Đoan Phương bước bình:
-Em chẳng thấy có việc gì là sai cả.
-Đừng ngoan cố nữa. Ngay từ đầu anh đã nói với em rồi. Nghi Du là do anh chọn vào chức vụ trợ lý, không ai có quyền tiếng ra tiếng vào, kể cả em. Nên nhớ người giữ chức vụ giám đốc trong công ty này là anh và anh tin rằng mình không chọn làm người.
-Thánh mà còn có khi làm, huống chi là con người trần tục. Nghi Du là một cô gái trẻ xinh đẹp được chọn vào làm trợ lý cho giám đốc, ai

đảm bảo được sau này cô ta không có hành động gì, quyền rũ giám đốc cũng nên.

Mưu Phi cau mặt:

-Em tìm đâu ra những suy nghĩ đó vậy Đoàn Phương? Đâu phải bất cứ cô gái trẻ đẹp nào cũng có mục đích giống như nhau.

-Điều đó, em không dám khẳng định. Cũng như Ân Đình đó, anh luôn cả tin vào tấm lòng chung thủy của chị ấy, nhưng cuối cùng thì sao? Chị ấy cũng quay lưng bỏ anh, quên đi lời thề nguyện đầu mỗi hôm nào. Anh Hai à! Em là em gái của anh nên em rất thương anh.

Chuyện vừa qua đã làm cho tim anh nhức nhối, em không muốn anh phải nhức nhối thêm lần nữa. Em chỉ có thể giúp anh trong khả năng em có, và nguyện xin Chúa ban phước lành trên đời sống và công việc làm của anh.

-Đoàn Phương! Cám ơn em. Nhưng em đừng vì tình thương của một người em gái mà em tự tách rời các cô gái ra khỏi anh. Ân Đình rời khỏi anh có nghĩa là tình yêu giữa anh và cô ấy không đẹp lòng Chúa. Bây giờ chẳng lẽ em không muốn anh quên đi quá khứ không vui, để bắt đầu một ngày mới hay sao?

-Em..

-Anh chọn Nghi Du không phải vì cô ấy xinh đẹp, hay anh có cảm tình với cô ấy. Anh chọn cô ấy, chỉ vì cô ấy có tài, có khả năng giúp anh trong mọi công việc thôi.

-Người tài đâu chỉ có mình Nghi Du?

-Đúng ...

-Thế tại sao?

-Em không cần phải thắc mắc nữa. Anh đã chọn cô ấy vào chiếc ghế trợ lý thì tất cả mọi người cũng đã hiểu.

-Anh đã quyết định thì em cũng có quyết định cho riêng mình. Nếu anh vẫn để Nghi Du làm trợ lý thì em sẽ gây nhiều bất lợi cho cô ấy đấy.

Mưu Phi có vẻ giận:

-Đoàn Phương! Sao hết lần này đến lần khác, em luôn có ác cảm với Nghi Du vậy? Cô ấy đã chọc ghẹo gì đến em.

-Cô ấy không chọc ghẹo. Nhưng những người con gái ở bên anh, rồi cũng giống Ân Đình, cũng giống Giáng Ngọc, họ sẽ làm cho anh quên tất cả để cuối cùng họ cười trên sự đau khổ của anh.

Mưu Phi lắc đầu:

-Là phụ nữ với nhau, lý ra em phải bênh vực cho phụ nữ chứ? Đằng này em luôn miệng phê phán họ, em thấy mình có quá đáng không?

-Chẳng có gì là quá đáng cả. Em chỉ bảo vệ anh mà thôi.

-Thế ư? Sao không đi mà bảo vệ Quang Tiến kia, anh và Quang Tiến chẳng khác nhau đâu.

-Em hiểu Quang Tiến, nên không có lo lắng cho anh ấy.

-Vậy em cũng nên hiểu anh đi. Em có biết việc em chặn đường Nghi Du như vậy sẽ làm cho cô ấy hiểu lầm là anh cần em bảo vệ và giám sát không.

-Mặc kệ cô ấy.

-Em không sợ Nghi Du cười em quá lo chuyện viễn vông sao?

-Cô ta dám à?

-Sao không? Việc làm của em quá là trẻ con.

Đoan Phương mím môi:

-Nếu quả cô ta có khả năng làm chuyện đó thì đừng trách sao em không nường tay.

-Này, này! Chỉ là những ví dụ thôi mà. Em dễ dàng nổi nóng vì những chuyện như thế, cho thấy rằng em thiếu bản lĩnh hơn cô ta rồi.

-Ai nói?

-Chính hành động của em ấy.

Đoan Phương lườm anh trai:

-Chưa nghe Nghi Du nói, chỉ toàn là nghe anh nói thôi. Mà nè ...

Mưu Phi nhìn đồng hồ:

-Giờ này không còn nè gì nữa cả. Em có biết em đang hoang phí thời gian của anh không? Theo lẽ anh đang cùng trợ lý mới của anh tham khảo một số việc, thế mà chính em đã làm chậm trễ mất.

-Anh trách em ư?

-Bây giờ không phải lúc để mãi trách cứ nhau. Em trở về phòng làm việc của mình đi.

-Vậy chuyện Nghi Du...

-Cô ấy không được từ chức khi không có lệnh của anh.

Đoan Phương giậm chân đi ra:

-Anh không nghe em, rồi anh sẽ phải hối hận.

Mưu Phi nhìn theo em gái:

-Có hối hận hay không, anh không cần biết. Hiện tại, anh muốn khuếch trương công ty thôi, và Nghi Du sẽ là người trợ lý đắc lực cho anh.

Với tay lên bấm máy liên lạc, Mưu Phi nói:

-Thanh Trang! Cô nói với Thế Hùng hướng dẫn Nghi Du sang phòng làm việc của tôi nhé.

-Vâng ạ.

Xoay tròn trên ghế, Mưu Phi nghĩ đến việc ký hợp đồng với khách sạn Hoa Hồng chiều nay, anh dự định nhận công trình cho khách sạn

ở Nha Trang. Hy vọng mọi việc sẽ tốt đẹp.

Vì công trình này khá qui mô, nên anh không thể xem thường được. Công ty Tín Trung bao năm qua đứng vững trên thương trường cũng nhờ vào tài năng của đội ngũ nhân viên, thêm vào đó là sự dẫn dắt tài tình của nội và cha.

Giờ anh tiếp nối sự nghiệp của hai người, nhất định anh phải khuếch trương cho công ty càng lớn mạnh hơn. Muốn như thế, không chỉ nhờ vào tài năng và sự hiểu biết của mình mà còn sự giúp đỡ và ủng hộ của những người bạn đồng nghiệp.

Đó có phải là tham vọng chẳng? Không đâu. Anh chỉ muốn làm giàu đẹp thêm cho đất nước mà thôi, và cũng để cho mọi người thấy anh không chùn bước, hay bị cản trở bởi những chuyện vớ vẩn. Tình cảm của anh giờ đây không còn quan trọng nữa, vết thương kia rồi một ngày nó cũng sẽ lành thôi.

Mưu Phi mỉm cười. Anh nhất định sẽ sống tốt hơn trong sự yên lặng, trước sự lo lắng của mọi người.

Tiếng gõ cửa kèm theo tiếng gọi, làm Mưu Phi thoát khỏi suy nghĩ của mình.

-Thưa giám đốc, cô Nghi Du đang chờ.

Mưu Phi sửa lại tư thế ngồi:

-Để cô ấy vào đi.

Cánh cửa văn phòng mở nhẹ, Nghi Du với dáng vẻ rất tự tin, bước đều đến trước mặt Mưu Phi:

-Chào giám đốc.

Mưu Phi chìa tay:

-Cô ngồi đi.

Nghi Du vừa ngồi xuống. Mưu Phi hỏi ngay:

-Cô có lấy làm ngạc nhiên so với lần phỏng vấn không?

-Có lẽ, vì trong lần phỏng vấn, trông ông không ra dáng vẻ giám đốc cho lắm.

Mưu Phi nheo mắt:

-Còn bây giờ?

-Nếu ông không ngồi vào cái ghế này và trước mắt không có tấm bảng ghi hai chữ "Giám đốc" thì tôi nghĩ ông cũng chỉ là một nhân viên bình thường như tôi.

Mưu Phi thích thú:

-Khá lắm. Thế cô đừng xem tôi là giám đốc nữa nhé, như vậy chúng ta dễ dàng làm việc với nhau hơn.

-Không ảnh hưởng gì chứ?

-Không. Sao cô lại hỏi vậy?

-Vì tôi dị ứng với những lời nói bóng gió.

-Cô có thể yên tâm. Tôi rất thích làm việc với những người dễ chịu như cô, tôi luôn thích hoà bình mà.

-Ông nói tôi dễ chịu ư? Nhưng nói trước, tôi không dễ chịu như ông nghĩ đâu.

-Sao cũng được, miễn hợp tác vui vẻ là tốt rồi.

-Vậy ông có yêu cầu hay nói rõ với tôi điều gì không?

-Bây giờ có lẽ chưa, nhưng cũng sẽ có. À! Em gái của tôi có những gì không phải, cô đừng để tâm nha.

Nghi Du nhún vai:

-Chị ấy lo lắng cho ông cũng đúng thôi. Những người con gái như tôi, ai mà không muốn một giám đốc như ông để ý đến.

-Cô đang nói lấy phải không?

-Không dám. Phận làm công mà giận lấy thì mất việc sao? Nhưng thôi, đừng nhắc đến chuyện đó nữa, sợ người ta sẽ cho là tôi nhỏ mọn. Xin ông vào vấn đề chính đi.

Mưu Phi nghiêm mặt:

-Tôi muốn cô rõ một điều. Sau này dù ai có nói gì hay làm khó gì, cô chỉ nhớ cô làm việc với tôi thôi, đừng vì những việc tự ái con con mà làm tôi khó xử.

-Vâng, tôi hiểu rồi.

-Vậy chúng ta vào việc nhé.

Mưu Phi và Nghi Du cùng nhau thảo luận cho việc ký hợp đồng chiều nay với khách sạn Hoa Hồng.

Chính thức làm việc chung với Nghi Du, Mưu Phi mới cảm nhận thêm rằng, cô là một nhân tài thực thụ, lý luận của cô luôn luôn thuyết phục được người khác. Quả thật, anh đã không chọn lầm người.

Hai người thảo luận với nhau đến nỗi quên cả thời gian và không gian quanh mình. Nếu nhìn vào thì ai đó sẽ bất ngờ, vì họ không coi nhau là chủ tớ nữa.

Và nếu không có tiếng chuông điện thoại nhắc nhở của Đoan Phương thì có lẽ Mưu Phi và Nghi Du không biết đã khá trưa.

Xếp tập hồ sơ lại, Mưu Phi đề nghị:

-Cô cùng đi ăn cơm với tôi chứ?

Nghi Du lắc đầu:

-Đành xin lỗi ông vậy. Tôi phải về, vì mẹ tôi đang chờ tôi ở nhà.

-Thế tôi có dịp mời cô không?

-Có đấy.

Nghi Du khoác túi xách lên vai:

-Chào ông. Chúc ông buổi trưa ngon miệng.

-Chào cô.

Mưu Phi ngả người ra ghế, tự nhiên anh không muốn về nhà ăn cơm tí nào.

Chờm người dậy, Mưu Phi bấm máy. Chỉ cần thế thôi, Mưu Phi có một buổi hẹn ăn trưa cùng người đẹp rồi.

-Phòng giám đốc ở đâu vậy?

- ...

-Nè! Tôi hỏi, cô có nghe không?

Đang chăm chú với tập hồ sơ trên tay, nghe tiếng quát khá lớn, Nghi Du ngừng lại. Trước mặt cô là một cô gái xinh đẹp và rất mốt.

-Chị gọi tôi?

-Chứ gọi ai. Bộ cô điếc hả?

Cách ăn nói của cô gái xinh đẹp làm Nghi Du khó chịu:

-Chị gọi để hỏi thăm theo cách của chị, tôi nghĩ chắc không ai thêm trả lời. Vả lại, lại hành lang này đâu chỉ mình chị và tôi mà chị cứ nè này, nè nọ.

Cô gái khoanh tay đi một vòng quanh Nghi Du:

-Chắc cô là nhân viên mới của Mưu Phi?

Mưu Phi, tên của giám đốc chỉ những người bạn thân thiết mới có gọi như thế thôi.

Cô gái trước mặt là bạn giám đốc ư? Thật là tội nghiệp. Con người xinh đẹp mà chẳng có chút văn hóa nào, ăn nói xấc xược như hàng tôm hàng cá.

Giám đốc gặp phải cô bạn gái như thế này, hổng chừng bạn bè cũng không còn ai vì cách chào hỏi vô cùng vô duyên.

Mới đối diện lần đầu mà Du đã dị ứng rồi, cung cách như thế sẽ bị cô chinh dài dài, nếu không có sự thay đổi.

Cô ta đã không có sự tôn trọng mình thì ngu dại gì mình phải tôn trọng chứ. Bản tính phá phách của Nghi Du bỗng trỗi dậy, cô nói như khiêu chiến:

-Nhân viên hay không nhân viên của anh Phi thì có liên quan gì đến chị?

-Sao lại không. Tôi là Giáng Ngọc, bạn gái của Mưu Phi.

Nghi Du ngạc nhiên:

-Ừa! Hai người quen nhau lâu chưa, sao tôi không hề nghe anh Phi nhắc đến?

-Mưu Phi thật sự không nhắc à? Thật là quá đáng. Chỉ vắng nhau một tuần thôi đã quên tất cả rồi.

Nghi Du trầm nghĩ:

-Cha giám đốc này ghê gớm thật, bên ngoài cũng bề bộn lung tung. Vậy sao cô em gái Đoan Phương không ngăn cản nhỉ? Thôi được, lỡ rồi, để Nghi Du này thử một lần xem.

-Tôi quả thật không hề nghe anh Phi nhắc đến ai. Không ai cả.

-Tôi không tin. Xin cô chỉ đường cho tôi đến phòng làm việc của Mưu Phi đi. Tôi muốn hỏi anh ấy cho ra lẽ.

Nghi Du lắc đầu:

-Tôi không thể giúp chị rồi. Ở công ty có nguyên tắc, chỉ những người được giám đốc hẹn mới được gặp thôi, mà phải là chuyện công, chứ chuyện tư, tôi nghĩ càng khó hơn. Là bạn của anh Phi, tôi thiết nghĩ chị cũng đã hiểu.

Giáng Ngọc bướng bỉnh:

-Tôi không cần biết nguyên tắc nào cả. Tôi muốn gặp Mưu Phi ngay.

Nghi Du răn giọng:

-Chị mà không nghe, buộc tôi phải gọi bảo vệ đấy.

Giáng Ngọc như liều:

-Cô cứ gọi đi. Tôi cũng đang muốn cho mọi người biết, Diệp Mưu Phi có mới quên cũ, có trăng quên đèn.

Nghi Du cắn môi. Trời ạ! Cô cứ tưởng chọc ghẹo như vậy Giáng Ngọc sẽ nổi giận bỏ về, ai ngờ cô ta càng làm tới. Chuyện này mà đến tai Đoan Phương hay Mưu Phi, thế nào cô cũng bị giữa một trận cho xem.

Thấy Giáng Ngọc đi xăm xăm về phía trước, Nghi Du hoảng hốt cản lại:

-Bình tĩnh lại đi chị. Ở công ty không thể ầm ĩ như vậy được. Mưu Phi là người có địa vị, thiết nghĩ ai sẽ nghe lời chị đây?

-Tôi không cần biết.

Giáng Ngọc xô Nghi Du ngã té xuống nền gạch, tài liệu bay tung toé.

Cô vừa đi vừa gọi:

-Mưu Phi! Mưu Phi!

Đoan Phương từ phòng kinh doanh bước ra cùng với Hà Đông. Nhìn thấy cảnh như vậy, cô nổi giận:

-Giáng Ngọc! Chị định làm loạn ở đây à?

-Tôi chỉ muốn tìm Mưu Phi.

Trong lúc Đoan Phương đang bức bối với hành động của Giáng Ngọc thì Hà Đông đến đỡ Nghi Du dậy, anh quan tâm:

-Cô có sao không?

Nghi Du nhăn nhó vì đau:

-Giáng Ngọc dữ quá. Chị ấy làm trầy cả tay tôi.

-Đâu? Để tôi xem - Hà Đông kêu lên - Tay cô rướm máu rồi kìa.
-Chắc tại va vào nền xi măng khi nãy.
-Để tôi đưa cô xuống phòng y tế cho họ rửa vết thương kéo bị nhiễm trùng.
-Anh đừng quá quan trọng như thế. Tôi không sao đâu.
-Cô đừng cãi. Cô có bề gì, chúng tôi không yên với giám đốc.
-Anh làm như tôi...
Nghĩ Du bỏ ngay câu nói của mình. Còn Hà Đông thì vô tư:
-Cô vừa là trợ lý, vừa thân cận với giám đốc, cô mà không đi làm được thì công ty sẽ thất thu, lúc ấy hậu quả sẽ không ai gánh nổi.
-À! Thì ra anh chỉ lo lắng cho công ty, chứ đâu lo lắng cho vết thương của tôi.
Hà Đông xua tay:
-Xin cô đừng hiểu lầm. Tôi ...
Nghĩ Du che miệng:
-Coi anh kìa, tôi chỉ đùa chút thôi mà anh đã như thế rồi. Tôi hiểu tính của giám đốc, công việc mà không xong thì đừng hòng được nghỉ. Thôi, anh giúp tôi nhặt những tờ giấy kia đi, đó là những tài liệu cho cuộc họp cuối tháng.
Cô thở hắt ra:
-Cũng may, hôm nay giám đốc không biết chuyện gì xảy ra. Thật là xui xẻo, tự nhiên hoá vô đơn chí, cái tay đau chết được, làm sao ngày mai mặc áo dài đây nữa.
Hà Đông vừa nhặt mớ giấy tờ, vừa hỏi nhỏ:
-Cô quen biết với cô gái ấy à?
-Làm gì mà quen với biết. Cô ta tự xưng là Giáng Ngọc, bạn gái của giám đốc.
-Bạn gái?
-Ừm. Có gì làm anh phải ngạc nhiên?
-Từ lúc giám đốc điều hành công ty tới giờ, tôi đâu thấy có bạn gái nào.
-Hổng lẽ giám đốc có người yêu cũng cho anh biết?
-Nhưng cô gái kia là Giáng Ngọc, bạn gái của giám đốc, cần gì Đoan Phương phải nổi giận.
Nghĩ Du gục gặc:
-Anh nói cũng đúng. Đâu, chúng ta thử để ý xem.
Tiếng Đoan Phương vang vang:
-Chị muốn tìm Mưu Phi nào đó thì hãy đến vũ trường và nhà hàng mà tìm. Còn đây là công ty Tín Trung, Diệp Mưu Phi là giám đốc không hoan nghênh chị đâu.

-Tôi không cần ai hoan nghênh tôi hết. Tôi chỉ biết là tìm Mưu Phi thôi, vì tôi có đôi điều muốn hỏi anh ấy.

-Hừ! Bước vào chỗ của người khác mà chị vẫn không bỏ được cái thói nghênh ngang ấy.

Đoan Phương nhướn mày:

-Lúc nãy ở cổng công ty, chị nói sao với bảo vệ để vào đây được vậy?

-Đó là việc của tôi.

-Tôi tưởng tượng cảnh chị đang đóng tuồng gạt bảo vệ, nói là người yêu của anh Hai tôi ...và tôi cũng không hiểu sao anh Hai tôi lại có thể quen chị, một người con gái đầu óc rỗng tuếch, sống chủ yếu dựa vào sắc đẹp của mình, không chung thủy. Chị moi tiền được bao nhiêu tên giám đốc ngốc nghếch rồi?

Giáng Ngọc tái mặt:

-Cô không được xúc phạm tôi.

-Tôi xúc phạm đó, chị làm gì tôi nào? Thử thử lại với anh Hai tôi đi, chấp chị luôn đấy. Ở đây, tôi không cho phép thì không ai có quyền gặp anh Hai tôi cả. Nhưng tốt nhất là chị nên ra về ngay đi.

-Không gặp được Mưu Phi, tôi không về.

-Ui cha! Tình yêu mãnh liệt nhỉ? Mà có thật sự chị yêu anh Hai tôi không? Con người có cuộc sống như chị, tôi không dám tin trái tim duy nhất có một bóng hình Giáng Ngọc à! Nghe tôi nói đi. Đừng bám theo anh Hai tôi nữa, không có kết quả tốt đâu, vì chị không phải là mẫu người anh Hai tôi chọn làm vợ. Chị nói đi. Nếu cần tiền, tôi không hẹp hòi đâu.

-Cô lấy quyền gì buộc tôi rời Mưu Phi?

-Buộc? Tôi không hề có ý đó. Chỉ vì tôi muốn tốt cho chị thôi. Ông và ba tôi đã chọn vợ cho anh Hai tôi rồi. Càng kéo dài thì càng đau khổ, chỉ bằng chị dứt khoát sớm cho xong.

Giáng Ngọc như sụp xuống:

-Mưu Phi vẫn ân cần và đối xử tốt với tôi, tôi không tin anh ấy chịu sự sắp xếp của gia đình.

-Vậy thì chị cứ chờ đi.

Giáng Ngọc nắm tay Đoan Phương:

-Hãy cho tôi gặp anh Mưu Phi.

-Anh Hai tôi ra ngoài rồi. Chị nên về là hơn. Có gặp nhau cũng chẳng giải quyết được gì, vì anh Hai tôi không nói chuyện riêng tư ở công ty.

Giáng Ngọc quay lưng như kẻ mất hồn. Đoan Phương nói với theo:

-Từ đây về sau, tôi không muốn thấy cảnh tượng như lúc nãy xảy ra

nữa. Nếu còn một lần nữa tôi sẽ không nương tay cho bất cứ ai.
Ngang qua chỗ Nghi Du đứng, Giáng Ngọc quát lên:

-Có phải chính cô không?

Đoan Phương sấn tới:

-Chị đừng nói vậy. Nghi Du là trợ lý của anh Hai tôi.

Giáng Ngọc bật cười, cô cay độc tuôn lại một câu:

-Mưu Phi sẽ không cưới vợ dễ dàng đâu.

-Điên khùng!

Đoan Phương hất mặt, nói với Nghi Du:

-Cô bị thương, sao vẫn còn đứng đó?

Nghi Du xòe tay:

-Anh Đông đưa tập hồ sơ đó giúp tôi.

-Nhưng cô rửa vết thương của cô trước đã.

-Tôi biết mà. Cám ơn anh.

Nghi Du lặng lẽ bỏ đi, bên tai cô vẫn còn nghe rõ tiếng Đoan Phương:

-Thật là một ngày đầy xui xẻo.

Tóc thề gió bay

Chương 7

-Ui da! An Thái! Mày làm ơn nhẹ tay một chút được không? Đau muốn chết đây nè.

An Thái trêu bạn:

-Ủa! Mày cũng biết đau sao? Tao làm như thế là nhẹ tay lắm rồi. Phải chi có mẹ nuôi ở nhà thì mày khỏi rên la luôn.

Nghi Du trừng mắt với bạn:

-Ê! Tao cấm đó nha. Không được nói việc này cho mẹ biết đó.

-Sợ ư? Nghe mày kể lại, tao thấy mày anh hùng lắm mà. Cái bà Giáng Ngọc nào đó xô vầy còn nhẹ, gặp tao là chân khỏi đi, miệng khỏi la luôn.

-Cái con trời đánh! Phải mày không vậy? Độc mồm độc miệng còn hơn cả Giáng Ngọc.

An Thái lẩm nhẩm:

-Giáng Ngọc! Tên rất đẹp, nhưng bà ấy có đẹp không mậy?

-Bốc lửa luôn.

-Ấy da! Vậy mà mày nói giám đốc không có phần, tao không tin nổi.

Nghi Du nạt bạn:

-Thôi đừng có nhiều chuyện. Mau giúp tao rửa vết thương đi, kéo mẹ tao về mà thấy thì không tránh khỏi bị tưng.

An Thái thở hắt ra:

-Trường gọi điện kêu qua đây ăn uống gì, ai dè lại đi săn sóc người bị thương, chán chết.

-Mày tối ngày chỉ có ăn thôi. Nếu vết thương không làm khó tao thì tao đâu cần đến mày.

-Cũng cái tật chảnh không bỏ, hèn gì ..

-Stop đi bà. Hình như mẹ tao về đó.

An Thái lắng tai nghe ngóng:

-Không phải đâu. Có ai gọi ngoài cổng thì phải.

Nghi Du nhón lên:

-Đúng rồi. Mày ra xem ai vậy?

An Thái đi ra cổng. Nhìn thấy người con gái đang ngồi trên chiếc Dream, cô nhỏ nhẹ:

-Chị ơi! Chị muốn hỏi thăm ai ạ?

Cô gái quay lại:

-Đây có phải là nhà Nghi Du không em?

-Vâng.

-Cứ gọi chị là Thanh Trang, chị là bạn đồng nghiệp của Nghi Du ở công ty.

An Thái kéo cổng rộng ra:

-Mời chị vào nhà, Nghi Du đang ở trong ấy.

Thanh Trang lắc đầu:

-Không được rồi, chị còn một cái hẹn. Hay em cho chị gửi quà lại cho Nghi Du nhé.

An Thái hỏi:

-Quà gì vậy chị?

-Nghe nói Nghi Du bị thương mà tìm được nhà thì đã đến giờ hén của chị rồi. Em là bạn của Nghi Du hả?

-Vâng.

Thanh Trang trao ba dịch quà cho An Thái:

-Một phần của giám đốc, một phần của phòng nhân sự và một phần bên phòng kinh doanh. Em giúp chị trao cho Nghi Du.

-Em thay mặt Nghi Du, cảm ơn tất cả.

-Không có gì. Quan tâm đến nhau là chuyện đương nhiên thôi. À! Vết thương của Nghi Du thế nào rồi?

-Đỡ nhiều. Nhưng mặc đồng phục áo dài có lẽ không tiện.

-Thì mặc áo ngắn, ban lãnh đạo hiểu mà.

Thanh Trang hấp tấp:

-Thôi, chị phải đi đây. Chào em.

-Chào chị.

Khép cổng, An Thái tung tăng chân sáo, cái miệng thì như sợn ca:

-Tuyệt vời quá, Nghi Du ơi. Ngồi không ở nhà mà cũng có đồ ăn nữa nè.

Giơ mấy bịch trái cây trước mặt bạn, An Thái cười tươi:

-Có ăn rồi, tao không cần nhằn khi rửa vết thương cho mày nữa đâu.

Đúng là làm trợ lý như mày sướng thiệt đó.

Nhìn mấy bịch quà, Nghi Du mở to mắt:

-Ở đâu mày có?

-Thì của người khách khi nãy.

-Gởi cho ai?

-Dĩ nhiên là cho mày rồi, chẳng lẽ cho tao. Vậy cũng hỏi.

-Nhân dịp gì vậy?

-Mày bị thương đó.

Nghi Du lắc đầu:

-Tao không hiểu.

An Thái giải thích:

-Là vậy. Nghe tin mày bị thương, cô thư ký tên Trang Thanh nào đó thay mặt công ty mang quà đến thăm. Mày hiểu chưa?

-Chị Trang đâu?

-Đi rồi.

-Sao mày không gọi tao?

-Chị ấy bảo để cho mày nghỉ ngơi. Với lại, Thanh Trang cũng đang bận việc gấp, không vào thăm mày được, nhờ tao chuyển lời chúc mày mau bình phục.

-Rồi mày nhận quà của người ta?

-Chẳng lẽ từ chối.

-Cái con ham ăn ă! Mày thấy đấy tao chỉ bị thương ngoài da, đâu có gì là nghiêm trọng. Lúc sáng, cũng có Đoan Phương và Hà Đông ở đó mà. Bày đặt cái trò thăm viếng, vậy là có ai đó đã thù dặt thêm.

An Thái cầm trái táo lên, lau lau rồi đưa lên miệng cắn:

-Táo giòn và ngon lắm. Nhưng ai thù dặt mặc ai, miễn mình có ăn là được rồi.

Nghi Du bực bội:

-Ăn, ăn, ăn, suốt ngày cứ ăn. Mày không sợ họ bỏ thuốc độc trong những trái táo ấy à?

Đang nhai, An Thái phun phèo xuống gạch:

-Mày không giỡn chứ?

-Ai biết đâu được. Đoan Phương không đời nào thích tao rồi. Chị ấy chống đối ngay từ ngày đầu tao vào nhận chức vụ trợ lý lặn. Đoan Phương luôn miệng tuyên bố sẽ gây bất lợi cho tao. Còn Hà Đông, tao nghĩ anh ấy không đến nỗi nhiều chuyện đâu.

-Vậy ai thù dệt thêm chuyện mày bị thương để làm gì? Có lợi gì cho họ?

-Tao không rõ những mưu đồ ấy. Nhưng có lẽ sẽ không tốt cho tao.

-Ghe thế? Làm ở công ty gì toàn là kẻ thù, nghỉ quách cho xong để bảo toàn tính mạng.

-Tao lại không sợ những điều ấy. Họ càng muốn tao rời khỏi công ty thì tao càng muốn ở lại.

-Nguyên nhân gì mà bà Đoan Phương ghét mày đến thế?

Nghi Du nhún vai:

-Không muốn tao gần gũi với giám đốc.

-Bà Đoan Phương sợ anh mình phải lòng cô trợ lý xinh đẹp.

Nghi Du cười:

-Không đơn giản là vậy, mà Đoan Phương rất sợ anh mình phải đau khổ lần nữa.

- Vớ vẩn . Người phụ nữ nào trong mắt cô ta cũng không chung thủy như thế sao ? Anh của cô ta đau khổ rồi đổ tội lên cho phụ nữ chúng mình hết à ? Cô ta đúng là không biết suy nghĩ .

- Thôi, xảy ra trước mắt nên bị ám ảnh cũng đúng thôi . Nhưng tao lại không thích quan tâm đến những nhân vật quan trọng . Với tao, công việc mới hấp dẫn tao hơn .

An Thái nhìn bạn:

- Làm được không đó, khi mày cũng là người trần tục . Sợ tình yêu gõ cửa, mày không làm chủ được bản thân .

- Thì cứ chờ xem .

- Đừng nên nói trước, bạn ạ . Nào ai biết được tương lai . Cứ phó mặc cho đẳng tối cao của mình đi, ngài sẽ chọn con đường tốt cho chúng ta bước .

Nghi Du thở nhẹ:

- Nói thì nói vậy, chứ tao đâu phải là thánh mà không biết cảm nhận . Chỉ hy vọng đừng rơi vào cái vòng luẩn quẩn của ngài giám đốc Diệp Mưu Phi . Lúc sáng này, hành động của Giáng Ngọc cũng làm tao khựng hoảng .

- Kể nghe thử xem .

Nghi Du hất mặt:

- Ăn cho hết trái táo rồi giúp tao rửa vết thương . Đừng ở đó mà kéo dài thời gian rồi quên lãng .

Cắn nốt phần táo cuối cùng, quăng thật xa ra cửa sổ, An Thái xoay người bạn:

- Đưa đây . Làm cho xong, để hoài chướng mắt .

- Nhẹ nhẹ tay đó .

Vừa dùng bông gòn thấm oxy già rửa vết thương, An Thái vừa nói:

- Y hệt như bị đánh ghen .

Nghi Du liếc bạn:

- Mà đang ầm ức à ?

- Điều gì mới được ?

- Đừng hỏi đó tao . Nhưng tốt hơn hết, mày không nên nghe, chẳng hay ho gì đâu loại phụ nữ mê đàn ông như điều đó . Tao dám chắc 1 điều, Giáng Ngọc không hề yêu Mưu Phi, cô ta chỉ yêu cái gia tài và cái ghế của ông ta đang ngồi thôi .

- Vậy sao cô ta làm dữ thế, lại còn để cho người ta mắng ?

- Đó chỉ là vở diễn của những diễn viên chuyên nghiệp, Giáng Ngọc cặp với Mưu Phi nhằm thỏa mãn nhu cầu của mình mà thôi . Vũ trường, hộp đêm và mua sắm, chỉ nhìn thoáng qua cách ăn mặc, tao cũng đoán được cô ta thích đua đòi đến cỡ nào .

- Mà Diệp Mưu Phi, ông ta có yêu Giáng Ngọc không ?

- Làm sao mà yêu cho được, khi vết thương lòng của ông ta chưa lành . Mưu Phi chỉ muốn cặp để đỡ phải trống vắng .

- Không khéo ông ta sẽ rơi vào cái bẫy của con yêu nhèn nhện .

- Cũng có thể, nếu ông ta cứ mãi đắm chìm trong nỗi đau .

Nghi Du khoát tay:

- Nhưng thôi . Đó là chuyện của người ta, chuyện tao với mày bây giờ là dọn dẹp hết những thứ linh tinh này . Nếu không, mẹ về hỏi, chắc là tao không nói dối được .

- Thế còn những túi trái cây này ?

- Mày ăn cho hết đi .

- Làm như tao là hạm đội vậy . Tao nghĩ mẹ có thấy nó cũng không sao đâu . Mày để dành từ từ mà ăn để thưởng thức hương vị ngọt ngào yêu thương của vị giám đốc tài hoa .

Nghi Du đấm bạn:

- Con quỷ sứ! Sao cái gì mày cũng có thể nghĩ ra hết vậy ?

- Thông minh mà lị .

- Gớm! Mèo khen mèo dài đuôi .

Chợt chuông điện thoại reo vang, cả 2 nhìn nhau . Nghi Du lên tiếng trước:

- Mày nghe đi .

- Sao lại là tao ?

- Biết đâu điện thoại của mày .

Nghi Du đứng lên:

- Tao vào trong à nha .

- Ê! Khoan đã . Nếu là điện thoại của mày thì sao ?

- Để xem người tao có thiện cảm không .

An Thái nhắc ống nghe:

- Alô .

- ...

- Alô .

- ...

Đầu dây bên kia không có tiếng trả lời, An Thái càu nhàu:

- Cầm ống nghe chi mà không nói .

Cô chịu khó 1 lần nữa:

- Alô .

- Alô .

- Alô cái gì ? Cần gặp ai ?

Tiếng 1 người thanh niên có vẻ rụt rè:

- Xin lỗi, nơi tôi đang gọi đến có phải số máy là 8.46 ... không .

- Đúng rồi . Thế ông muốn gặp ai ?

- Nghi Du, tôi muốn nói chuyện với Nghi Du .

An Thái điều tra:

- Ông là gì của nó ?

- Bạn .

- Thật không ?

- Cô có thể gọi cô ấy ...

- Chờ chút đi .

Nghi Du chăm chú nhìn bạn:

- Mày nói chuyện với ai mà xằng lè thế ?

- Ủa! Chưa vào phòng à ? Vậy thì nghe máy đi, tao không biết tên nào nữa .

- Nói chuyện điện thoại kiểu này, chắc có ngày tao bị giũa, gì đâu mà chanh chua chát chúa .

An Thái xua tay:

- Thôi, thôi . Nghe đi, kéo người ta chờ lâu .

Nghi Du dừng đĩnh cầm ống nghe, giọng cô nhẹ nhàng:

- Alô . Ai muốn nói chuyện với Nghi Du ạ ?

Giọng nam trầm trầm:

- Nghi Du! Là tôi đây .

Nghi Du ngờ ngợ . Giọng nói này cô đã nghe, đúng rồi . Nghi Du reo lên:

- Là Bình An .
 - Không sai . Bạn vẫn còn nhớ .
 - Làm sao mà quên được . Bình An đang ở đâu gọi cho Nghi Du vậy ?
 - Tờ vừa về thành phố .
- Nghi Du ngạc nhiên:
- Cái gì ? Không đùa chứ ?
 - Không đâu . Hiện giờ tôi đang ở New World .
 - Ồ! Về nước, sao không cho bọn này hay ?
 - Tại tớ muốn các bạn ngạc nhiên .
 - Thì bây giờ ngạc nhiên rồi nè . Bình An về chơi, hay về vì công việc ?
 - Cả hai .
 - Thế à ?
 - Tôi nghĩ Nghi Du sẽ giúp được cho tớ đấy .
 - Du chưa hiểu lắm .
 - Thì thì gặp nhau, sẽ nói rõ hơn nhé .
 - Cũng được . Nhưng công việc An nhờ, phải nằm trong khả năng của Du đó nghe .
 - đương nhiên rồi .
- Bình An hạ giọng:
- Lúc này, ai nghe máy vậy Nghi Du?
 - Bình An không nhận ra à ?
 - Không .
- Nghi Du khúc khích:
- Kẻ thù của Bình An đó . Là An Thái .
 - Trời! Cô ta tánh nết vẫn như xưa sao?
 - Bình An sợ à ? Để Nghi Du gọi An Thái nói chuyện với Bình An nha .
 - Nghi Du đừng đùa nữa . Bạn biết tớ bị dị ứng với An Thái mà .
- An Thái giật lấy ống nghe trên tay Nghi Du:
- Dị ứng cái gì ? Bộ tôi là người mắc bệnh truyền nhiễm sao ?
 - Bình An!
 - Ông coi chừng đó . Đừng tưởng là Việt kiều rồi tôi không dám lột da .
- Nghi Du lườm bạn:
- Mày vừa vừa thôi, An Thái . Đừng làm người ta phải lo sợ .
 - Sợ cái gì ? Tao có ăn thịt ăn cá hán đản .
 - Nhưng ít ra mày cũng đừng đốp chát như vậy . Tiếng Bình An trong máy:

- Nghi Du! Không sao, tớ đã quen rồi .
- Đó, mày nghe chưa ?
- hai bạn nghe tớ nói nè . Bây giờ tớ bạn phải ra ngoài . Tối nay, tớ mong được tiếp chuyện với hai bạn ở phòng ăn của New World được không ?

An Thái nhanh miệng:

- Sẵn sàng .
- Còn Nghi Du, bạn rảnh chứ ?
- Tớ ... thôi được . Để tớ tranh thủ .
- Vậy đi nha . Good bye . See you again .
- Good bye . See you again .

An Thái trề môi:

- Hứ! Mới xa quê hương có mấy năm mà bày đặt nói tiếng Anh búa xua .
- Đủ rồi đó An Thái .
- Nhưng tao vẫn còn tức khi nghe hắn nói dị ứng với tao .
- Giữ đó đi, lúc gặp mặt, mắng tiếp . Mà tối nay mày có đi không ?
- Đi chứ .
- Sao còn ở đó ? Về nhà chuẩn bị đi, không còn sớm nữa đâu .

An Thái nhìn đồng hồ:

- Nhanh nhỉ ?
- Thời gian đâu chờ đợi ai .

An Thái khoác túi xách lên vai:

- Về nha . Tối, tao sang đón mày .
- Ừ .

Nghi Du nói với theo:

- Này! Ghét nhau làm gì, tao thấy mày và Bình An nên thành 1 cặp đi .
- Điều đó sẽ xảy ra nếu thế giới loài người không còn . Oan gia có khác .

Nghi Du cười thầm:

- Tại sao lại đối chọi nhau dữ thế ? Bình An và An Thái cũng xứng đôi với nhau lắm nè . Thương đế ơi! Cầu xin ngài hãy làm phép lạ cho họ đi, để họ có thể dung hòa với nhau, đẹp đôi theo ý ngài .

Tóc thề gió bay

Chương 8

- Nghi Du! An Thái! Tớ ở đây nè .
 Nhận ra cái vẫy tay của Bình An, Nghi Du và An Thái cùng đi lại .
 - hai bạn không phải đi tìm chứ ?
 An Thái lách chách:
 - Ông hẹn chi ở đây vậy ? Tôi thấy mình quá quan trọng, đi đứng cũng không được tự nhiên .
 - Xin lỗi . Tớ quên rằng hai bạn không thích mấy chỗ này cho lắm .
 Nghi Du xua tay:
 - Còn xin lỗi gì nữa, đã tới đây rồi thì ngồi đi .
 Bình An lịch sự kéo ghế:
 - hai bạn cứ tự nhiên .
 Vừa yên vị, An Thái đảo mắt chung quanh:
 - Ở đây toàn là khách nước ngoài . Ế! Bộ ông làm gì lớn lắm sao mà chọn New World ?
 - Không phải làm lớn mới ở khách sạn này . Tại bạn tớ đã đặt phòng, buộc tớ phải ở chung thôi .
 Cũng lại An Thái:
 - Bạn mà là nam hay nữ vậy ?
 Bình An đỏ mặt:
 - đương nhiên là nam rồi .
 An Thái trêu chọc:
 - Xem ông kia, sống ở nước ngoài 4 năm mà không hấp thụ được nền văn minh gì hết . Hờ tí là đỏ mặt, như vậy làm sao có bồ được chứ ? Sẽ bị con gái ăn hiếp dài dài .
 Nghi Du chen vào:
 - Diễn hình như mày phải không ? Tới chỗ đông người mà cứ oang oang cái miệng như ở nhà .
 Cô đập lên tay bạn:
 - Đừng chọc ghẹo Bình An nữa . 4 năm gặp lại nhau, nên quan tâm đến nhau đi chứ .
 Bình An ngăn lại:
 - Không đã . Các bạn dùng gì ?
 An Thái vỗ vào bụng mình:
 - Chúng tôi đã lỡ ăn ở nhà . Hay là ông cứ tự nhiên gọi đi .
 - Lúc này, tôi dùng chút ít với thằng bạn, bây giờ cũng không đói .
 Tớ gọi nước uống nha ?
 Bình An ra hiệu cho người phục vụ:
 - 1 Rhum, 1 kem Ý và 1 trà Lipton .
 - Chu choa! Ông vẫn còn nhớ khẩu vị của chúng tôi .

Bình An cười:

- Làm sao mà tớ quên, nhất là biệt hiệu "chích chòe" của bà .
- Nhưng bây giờ tôi cảm gọi như thế nữa .
- Có gì thay đổi à ?

Nghi Du tủm tỉm:

- Con người ta đã là phó giám đốc như ai .
- À! Thì ra ...

Bình An chìa tay:

- Chào phó giám đốc . Xin thứ lỗi, kẻ này không biết .
- Hứ!

Vừa lúc nước uống được mang ra, Bình An ga lăng:

- Mời hai bạn .

An Thái ngần ngừ:

- Ngồi đây, tôi không được tự nhiên cho lắm . Nó ngại ngại làm sao ấy, vì ...
- Chẳng có gì phải ngại, An Thái cứ tập dần cho quen, để sau này còn giao tiếp với khách hàng nữa .

Bình An xoa tay vào nhau:

- hai bạn tự nhiên nhé .
- Chuyện đó, ông không cần phải lo cho bọn này . Lo là lo cho ông ăn uống không lại đấy .
- Xin đừng xem thường . Tại tớ chưa lộ rõ chân tướng thôi .
- Ghê vậy à ?

Bình An hỏi:

- hai bạn có thể cho tớ biết đôi điều về hai bạn không ? Sau 4 năm không gặp nhau .

Nghi Du khoanh tay:

- Chẳng hạn như mặt nào ?
- Tất cả, sự nghiệp, bạn bè, gia đình ...

Nghi Du hất mặt:

- An Thái! Bình An muốn biết kìa . Mà có nói không ? Còn tao thì chẳng có gì là quan trọng nên nói sau cũng được .

An Thái chống cằm, vẻ thiếu nhã:

- Có gì là mới đâu . Thì chúng tôi vẫn sống, vẫn làm việc, thế thôi .
- Nghe nói hai bạn đã tốt nghiệp đại học ?
- Đúng rồi .
- Hiện giờ làm việc ở đâu ?
- Tôi về làm ở công ty của ba tôi . Còn Nghi Du tốt nghiệp loại giỏi, công ty nước ngoài chọn, nhưng không chịu, mà đi làm trợ lý cho công ty Tín Trung đó . Tuy là bạn nhau, nhưng tôi và Nghi Du không

cùng suy nghĩ . Tôi thích cái gì dễ dàng hơn nên cũng mau chán .
Còn Nghi Du thích đi tìm và khám phá khó khăn nên cuộc sống có phần thú vị hơn . Bây giờ nếu được chọn lựa lại, tôi sẽ chọn con đường đi như Nghi Du . Nó giúp con người chứng chạc và kinh nghiệm hơn nhiều .

- Sao lúc đầu bà không chọn để bây giờ phải than vắn thở dài ?
- Vì tôi cứ tưởng được ngồi cao hơn mọi người là hãnh diện lắm . Ai ngờ cái được sắp xếp sẵn đâu hay ho gì . Là phó giám đốc, tôi cảm thấy mình bị ràng buộc vô cùng . Ra vào công ty một cũng phó giám đốc, hai cũng phó giám đốc, nhàm chán vô cùng . Nghĩ lại, có địa vị trong xã hội đâu hẳn là sung sướng . Bất cứ nơi đâu cũng có tai mắt, đi đứng ăn ngồi chẳng được tự nhiên . Như anh Hai tôi và Nghi Du phải tự do, thoải mái không .

Nghi Du nhìn bạn:

- Ế! Sao hôm nay lại than vắn thở dài vậy ? Mấy lúc trước, tao đâu nghe mày nói gì .

- Chẳng lẽ mỗi chút mỗi đi nói cho mày nghe hay sao ? Với lại, mày làm gì có thời gian rảnh rỗi để nghe tao tâm sự .

- Cũng phải . Thế thì hôm nay nói hết ra đi .

An Thái lắc đầu:

- Thôi, Bình An mời chúng ta đến đây để vui vẻ với nhau, chứ đâu phải mời chúng ta để nghe than thở .

Bình An khoát tay:

- Không sao . Bà cứ nói chứ để ầm ức trong lòng khó chịu lắm .

- Thôi, bấy nhiêu đó đã đủ .

- Vậy bà có cần chúng tôi giúp gì không ?

- Giúp gì nữa bây giờ ? Ban đầu tôi không cương quyết thì thôi . Nay tuổi ba tôi thì cao, anh Hai đâu có nhúng tay vào thương trường, tôi không gánh lấy, chẳng lẽ để mồ hôi nước mắt của ba tôi trở thành con số không sao ? Mỗi người đều có một hoàn cảnh khác nhau, tuy có hơi bị gò bó nhưng tôi sẽ không vì thế mà bỏ cuộc .

Nghi Du vỗ tay:

- Tao ủng hộ mày và sẵn sàng giúp mày lúc mày cần đến -- Cô đùa --
Chẳng hạn như tìm một ông chồng để gánh vác tiếp .

An Thái đấm bạn:

- Con quỷ! Chuyện vậy cũng có thể nói được .

- Sao lại không ?

- Mày không giỏi tìm một ông chồng để chia sẻ với mày đi, cho tao được tự do 1 chút . Cái gì cũng réo An Thái, An Thái .

- Vì mày là bạn tao .

- À! Bình An cũng là bạn, từ đây về sau mày nên gọi Bình An đi .
- Bình An cũng có công việc riêng .
- Tao không có à ?
- Nhưng mày và Bình An không giống nhau .
- Có gì khác ? Tao là con người, Bình An cũng là con người .
- Nhưng tao nói không được .
- Thì thôi, chỉ xin mày bớt làm phiền tao 1 chút .
- OK .
- Nói phải nhớ đó . Đừng như chuyện trầy tay cũng phải réo tao .

Bình An quan tâm:

- Sao, Nghi Du bị trầy tay à ?

An Thái ăn cơm hớt:

- Thì tài lanh, nghịch ngợm chọc phá, bị cô bồ của giám đốc nổi giận, xô ngã lăn xuống nền gạch .

Bình An chồm lên:

- Rồi có sao không ?

Nghi Du kéo tay về:

- Nhỏ thôi .
- Nhưng đừng xem thường, nếu không vệ sinh xức thuốc sẽ bị nhiễm trùng đó .
- Du biết mà .

An Thái nháy mắt:

- Nên nghe lời Bình An đi, nhớ đừng phụ lòng tốt của người ta .

Tránh ánh mắt nhìn không được bình thường của Bình An, Nghi Du cúi kính với bạn:

- Con yêu! Mày có im đi không . Mày không mở miệng, tao đâu có nói mày câm .

Cô giả lả:

- Bình An đừng để ý đến những lời An Thái nói, tính hay đùa của nó, từ trước đến giờ không thay đổi .
- Bình An cùng biết lúc nào An Thái đùa và lúc nào An Thái không đùa mà .
- Thấy chưa .

Nghi Du nói nhỏ đủ để An Thái nghe:

- Hãy đợi đấy .

Lòng đã để ý Nghi Du từ lâu, dù 4 năm xa quê hương nhưng Bình An không quên quan tâm đến cuộc sống, công việc của người anh yêu .

Tuy biết rằng Nghi Du vô tư, đôi khi lại cố tình tránh né, nhưng Bình An vẫn không bỏ cuộc . Anh yêu Nghi Du, dù rằng cuộc sống có nhiều đổi thay, nhưng anh không thể quên được cô .

Lần này về nước, ngoài mục đích tìm hiểu thị trường, Bình An còn phải chiếm lấy tình cảm để có được chỗ đứng trong con tim bướng bỉnh kia .

Chỉ cần ngày nào Nghi Du chưa lấy chồng thì ngày đó anh còn có cơ hội . Bình An quyết tâm chinh phục Nghi Du cho bằng được và cô chỉ có An Thái là bạn thân . Cho nên anh nhất định phải thân thiện với An Thái, để có được những tin tức về Nghi Du .

Không phải Bình An có tính nhát gái như An Thái đã từng nghĩ . Anh là 1 người đàn ông thực thụ, đã có sự nghiệp, kinh nghiệm thương trường ở tuổi 24.

Cái gì Bình An muốn là được, chỉ cần không ngại gian khó, nhưng gian khó đối với Bình An đâu là chuyện lớn lao .

Nhìn ánh mắt Bình An có một tia sáng kỳ lạ, Nghi Du chột rùng mình . Cô có cảm nhận, Bình An hôm nay đã hoàn toàn thay đổi .

Và một điều cô không hiểu rõ là tại sao Bình An lại làm ra vẻ khù khờ như ngày xưa, có mục đích gì chẳng ?

Lòng người khó đoán, tốt hơn hết là đề phòng thôi .

Bình An phá tan sự im lặng:

- Nghi Du đang nghĩ gì thế ?

Ấy da! Hắn nhìn thấu suy nghĩ của ta ư ? Lợi hại thật . Nghi Du giữ bình tĩnh:

- À! Khôn .

- Thế sao tự nhiên bạn trầm mặc ?

Nghi Du chưa biết trả lời sao thì An Thái đỡ lời:

- Vậy mà đòi hiểu người ta . Tính Nghi Du xưa nay vẫn vậy mà .

Bình An cười khỏá lấp:

- Xin lỗi . Đúng là mình không hiểu .

Bình An định nói thêm thì người phục vụ đi đến:

- Xin lỗi . Ông có phải là Bình An ?

- Vâng .

- Ông có điện thoại ở quầy tiếp tân .

- Cảm ơn .

Bình An đứng dậy:

- Xin lỗi hai bạn . Tớ nghe điện thoại chút .

Bình An vừa quay lưng, An Thái trề môi:

- Chúc vụ gì dữ vậy ? Mới 23, 24 mà làm như ông lớn .

Cô khều Nghi Du:

- Hình như Bình An để ý mày .

Nghi Du nạt:

- Đừng nói vậ . Với tao, Bình An mãi mãi là bạn .

Cô nói nhỏ vào tai bạn:

- Mà mày không thấy Bình An có gì khác lạ sao ?
- Vậy ư ? Tao không để ý thật .
- Bình An không còn khù khờ như trước đây nữa .
- Mày muốn nói hắn ta giả vờ ?
- Nếu mày tinh mắt một chút thì mày không hỏi tao câu đó .
- Bình An làm như thế với mục đích gì ?
- Đó là điều tao đang muốn biết . Khi giao tiếp với Bình An, mày nên cẩn thận, kéo hồi hận không kịp .
- Điều mày nói, tao tưởng như trong mơ .

Bỗng nghe có tiếng đổ vỡ, cả hai cùng quay lại thì thấy Bình An đang đỡ một cô gái, có lẽ do anh va phải nên cô gái bị té .

Nghi Du buột miệng:

- Giáng Ngọc!

An Thái tò mò:

- Cô gái mà mày nói đã làm mày bị thương ?
- Đúng .
- Sao cô ta có mặt ở đây ?

Nghi Du ra dấu:

- Đừng hỏi nữa . Để xem Bình An làm thế nào ?

Hai cô gái trẻ hướng tầm nhìn về một điểm . Bình An dìu cô gái ngồi xuống ghế, miệng hỏi lia:

- Cô không sao chứ ? Xin lỗi, tôi đã hấp tấp để va vào cô .

Cô gái lắc đầu:

- Người xin lỗi là tôi mới đúng . Tôi đã đi đứng không cẩn thận, làm rượu đổ vào dơ hết áo của anh .

Bình An vừa nhồm lên thì cô gái vụt hỏi:

- Anh đang vội à ?
- Tôi còn hai cô bạn ở bàn bên kia .
- Vậy tôi có thể gặp lại anh không ?
- Nếu chúng ta có duyên .

Cô gái mỉm cười:

- Chắc chắn như thế . Tôi tên Giáng Ngọc .

Bình An khen:

- Tên cô rất đẹp . Cứ gọi tôi là Bình An .

Giáng Ngọc nghiêng đầu:

- Tôi mạn phép mời anh một ly nước được không ?
- Người đẹp mời rượu thì còn gì bằng . Nhưng ...

Giáng Ngọc ngắt lời:

- Anh sợ bạn anh đợi ?

- Vâng .

- 1 ly rượu thôi, không chiếm nhiều thời gian của anh đâu . Thế nào ?

Ngắm nghĩ, Bình An gật đầu:

- Uống cho cô vui vậy .

Giáng Ngọc búng tay ra hiệu gọi rượu . Hai ly rượu óng ánh được mang ra, anh phục vụ bép xép:

- Anh là vị khách khá đặc biệt đấy nên mới được cô Giáng Ngọc đây mời rượu . Nhìn xem, biết bao nhiêu người đàn ông đang ganh tỵ với anh .

Tại bàn của An Thái, cô hậm hực:

- Hừ! Gặp người đẹp là mê tít .

Nghi Du nhếch môi:

- Con cáo già giả bộ nai tơ .

- Mà nói Giáng Ngọc ?

- Ừ . Cả Bình An cũng không thua .

- Đúng là tao đã làm .

Ánh mắt Nghi Du lạnh băng:

- Tao bảo đảm cú va chạm lúc này là cái bẫy của con yêu nhèn nhện Giáng Ngọc, và Bình An không thoát khỏi tay cô ta . hai con cáo già gặp nhau, để xem ai là người bị lạt tầy trước .

- Nghe mày nói, Giáng Ngọc là người yêu của sếp mày ?

- Không sai .

- Sao mày không qua giáp mặt để cô ta lộ rõ chân tướng ?

- Bây giờ chưa cần thiết lắm .

- Mày đang có kế hoạch gì ?

- Sau này, mày sẽ rõ . Bình An trở lại kìa, nhớ đừng để cho Bình An phát hiện .

- Tao hiểu .

Bình An ngồi xuống ghế, gương mặt vô cùng tự nhiên như không có chuyện gì xảy ra . Anh giả lả:

- Thành thật xin lỗi đã để hai bạn phải chờ lâu . Ông khách kia thật là phiền phức .

An Thái sôi gan . Đúng là miệng lưỡi không xương nhiều đường lắt léo . Nói dối trơn tru không một chút ngưng .

Biết rõ tính ý của bạn, Nghi Du ngầm đạp chân An Thái dưới bàn .

Giữ vẻ mặt bình thường, An Thái mĩa mai:

- Chớ không phải bị người đẹp nào nắm lại sao ?

- Làm gì có . Mới về nước, tở làm gì có dịp quen người đẹp .

- Hiền đến thế ư ? Ờ, An Thái cũng quên, ngày xưa Bình An vốn nổi tiếng là nhất gái .

Nghi Du kêu bạn như nhắc nhở:

- An Thái!

Nhưng cô vờ không nghe, vẫn vô tư mà nói .

- Thời thế đã thay đổi, An Thái không tin Bình An vẫn như ngày xưa .

Với lại, cái mác Việt kiều, các cô gái ai mà chẳng ham, phải không ?

- Cái mác Việt kiều không vẫn chưa đủ, cần phải có tiền .

- Về đây tìm hiểu thị trường, Bình An không có tiền sao được ?

- Đó là của ba mẹ, Bình An chỉ góp 1 phần công sức .

- Thường thường, Việt kiều về đây để cưới vợ . Bình An có giống như họ không ? Đã chấm được cô nào chưa ?

Bình An gãi đầu:

- Tớ đang nhờ An Thái giúp đỡ .

- Làm mai à ? Thôi, cho tôi xin đi, tôi rất sợ chuyện đó . Với lại, bạn bè của tôi không ai thích lấy chồng Việt kiều cả .

Bình An vờ thiếu não:

- Vậy là số tớ không may rồi .

- Chưa chắc . Thiếu gì cô gái đang chờ đợi vòng tay của Bình An .

- Nhưng tớ lại không thích những cô gái đó .

- Nói vậy, Bình An đã có chủ định riêng cho mình rồi à ? Ai mà bất hạnh vậy ?

- Từ từ rồi An Thái cũng sẽ biết .

- Tôi có quen không ?

- Bí mật .

An Thái xù xuống:

- Không thích nữa .

- Bạn giận tớ à ?

- Lấy quyền gì chứ . Người ta không thích nói, tôi nào ép . Nhưng Bình An không giấu được lâu đâu . Việc gì mà An Thái này muốn biết thì không ai có thể cản .

Càng nói, An Thái càng để lộ ra nhược điểm của mình, không khéo Bình An sẽ thêm nghi ngờ . Do đó, Nghi Du không thể không lên tiếng:

- Stop được rồi đó An Thái . Mà nói chuyện như đang mắc "ngây" vậy . -- Cô gõ gõ vào đồng hồ -- Không còn sớm nữa đâu .

An Thái giật mình:

- Ủ ờ nhỉ .

Bình An hỏi:

- hai bạn về à ?

- Sáng mai, chúng tôi còn phải đi là nữa .

- Vậy bao giờ có thể gặp nhau ?

- Để xem công việc có cho phép chúng tôi không .
- Nghi Du cùng An Thái đứng lên, cô nói:
- Cảm ơn châu nước này . Chúng tôi về .
- Bình An đề nghị:
- Để tớ nhờ tài xế khách sạn đưa hai bạn về .
 - Không cần đâu . Chúng tôi có xe .
 - Thế tớ tiễn hai bạn ra ngoài, hai bạn không từ chối chứ ?
- Ba người rời khỏi nhà hàng của khách sạn . Ra đến bãi đậu xe, Nghi Du vẫy tay:
- Tiễn tới đây được rồi .
 - hai bạn chạy xe cẩn thận nhé . Chúc ngủ ngon .
- An Thái đề máy chiếc xe lao đi . Miệng cô không ngớt lẩm bẩm:
- Đồ đạo đức giả! Lúc này, mày mà không cản, tao đã vạch mặt hán rồi .
 - Chưa phải lúc .
 - Hừ! Chúng ta về, đảm bảo hán sẽ lên tìm Giáng Ngọc .
 - Mặc kệ hán . Mũi tên của hai ta phải trúng cả hai mục tiêu .

Tóc thề gió bay

Chương 9

- Nghi Du! Ra ăn sáng đi .
 - Dạ .
- Vừa kéo ghế ngồi, Nghi Du vừa tíu tít:
- Hôm nay mẹ cho con ăn gì thế ?
 - Nui nấu với xương heo .
 - Tuyệt nhỉ .
 - Ráng mà ăn cho nhiều vào . Lúc này, mẹ thấy con ốm và xanh lăm đó . Bộ công việc nhiều lắm hả ?
 - Dạ, đâu có . Cũng bình thường thôi .
- Bà Hồng nghiêm nghị:
- Nên nhớ chẳng việc gì giấu được mẹ đâu nhé .
- Nghi Du rùn vai:
- Con biết nên đâu dám .
 - À! Tối hôm qua, con với An Thái đi đâu vậy ?
 - 1 người bạn ở nước ngoài về có nhã ý mời chúng con dùng cơm .
- Chờ hoài không thấy mẹ về, chúng con sợ trễ nên không kịp xin

phép .

Bà Hồng chép miệng:

- 1 ông lão, bạn cũ của ông nội con trở bệnh, nhà lại không có phụ nữ săn sóc, buộc mẹ phải ở lại . Khoảng 7 giờ tối, mẹ có gọi điện về nhà, nhưng không có ai nhắc ống nghe, mẹ nghĩ chắc con đi đâu đó .

Nghi Du quan tâm:

- Vậy ông ấy đã khá chưa mẹ ?
- Đỡ nhiều rồi .
- Hôm nay, mẹ có đi nữa không ?
- Hỏi chi vậy ? Mẹ vắng nhà để tiếp tục đi chơi à ?

Nghi Du phụng phịu:

- Người ta có lòng tốt, muốn qua thăm ông ấy, mẹ lại nghi oan .
- Thế à ?

Bà Hồng vuốt tóc con:

- Xin lỗi nhé . Nhưng hôm nay, lòng tốt của con không thực hiện được rồi . Vì mẹ không sang bên ấy, đã có cô cháu gái ở nhà chăm sóc .

Nghi Du xùi xuống:

- Đúng là lòng tốt của con không đúng lúc . Hôm khác đi mẹ há .

Bà nhướng mắt:

- Thế nào, đi chơi vui chứ ?

Nghi Du thở hắt ra:

- Vui thì có, nhưng chẳng chút dư âm .
- Sao thế ?
- Mẹ còn nhớ Bình An, bạn học chung với con năm lớp 12 không ?
- Anh chàng nhát gái ấy hả ?
- Dạ .
- Rồi sao ?

Giọng nói của Nghi Du có phần bức bối:

- Vị nể tình bạn 4 năm mới gặp lại, con và An Thái mới nhận lời dùng bữa ở nhà hàng của khách sạn New World . Mẹ biết không ? Bình An đã hoàn toàn thay đổi, không còn là 1 người nhút nhát nữa . Trái lại đầu óc đa mưu nhiều kế, miệng lưỡi dẻo như cao su . Con và An Thái có cảm giác Bình An đang giấu chúng con điều gì . Lại thêm con cảm nhận ánh mắt của Bình An nhìn con là lạ . Nói chuyện úp úp mở mở, không đầu, không đuôi .

- Mẹ không dám nhận xét điều gì . Nhưng theo như lời con nói thì hình như cậu Bình An đang để ý con .

- An Thái cũng nói giống như mẹ .

- Bản thân con có tình cảm với cậu ta không đã .

- Làm sao mà có được . Mãi mãi Bình An vẫn là 1 người bạn .
 - Vậy trong quan hệ tình bạn, con phải nên cẩn thận, đừng để người ta phải ngộ nhận .
 - Con dám chắc 1 điều, Bình An đang dối con và An Thái .
 - Nếu cảm nhận người bạn này không tốt thì con nên tránh xa đi .
- Cho dù ngày xưa Bình An là 1 người bạn tốt thật sự, nhưng ngày nay, do cuộc sống con người cũng có thể thay đổi, và Bình An cũng nằm trong số đó .

Nghi Du chép miệng:

- Con thấy tiếc cho 1 tình bạn, mẹ à .
- Tìm 1 người bạn tốt không phải dễ, nhưng kết nhầm bạn thì ân hận không kịp . Con đã lớn, mẹ không có quyền can thiệp vào đời sống riêng tư của con, mà mẹ chỉ khuyên con nên chọn lựa trong việc tìm bạn, kết bạn . Xã hội bây giờ vàng thau lẫn lộn, khó phân biệt lắm .
- Lúc tối, An Thái vô cùng hậm hực về sự dối trá của Bình An ở nhà hàng . Nếu con không kịp ngăn lại thì chuyện không hay đã xảy ra rồi .

- Có đi với An Thái, con nhớ xoa dịu nó . Tính con bé nóng như Trương Phi vậy .

Đôi mắt Nghi Du chợt lóe lên tia sáng:

- Con nhất định phải tìm ra mục đích chính của Bình An . Lần này trở về quê hương, hành động của Bình An không được rõ ràng . Xem ý định giờ trò gì .
- Đừng có mạo hiểm . Nếu mục đích là con thì con sẽ bị lột bấy ngay thôi .
- Vấn đề ấy, mẹ có thể an tâm . Bình An không dám đụng đến 1 cọng tóc của con đâu .
- Nhưng mẹ chỉ có mình con, đừng nên đùa với lửa .

Nghi Du cười:

- Nếu quả thật Bình An có mưu đồ gì bất chính thì sẽ bị con vạch mặt . Với lại, còn An Thái chi, mẹ lo gì .
- Nghi Du!

Cô ôm cánh tay bà:

- Con gái của mẹ thông minh lắm, chẳng việc gì đâu .

Bà Hồng gỡ cánh tay Nghi Du ra:

- Tự cho mình là thông minh thì sao lại bị như vậy ?
- Mẹ!

- 1 cô gái đã có thể làm con ra nông nổi này, thế mà đòi đối phó với Bình An . Mẹ không tin tí nào .

Nghi Du nhăn nhó:

- Vết thương này do con sơ ý té, chỉ là chuyện nhỏ, đâu có gì là quan trọng .

- Còn dỗi mẹ được à ? Khoảng 9 giờ tối hôm qua, sếp của con gọi điện hỏi thăm, mẹ mới giật mình . Nghi Du! Sao con lại giấu mẹ ?

- Con ...

Nghi Du lẩm bẩm:

- Cái ông sếp chết tiệt này, sao tự nhiên lại gọi điện hỏi thăm . Xui xẻo lại gặp ngay bà già, có giấu cũng chẳng giấu được .

Bà Hồng nghiêm mặt:

- Con đang rửa thắm sếp của con làm bể chuyện phải không ?

Nghi Du chối nhanh:

- Dạ, đâu có .

- Hừ! Mẹ sinh con ra mà mẹ không biết tính con sao . Người ta nói ra vì muốn tốt cho con thôi, đừng vì thế mà để lòng hận đầy . Đâu, đưa vết thương mẹ xem .

Kéo tay Nghi Du ra quan sát vết thương, bà Hồng chặc lưỡi:

- Như vậy mà là chuyện nhỏ hả ? Không cẩn thận, nhiễm trùng như chơi .

Nghi Du lo sợ:

- Làm sao hả mẹ ?

- Đi bác sĩ thôi .

- Không đến nỗi vậy chứ ?

- Hừ! Con cũng biết sợ nữa sao ? Con gan lì và bướng bỉnh lắm mà .

Nghi Du nắm áo bà:

- Mẹ à! Không đi bác sĩ có được không ?

- Được . Nhưng con phải mua thuốc uống và săn sóc vết thương thường xuyên để nó mau lành . Làm được chứ ?

Nghi Du gật nhanh:

- Dạ được .

- Nhớ mai mốt đừng có tài lanh đó . Không phải lần nào con cũng may mắn đâu .

- Nhưng cô ta đồng đánh quá đáng, con chịu không nổi .

- Nếu con không nghe lời mẹ thì họa đến với con dài dài .

Nói thì nói, bà Hồng vẫn biết Nghi Du đâu thể làm ngơ được trước những việc sai trái tai gai mắt .

Càng lo chuyện xã hội nhiều thì càng mệt chứ có ích gì, nhưng Nghi Du lại mang đầy đủ phẩm chất của chồng bà kia mà . Nhờ con bé, bà mới nguôi nhớ chồng hơn, cuộc sống đỡ tẻ nhạt, đỡ cô đơn hơn .

Nghi Du càng lớn càng thông minh, càng xinh đẹp . Đó là niềm an ủi, hạnh phúc duy nhất của bà . Tuy con bé có phần bướng bỉnh và

ngịch ngợm, nhưng rất chịu nghe lời .

Nhìn con khôn lớn, lòng người mẹ vừa vui, lại vừa lo . Lời hứa của ông nội Nghi Du ngày xưa đâu dễ phai mờ trong bà . Sau này, Nghi Du phải làm dâu nhà họ Diệp và lời hứa kia, nay sắp được thực hiện .

Nghi Du vô tư quá, cô đâu hay duyên phận của cô đã được định sẵn .

Bà Hồng chưa dám nói lên sự thật cho con gái biết, vì bà sợ Nghi Du không chấp nhận . Mà vấn đề cưới xin ấy, bà cũng không thể kéo dài, vì Nghi Du năm nay đã bước sang tuổi 23 .

Nhìn khuôn mặt tươi vui hạnh phúc của con, bà không đành lòng nói lên sự thật . Mà không nói thì không được . Gia đình họ Diệp là gia đình nề nếp, có tiếng tăm, đâu phải ai muốn vào cũng được .

OoO

Ông Đình Bằng vốn nổi tiếng là người khó khăn, cũng bằng lòng chọn Nghi Du là dâu, cho thấy con gái bà rất có phước .

Nghi Du về làm dâu gia đình họ Diệp, bà rất yên tâm .

Mấy lúc gần đây, ông Đình Bằng thường lui tới trò chuyện, đánh cờ vui vẻ với Nghi Du, bà cũng thấy yên tâm phần nào . Hy vọng con bé không ngờ ngàng .

Đêm đêm, bà thường cầu nguyện mong đường tối cao soi đường, để tình nghĩa bà không lỗi đạo . Nghi Du sẽ có được tình yêu thương ở gia đình họ Diệp, và cháu đích tôn của ông Đình Bằng yêu thương Nghi Du hết lòng .

Tình yêu thương giúp cho con người hóa thù thành bạn khi Nghi Du nghe biết sự thật về hạnh phúc của mình . Mưu Phi cũng không phải là kẻ thù của nó .

Nhất định bà phải nói ra, cho dù Nghi Du có oán trách, bà không thể thiếu sự trung tín .

Đến với nhau bằng tình yêu thương, đó là điều tốt . Nếu không, xin tạo hóa hãy cứ an bài .

Nghi Du hươ hươ tay trước mặt bà Hồng:

- Mẹ ơi! Mẹ ơi!

Bà Nghi Hồng gạt tay con:

- Làm gì thế ?

- Không phải mẹ đang nhớ tới bà chứ ?

- Thì sao ?

Nghi Du khúc khích cười:

- Ba con đang ở thượng giới mà, chỉ có ba mới thấy mẹ thôi .

Bà Hồng mỉm yêu:

- Chó con! Cho dù ba con đã xa chúng ta, nhưng mãi mãi mẹ vẫn có cảm giác rằng ba con luôn ở gần mẹ con ta, và đang âm thầm bảo vệ mẹ con ta .

Nghi Du mơ màng:

- Cảnh thượng giới chắc vui lắm mẹ nhỉ ? Và ba con là người đàn ông còn trẻ, chắc nhiều cô gái đang vây quanh .

- Cho dù là có, nhưng mẹ luôn tin rằng ba con rất yêu mẹ .

- Xa mặt thì cách lòng, huống chi ba con là người ở thế giới khác .

Trong cô đơn, ba con làm sao không có người đàn bà khác .

- Mẹ và ba con tuy 2 mà 1, tuy không còn gần nhau, ở 2 thế giới khác, nhưng tâm tính ba mẹ luôn tương thông nhau . Con có hiểu thế nào là tình yêu không ?

Nghi Du lắc nhẹ đầu:

- Con chưa hiểu .

- Vậy bao giờ yêu, con sẽ hiểu . Nó không những chỉ nhớ nhung, mà nó còn cần phải hiểu nhau nữa, con à .

Nghi Du nghiêng đầu:

- Chắc ba mẹ có 1 mối tình rất đẹp và nên thơ ?

- Giữa ba mẹ, khi cưới nhau rồi mới có tình yêu .

Nghi Du cau mày:

- Vậy ba mẹ ...

- Do sự sắp xếp của người lớn . Ba mẹ lấy nhau do cuộc sống và tình yêu của ba mẹ cũng bắt đầu từ ấy .

Tình yêu của ba mẹ đã làm co bạn bè phải ganh tỵ . Rồi con ra đời là kết quả tình yêu của ba mẹ, ba con rất vui, đôi mắt lúc nào cũng rạng ngời hạnh phúc . Nhưng những năm tháng sống trong hạnh phúc của ba mẹ rất ngắn ngủi, ba con đã ra đi lúc con mới lên 10 . Nhớ thương và đau đớn, cứ tưởng chừng mẹ sẽ không sống nổi . Mỗi lần ngắm con khóc, khuôn mặt trẻ thơ của con đã cho mẹ thêm sức mạnh, niềm tin trong cuộc sống và gượng dậy cho đến ngày hôm nay .

Nghi Du nắm lấy tay bà Hồng như chia sẻ:

- Đừng buồn nữa, mẹ ạ . Con nghĩ, ba đâu muốn nhìn lệ tràn mi mắt chúng ta . Không phải mẹ đã nói ba vẫn luôn ở cạnh chúng ta sao ?

Con nghĩ ba cũng không muốn nhìn thấy mẹ buồn đâu .

- Nỗi buồn theo năm tháng cũng đã vơi, tại nhắc lại, mẹ hơi xúc động vậy thôi . Bây giờ con là niềm hạnh phúc duy nhất của mẹ, đừng làm mẹ phải thất vọng nhé, Nghi Du .

Nghi Du ngả vào vai mẹ:

- Con xin hứa . Mẹ cũng là nguồn hạnh phúc của đời con .

Bà Hồng vỗ nhẹ vào má con gái:

- Ngoan lắm .

Bà ngắm con gái:

- Con càng lớn càng xinh đẹp . Mẹ rất hãnh diện vì con và mẹ càng an tâm hơn khi con đi lấy chồng .

Nghi Du phụng phịu:

- Con không đi lấy chồng đâu, con thích ở như vậy với mẹ thôi .

- Nói thì ai nói chẳng được, nhưng thực hành lại là 1 chuyện khác .

- Con không giống vậy .

- Đừng bướng, con gái ạ . Tất cả đều do tạo hóa sắp xếp, con có cãi lại cũng không được .

- Cho dù sau này con có lấy chồng, con cũng không sống xa mẹ .

- Xuất giá tòng phu . Bên chồng cũng không cho con trai mình ở rể .

Trừ phi ...

- Sao hỏi mẹ ?

- Gia đình bên chồng gần với gia đình chúng ta .

- O! Ví dụ thôi mà mẹ nói y như thật vậy .

Bà Hồng dọ ý:

- Con muốn không xa mẹ, hay là về làm cháu dâu nội Bằng ấy .

Nghi Du mở to mắt:

- Ông nội Đình Bằng ?

- Ừm .

- Bộ nội Bằng còn cháu nội trai hỏi mẹ ? Thế mà con tưởng ... nội chỉ có cháu nội gái thôi .

- Cậu cháu trai của nội Bằng không những đẹp trai mà còn tài giỏi nữa . Hay là hôm nào nói với ông nội Bằng dẫn cậu cháu trai sang đây cho con gặp mặt .

Nghi Du xua tay lia lịa:

- Dị lắm . Hắn sẽ hiểu lầm con có ý gì với hắn nữa .

- Càng tốt chứ sao .

- Cho con xin đi mẹ . Tài giỏi và đẹp trai như hắn ta, làm gì chịu cô đơn chứ .

- Sự thật, cháu ông nội Đình Bằng chưa có vợ .

- Chưa vợ đâu có nghĩa là hắn không có bồ, không có người yêu .

Hồng chừng bồ của hắn có hàng tá nữa là .

- Sao con biết ?

Nghi Du lúng túng:

- Thì con đoán vậy thôi .

- Chưa tiếp xúc với người ta thì đừng bày đặt đoán lung tung . Ông nội Bằng không phải là dễ, nếu để ông nội Bằng nghe được thì ông sẽ buồn đó .

- Mẹ ời!

- Nghe lời mẹ đi .

Nghi Du ấm ức:

- Hừ! nếu có dịp gặp, Nghi Du này sẽ cho hấn biết tay .

- Con đang lăm bằm cái gì đó ?

Nghi Du chối nhanh:

- Dạ, đâu có .

- Đừng có qua mặt mẹ .

Nghi Du giả lả:

- Con nào dám .

Cô chợt nhớ . Diệp Đình Bằng, sao cái họ này nghe quen quen . Phải rồi . Giám đốc của cô là Diệp Mưu Phi, cô em gái Diệp Đoan Phương .

Thế giữa 3 người này có quan hệ gì ? Nhất định cô phải điều tra cho ra . Nếu quả đúng là Diệp Mưu Phi là cháu nội của ông Diệp Đình Bằng thì cô đã có cách trị rồi .

Ông Diệp Đình Bằng rất thương yêu cô, ngu dại gì cô không móc để Mưu Phi không có cơ ăn hiếp cô và Đoan Phương nữa .

Còn Giáng Ngọc, Mưu Phi sẽ bị làm khó từ 2 phía, để xem ông có còn cao ngạo nữa không ?

Hừ! Gặp phải Nghi Du rồi . Nhưng Nghi Du này không có ác ý, cỉ muốn thử vài lần xem họ có chịu nổi không thôi .

Bà Nghi Hồng kéo Nghi Du trở về thực tại:

- Cái đầu thông minh của con đang nghĩ mưu mô gì đó ?

Nghi Du xụ mặt:

- Mẹ nghi oan cho con .

- Ừ . Mẹ chỉ muốn nhắc nhở con . Nếu mẹ mà nghe con gây ra điều gì thì con đừng trách mẹ .

Nghi Du rụt cổ:

- Không ghê gớm vậy chứ .

- Thì con cứ chờ đó .

Bà Hồng đứng dậy:

- Mẹ chuẩn bị đi chợ đây . Con có đi làm thì nhớ khóa cửa cẩn thận .

- Thứ bảy, con được nghỉ mẹ à .

- Thế thì ở nhà coi nhà vậy .

- Con muốn đi nhà sách .

- Tay chân vậy mà vẫn đi à ?

- Có sao đâu . Con đang cần 1 số sách tham khảo mà .

- Mẹ không có ý kiến, con muốn đi thì đi .

- Con tranh thủ về sớm phụ mẹ làm cơm .

Bà Hồng vừa đi khuất, Nghi Du phóng nhanh về phòng . Khoác vội bộ đồ khác vào người, cô dắt chiếc Cúp ra cổng .

Như lời mẹ dặn, cô khóa cửa rồi gởi chìa khóa ở nhà người quen . Nghi Du cho xe chạy chậm chậm . Cái thú của cô là ngắm dòng người vội vã trên phố . Nhưng hôm nay là thứ bảy, họ đi chơi xa nhiều hơn . Thường thường, Nghi Du bắt gặp nhiều cặp trai gái chờ nhau đùa giỡn vui vẻ, có lúc họ hứng lên, chọc phá các cô gái đi đường .

Nghi Du cảm thấy gai mắt vô cùng . Họ sao quá dễ dãi, chứ là cô, bạn trai chờ mà lại chọc người khác thì không được . Những người có cá tính như thế, yêu chỉ khổ thêm thôi .

Chán ngấy những cảnh tượng ấy, Nghi Du không muốn ngắm gì nữa cả . Cô cho xe chạy nhanh hơn 1 chút, vòng vòng vài con lộ . Cuối cùng, Nghi Du dừng xe trước nhà sách Phú Thọ . Lâu quá không ghé đây, không biết có gì mới .

Gởi xe xong, Nghi Du lững thững đi từng quây . Tự nhiên cô không có hứng thú với sách vở .

Sang qua quây hàng lưu niệm, Nghi Du ngắm nghía từng cái 1 cách miễn cưỡng, rồi ánh mắt vô tình của cô chợt dừng lại .

- Diệp Mưu Phi! Ông ta đang làm gì vậy nhỉ ?

Tò mò, Nghi Du nhẹ nhàng đến gần . Cô suýt bật cười khi thấy Mưu Phi đang ngắm nghía những món đồ chơi trẻ con .

Nghi Du chụp ngay con cá sấu, đưa ra trước mặt Mưu Phi:

- Tôi thấy con này đẹp hơn đây .

Mưu Phi quay lại, anh vô cùng ngạc nhiên:

- Nghi Du! Là cô ư ?

Nghi Du cũng bắt chước Mưu Phi ngắm nghía những con thú bằng gỗ . Cô nói bằng giọng:

- Người ta cũng thích chơi những thứ này nữa à ?

- Cô nói ai ?

- Thì Giáng Ngọc của ông .

Mưu Phi lắc đầu:

- Không . Cô ấy không hề thích, thậm chí còn rất ghét .

- Thế ...

- Tôi mua cho bọn trẻ .

Nghi Du mở to mắt:

- Con ông ư ?

- Có thể nói là vậy . Chúng rất dễ thương và rất mê những vật này .

Nghi Du cúi mặt, trầm nghĩ:

Làm việc chung với nhau, nhưng thực ra cô chẳng hiểu tí ti gì về

giám đốc của cô cả . Mưu Phi đã có gia đình, tại sao không ai biết ? Rồi Giáng Ngọc nữa, nếu biết Mưu Phi đã có vợ, tại sao còn bám theo ? Cô ta muốn gì ? Chỉ có thể suy đoán, 1 là Mưu Phi đã được tự do, 2 là cuộc sống gia đình trong những tháng ngày không hạnh phúc .

Không lý nào, nhìn khuôn mặt Mưu Phi ung dung, không có vẻ gì là ray rứt đau khổ, và không phải cô đã từng nghe Mưu Phi thất tình sao ? Thế này là thế nào nhỉ ?

Vẫn chưa tìm ra lời giải đáp thì tiếng Mưu Phi đã kể bên:

- Cô đã suy nghĩ xong chưa ?

Nghi Du giật mình:

- Nghĩ gì ạ ?

- Cái đó thì tự cô biết, sao lại hỏi tôi . Nhưng thôi, cô không cần phải trả lời tôi . Lúc nhỏ, cô có chơi những con thú này chứ ?

- Tôi làm gì có được điểm phúc đó .

Nhìn khuôn mặt buồn buồn của Nghi Du, Mưu Phi áy náy:

- Xin lỗi . Tôi ...

- Ông đừng bận tâm .

- Bây giờ, cô còn thích nó không ?

- Đương nhiên rồi .

- Vậy cô thích con nào trong số này ?

- Tôi thích tất cả .

- Tôi sẽ mua hết tặng cô .

Nói là làm, Mưu Phi dợm đi tìm người đứng quầy, nhưng Nghi Du ngăn lại:

- Tôi đùa thôi . Lớn như tôi, không sợ bọn trẻ cười hay sao mà còn đi giành đồ chơi với con nít .

- Ai dám cười, miễn mình thích là được rồi . Mỗi lần tôi mua cho bọn trẻ, tôi đều có chơi .

Nghi Du che miệng:

- Hôm nay, tôi mới khám phá ra nha .

- Đau buồn xảy ra, tôi đã đến với lũ trẻ để tìm quên .

Thế ông có quên được không ?

- Nói cô đừng cười . Bây giờ tôi còn thích chơi với con nít hơn chơi với người lớn, vì người lớn quá phiền phức .

- Tôi cũng thấy phiền phức thật .

Mưu Phi khoát tay:

- Bỏ chuyện đó đi . Sẵn có cô ở đây, cô giúp tôi chọn giùm quà sinh nhật nhé .

- Cho Giáng Ngọc hở ?

Mưu Phi cau mày:

- Sao lúc nào cô cũng cho Giáng Ngọc đi đôi với tôi vậy ?
 - Không phải sao ? hai người như hình với bóng .
 - Cô không hiểu gì cả . Ủ, mà tại sao tôi phải giải thích với cô nhỉ ?
- Nghĩ sao thì tùy cô đi .

Mưu Phi quay lưng, Nghi Du gọi lại:

- Nè! Giận hả ?
- Tôi đâu nhỏ mọn vậy .
- Thế thì chọn quà sinh nhật đi .

Nghi Du và Mưu Phi cùng nhau chọn 20 phần quà sinh nhật, nhưng chỉ toàn là quà trẻ con .

Đến quầy tính tiền, Mưu Phi nhờ gói lại . Nghi Du đề nghị:

- Hãy mua giấy đi, tôi sẽ gói giúp ông .
- Tôi phải mang đi liền . Liệu cô có gói kịp không ?

Cô gái đứng tính tiền lên tiếng:

- Thế này vậy, tôi và cô cùng gói cho nhanh .
- Còn tiền công ?
- Tôi chỉ lấy phân nửa . Được chứ ?
- Vâng .

Hai cô gái bắt tay vào gói quà . Mưu Phi đứng nhìn bàn tay nhỏ nhắn của Nghi Du . Cô làm rất lẹ, nhanh hơn cô gái đứng quầy, lại thêm gói nhiều kiểu khác nhau, khiến cô gái cứ phải xuýt xoa:

- Chị gói đẹp lắm, y như người gói quà chuyên nghiệp . Hình như chị đã từng đứng quầy bán quà lưu niệm ?

Nghi Du tủm tỉm cười:

- Tôi chỉ biết đi học rồi đi làm, chứ không có bán hàng gì cả . Người đứng kế bên là sếp của tôi đấy .
- Vậy ư ? Nếu chị không nói, tôi cứ tưởng hai người là người yêu của nhau .

Nghi Du đỏ mặt:

- Một sự hiểu lầm đầy tai hại .

Chỉ trong thoáng chốc, 20 món quà đã được gói xong . Mưu Phi bảo tính tiền . Cô gái đứng quầy tươi cười:

- Tôi lấy đúng tiền quà và tiền giấy . Còn tiền công, ông hãy trả cho cô bạn của ông kia .

Mưu Phi vui vẻ:

- Cám ơn cô .
- Không có gì . Bán được hàng số lượng nhiều, tôi cảm ơn ông mới phải .
- Chào cô .

- Chào ông .

Riêng Nghi Du thì im lặng . Cô phụ Mưu Phi xách mấy gói quà ra ngoài, mà trong đầu cô không khỏi suy nghĩ . Việc làm của Mưu Phi khá đặc biệt, nhất định cô phải tìm hiểu mới được .

- Cô không mua gì sao ?

Nghi Du nhún vai:

- Thói quen của tôi là đi nhà sách . Nhưng hôm nay, tôi chả có hứng thú để mua gì . À! Ông định mang những gói quà này đi đâu ?

Không trả lời Nghi Du mà Mưu Phi hỏi lại:

- Cô đi bằng xe gì ?

- Honda . Bộ ông định nhờ tôi chở hộ những gói quà này à ?

- Cũng gần đúng như vậy .

Mưu Phi hást mặt:

- Xe tôi đậu ở đằng kia .

- Ông đi xe hơi, vậy sao ...

Mưu Phi mở cửa xe, bỏ các phần quà vào . Anh rủ:

- Cô đi với tôi chứ ?

- Nhưng đi đâu ?

Mưu Phi nheo mắt:

- Không phải cô muốn biết bí mật về những đứa con của tôi sao ?

- Tôi ...

- Thế nào, cô bé thích khám phá ? Cô sợ tôi gạt cô à ?

Đừng xem thường . Nghi Du mím môi:

- Sao tôi lại phải sợ ?

- Tốt .

Nghi Du ngập ngừng:

- Còn xe của tôi ?

- Chuyện nhỏ . Thẻ xe và chìa khóa đâu ?

- Chi ?

- Thì đưa đây .

Nghi Du làm theo Mưu Phi . Anh vào lấy chiếc Cup của cô ra rồi dẫn đến 1 ngôi nhà cao tầng gần đó .

- Tôi gọi xe giúp cô .

Vừa nói, Mưu Phi vừa nhấn chuông . Cánh cổng mở, 1 người đàn ông trạc tuổi Mưu Phi lộ đầu ra . Họ nói gì với nhau, Nghi Du không rõ, chỉ thấy người đàn ông tươi cười kéo rộng cho Mưu Phi dẫn xe vào .

Khi trở ra, người đàn ông ấy còn chỉ trở gò rồi cả 2 cùng cười .

Mưu Phi đến bên Nghi Du, giải thích:

- Đây là nhà của bạn tôi, rất an toàn .

- Ở đâu cũng có bạn, đi đâu cũng là nhà, ông giỏi nhỉ ?
Mưu Phi chỉ tủm tỉm cười . Anh mở cửa xe phía trên cho Nghi Du rồi
ngồi vào sau tay lái .

Chiếc xe lăn bánh, Nghi Du càng ngạc nhiên hơn .

- Ông tự lái ?

- Có sao đâu . Thường chuyện thì riêng của tôi, tôi không phiền đến
ai cả .

Xe chạy được một quãng, Mưu Phi nói:

- Nếu chúng ta bị giữ lại, có thể là đến tối . Cô có muốn gọi điện về
nhà không ?

- Đến tối ư ?

- Nếu cô có hẹn, tôi sẽ đưa cô về trước .

Nghi Du lắc đầu:

- Tôi chẳng bận bịu gì, đâu như những người có bồ .

- Nhưng ít ra cô cũng cho mẹ cô biết, kẻo bác ấy trông .

Mưu Phi trao điện thoại di động cho Nghi Du:

- Cô cứ tự nhiên . Tôi không tính tiền đâu .

- Có lấy, tôi cũng không trả .

Nghi Du bấm số . Sau hồi chuông đổ dài là tiếng 1 cô gái:

- Alo .

- Mày hả An Thái ?

- Nghi Du! Mày đang ở đâu thế ?

- Có nói, mày cũng không biết đâu . Mẹ tao có ở nhà không ?

- Có .

- Gọi mẹ tao nghe điện thoại giùm đi .

- Chờ chút .

Nghi Du nôn nóng:

- Sau lâu thế nhỉ ?

Rồi cô cũng nghe tiếng bà Hồng:

- Alo .

- Mẹ!

- Sao còn chưa về nhà ?

Nghi Du liếc chừng Mưu Phi:

- Mẹ ơi! Con có công việc phải đi gấp với 1 người bạn, có thể đến tối
con mới về .

- Đi đâu vậy ?

- Về, con sẽ giải thích với mẹ sau nhé .

- Nghi Du à!

Nhưng Nghi Du đã cúp máy, cô rất sợ nói chuyện với mẹ 1 lúc là đổ
bể .

Trả điện thoại cho Mưu Phi, Nghi Du cắn nhẹ môi:

- Lần đầu tiên tôi đã nói dối .

Mưu Phi trấn an:

- Đừng lo lắng, chỉ là lần này thôi .

Nghi Du cảm thấy bức rứt . Nếu lúc nãy cô nói thật là đi chơi với sếp, có lẽ mẹ cô sẽ an tâm hơn . Chứ nói đi chơi với bạn, biết đi với bạn nào, mẹ cô lòng sẽ bồn chồn không yên .

Nhưng dù gì cũng đã lỡ rồi, sẽ không có lần sau . Nghi Du nghiêng đầu nhìn ra ngoài . Gió lùa qua cửa kính xe, cô cảm thấy dễ chịu làm sao . Thích thú hơn là mọi vật và những người đang đi trên đường đều lùi dần về phía sau . Nghi Du quay nhìn theo rồi mỉm cười 1 mình .

Những cử chỉ trẻ con ấy không qua được cặp mắt Mưu Phi, anh như trẻ lại vào tuổi Nghi Du, cô trợ lý xinh đẹp .

Làm việc chung với nhau bấy lâu nay, sao anh không phát hiện ra ở Nghi Du có những bản tính dễ thương như thế . Đôi lúc cô nghiêm nghị như người lớn, và lúc này cô y như đứa con nít . Cười 1 cách vô tư, Nghi Du như quên hẳn bên cạnh còn có Mưu Phi và nỗi bức rứt khi nói dối mẹ .

Mặt trời tự nhiên bị che khuất bởi 1 đám mây rồi những hạt mưa li ti bắt đầu rơi .

Nghi Du chép miệng:

- Đúng là lúc mưa lúc nắng là chuyện của trời .

Lúc này đây, gương mặt Nghi Du tươi như đóa hồng buổi ban mai còn ngậm sương . Thật ra, dù đã đi làm rồi, nhưng Nghi Du còn rất trẻ con . Cô cương quyết với việc cô muốn làm, nghịch ngợm với những ai cô cho là chướng mắt . Cô luôn nghiêm chỉnh với người lớn tuổi hơn mình và trong công việc . Ngoài ra, Nghi Du còn có thêm cái tính bướng bỉnh và nhõng nhẽo . Đã đôi lần ông Diệp Đình Bằng cũng khốn đốn vì cô .

Chung qui tại Nghi Du không đáng ghét mà trái lại rất dễ thương trong mắt mọi người . Không phải giám đốc Mưu Phi đang có cái nhìn khác đó sao ?

Ở gần Nghi Du, anh như trẻ lại và đôi lúc cũng thấy bức bối vì những câu nói đầy sự mỉa mai của cô . Nhưng 1 ngày vắng Nghi Du, công việc như chậm trễ đi .

Sự khác biệt trong anh không phải là tình cảm anh dành cho cô bé . Mưu Phi dám chắc là vậy, vì trái tim anh đã trở nên khô cứng và chai sạn .

Với anh và Nghi Du chỉ là 1 sự tương đồng nhau trong công việc, đôi

khi lại thích tán gẫu, và anh cũng coi Nghi Du như đứa em của mình . Sự quan tâm anh dành cho Nghi Du có vượt qua giới hạn tình bạn không ? Sao Đoan Phương lại quả quyết anh sẽ không thoát khỏi lưới tình ?

Mưu Phi lắc đầu . Anh thật không hiểu . Đứa em gái của anh do quá nghi ngờ rồi trở nên lẩn thẩn .

Bản thân anh không phủ nhận Nghi Du rất xinh đẹp, nhưng cô ấy không thể nào ... Mỗi mỗi cô ấy chỉ là 1 người đồng nghiệp, 1 người em .

Nghĩ như vậy, nhưng đôi khi Mưu Phi lại rất thích Nghi Du ở bên mình . Những lời nói đùa mỉa mai, những câu khiêu khích đã trở thành thói quen .

Ngắm Nghi Du trong lúc này, Mưu Phi chợt nhớ đến Ân Đình . Cô ấy cũng rất thích đùa dưới mưa . Rồi kỷ niệm ấy đã làm con tim anh đau buốt .

Khuôn mặt Mưu Phi bỗng đanh lại, đôi mắt anh lạnh lùng, anh chẳng muốn nhìn Nghi Du ngắm mưa nữa .

Xe ra xa lộ, Mưu Phi tăng tốc trong im lặng . Cứ để mặc cho Nghi Du ngắm mưa thỏa thích . 1 lát sau, cô quay vào:

- Chúng ta đi đâu vậy ?
- Ra ngã ba Vũng Tàu .
- Xa đến thế cơ . Đến đó, chúng ta sẽ làm gì ?
- Tôi không thích nói trước điều gì .

Nghi Du nhún vai:

- Xin lỗi . Tôi quên nguyên tắc của ông .
- Giận à ?
- Tôi không dư hơi .

Nghi Du quay mặt ra ngoài, tiếp tục im lặng . Mưu Phi cười cho tính trẻ con ấy . Anh vu vơ:

- Trời hôm nay sau u ám nhỉ ? Mới quang đãng đẹp đẽ đó rồi sụp tối xuống, kéo mây, đúng là lúc nắng lúc mưa chỉ có ông trời .

Thấy câu nói của mình chẳng làm cho Nghi Du động tĩnh gì, Mưu Phi với tay mở máy cassette . Bài hát "Tiếng hát chim đa đa" của Võ Đông Điền sao gợi nhớ thương .

"Ngày nào, em tuổi 15, em hay nghe tôi ngồi đánh đàn, tiếng đàn làm nổi nhớ mênh mang . Rồi thời gian dần trôi mau, em không nghe tôi dạo tiếng đàn ..."

Không hiểu sao, Mưu Phi lại có vẻ không thích nghe . Anh đổi băng khác, lần này:

"Van đôi mắt em đừng nhìn ta nữa . Van đôi vai em đừng trót lảng lơ,

để đôi mắt ta đừng buồn muôn thuở, để đôi tay gầy ra khỏi băng quô

Để mãi đời ta là kẻ đau tình ..."

Không phải Mưu Phi mà là Nghi Du, cô tắt máy, không cần đợi ý kiến của anh . Mưu Phi hỏi:

- Sao vậy ? Sao không để nghe ?
- Tâm trạng của tôi lúc này không phải là kẻ đau tình .
- Cô cũng biết bài này à ?
- Bạn tôi, hàng tá đứa thất tình, nghe riết tôi cảm thấy sợ . Người ta không yêu mình nữa thì thôi, cứ chi phải đau đớn, hành hạ bản thân mình . Như vậy không phải tự mình cho mình rất cần họ sao ?

Mưu Phi nhếch môi:

- Cô nói nghe hay lắm, tại vì cô chưa bị rơi vào trường hợp đó .
- Ừ . Nhưng tôi cũng không để mình rơi vào đâu, vì tình yêu của tôi do Thượng đế và sẽ đẹp lòng ngài .
- Vậy là cô may mắn hơn tôi .
- May mắn luôn thuộc về những người biết kính sợ và yêu thương chúa . Ông nên đến với chúa nhiều hơn để ngài có thể săn sóc ông .

Nghi Du như chia sẻ:

- Nỗi buồn kia theo thời gian sẽ quên lãng . Biết đâu chúa sẽ cho ông gặp được 1 người yêu ông chân thành và ông cũng yêu thương người ấy .

- Có được điều ấy không ?
- Đừng quá bi quan . Không phải ông đang có người ấy bên cạnh sao ?

- Cô muốn nói đến Giáng Ngọc ?

- Tôi thấy cô ấy hết lòng vì ông .

- Cô đang mĩa mai tôi, phải không Nghi Du ? Chính cô cũng biết cô ấy đâu phải là người tôi chọn .

Nghi Du nhún mày:

- Không chọn, sao ông cứ mãi lui tới ?

- Tại tôi muốn tìm quên .

- Tìm quên không phải bằng cách ấy, vì như thế, ông càng hại ông thôi . Giáng Ngọc bám riết lấy ông, rồi ông sẽ dứt ra bằng cách nào, hay là phải rơi vào cạm bẫy của cô ta ? Hãy đối diện với sự thật rồi nỗi đau cũng tàn phai theo năm tháng . Còn hơn đến lúc ông phải cưới người ông không hề yêu, cuộc sống tiếp tục đi vào địa ngục .

Lúc ấy, không chỉ riêng bản thân ông mà bạn và người thân cũng mang lây nỗi khổ đau của ông . Cho dù giữa ông và Giáng Ngọc chỉ là cuộc chơi, nhưng tôi khuyên ông nên dừng lại đi, còn kịp đấy .

Nghi Du vừa dứt lời là Mưu Phi đạp thắng xe . Bị bất ngờ, Nghi Du đổ về phía trước . Cô càu nhàu:

- Ông không định ám sát tôi chứ ?
- Xin lỗi . Chúng ta đã đi lối nơi cần đến .
- Thế à ?

Mưu Phi trầm giọng:

- Nghi Du! Rất cảm ơn cô .
- Về những lời nói lúc nãy à ? Thôi, đừng để ý, tôi nói chỉ do xúc động nhất thời thôi .
- Nhưng đó cũng là lời khuyên quý giá .
- Mẹ tôi thường mắng tôi ăn nói không ra gì . Còn ông lại coi đó là lời khuyên quý giá .

Nghi Du nắm mũi mình:

- Đừng làm nó xấu chứ .

Mưu Phi phì cười:

- Mẹ cô nói không sai . Cô nói chuyện dễ làm người khác nổi nóng, nhưng đôi lúc lại chí lý, chí tình .
- Thế sao ông còn tuyển tôi vào làm trợ lý ? Bộ không sợ tôi làm hư việc của ông sao ?
- Con người có nhược điểm thì cũng có ưu điểm, phải không ?
- Lý luận của ông làm sao tôi dám cãi . Nhưng chẳng lẽ chúng ta lại dừng xe ở đây hoài ?

Mưu Phi cho xe lùi lại rồi quẹo vào 1 con đường nhựa khá lớn . Nghi Du cảm nhận được nơi đây tươi mát như vùng cao nguyên .

Càng vào sâu bên trong, Nghi Du càng thấy rõ rồi cô buột miệng:

- Làng cô nhi .

Đúng lúc Mưu Phi dừng xe . Anh chưa kịp mở cửa thì bên trong khu nhà rộng lớn, những đứa trẻ khoảng từ 4 đến 15 tuổi chạy ra, hình như chúng đã quen thuộc:

- Chú Phi! Chú Phi đến .

Mưu Phi hấp tấp bước xuống, anh khom người bế 1 đứa bé nhỏ nhất trong nhóm lên:

- Minh Trí! Có nhớ chú Phi không nè ?
- Dạ nhớ .
- Thế còn những nhẽo với cô Hạnh không ?
- Dạ không .
- Ngoan lắm .

Nghi Du mỉm cười:

- Lũ trẻ của ông đây phải không ?
- Cô thấy thế nào ?

- Rất dễ thương .

Thấy có người lạ, bọn trẻ nhao nhao:

- Ai vậy chú Phi ?

- Bạn của chú . Nào! Qua chào hỏi cô Nghi Du đi .

Chúng ào lại chỗ Nghi Du đang đứng:

- Chào cô Nghi Du ạ .

- Chào cô .

- Chào cô .

-Ồ! Các em ngoan lắm .

Nghi Du bẹo má 1 bé gái có đôi mắt to tròn:

- Em tên gì ?

- Dạ, Lan Linh .

- Tên đẹp lắm . Em năm nay bao nhiêu tuổi ?

- Dạ, 12 tuổi .

Tự nhiên Nghi Du thấy mến Lan Linh, và không chỉ cô bé này mà tất cả những đứa trẻ ở đây . Làng cô nhi, không phải những đứa trẻ vô tội bị ba mẹ bỏ rơi sao ?

Mưu Phi vỗ tay:

- Thôi nào . Chúng ta vào trong đi .

Những đứa trẻ lại ùa chạy trước, miệng gọi í ới . Riêng Lan Linh lại đi sau cùng Mưu Phi và Nghi Du . Cô bé cứ nắm lấy tay Nghi Du như quen biết từ lúc nào .

Nghi Du hỏi Mưu Phi:

- Do đâu, ông phát hiện ra làng cô nhi này ?

- 1 người bạn đã dẫn tôi đến ủy lạo . Tôi thấy những đứa trẻ ở đây rất đáng thương và tôi gắn bó với chúng từ ấy .

- Hàng tuần vào thứ bảy, ông đều ra đây ?

- Phải . Những đứa trẻ cũng làm cho tôi nguôi ngoai nỗi đau .

- Thế Giáng Ngọc có biết nơi này không ?

- Chỉ có cô là người duy nhất .

Nghi Du thắc mắc:

- Vì sao ông lại rủ tôi theo ?

- Tôi cũng không biết nữa .

- Nếu như tôi không thích nơi này thì sao ?

- Thì coi như tôi đã nhìn lầm người .

- Ông có thể an tâm . Tôi vô cùng cảm ơn ông, vì ông đã đem đến những niềm vui bất ngờ cho tôi . Thú thật, tôi bắt đầu thích làng cô nhi này rồi .

- Vậy hàng tuần, tôi đón cô cùng đi .

Nghi Du điểm ngón tay:

- Ông hứa đấy nhé .

2 ngón tay được ngoéo vào nhau . Ánh mắt bắt ngờ của Mưu Phi như có luồng điện chạy vào người, cô vội buông tay ra và giả lả kéo tay Lan Linh, bỏ đi trước .

Từ bên trong, 3 người phụ nữ, có lẽ là người coi sóc lũ trẻ bước ra tươi cười:

- Sao cậu Phi và cô đến muộn thế ? 11 giờ còn gì .

- Ồ! Tại chúng tôi còn có 1 số việc cần phải làm .

- Mới 7 giờ sáng, bọn trẻ đã trông ngóng cậu .

Mưu Phi chỉ 3 người phụ nữ, anh giới thiệu:

- Chị Ngọc Hạnh, Thu Yến, Mỹ Hân đều là những người phụ trách và trông coi trẻ ở đây .

Anh quay sang Nghi Du:

- Cô ấy tên Nghi Du, bạn tôi đồng thời cũng là đồng nghiệp của tôi .

Đôi bên làm xong nghi lễ chào nhau, cô Yến nói:

- Máy khi gặp phải buổi như thế này, mời cậu Phi và cô Du cùng dùng cơm với chúng tôi .

Mưu Phi vui vẻ:

- VẬY chúng tôi không khách sáo đấy .

- Cậu khách sáo thì đúng hơn . Có bao giờ ra đây mà cậu ở lại dùng cơm đâu .

- Nhưng hôm nay tôi sẽ phá lệ .

Ngọc Hạnh xoa đầu cô bé Lan Linh nãy giờ đứng kề bên Nghi Du:

- Con theo các bạn vào rửa tay, ăn cơm .

Cô bé đưa mắt nhìn Nghi Du rồi cúi đầu lặng lẽ đi . Nghi Du chợt thấy lòng mình có cái gì đó gần gũi với cô bé nên cô vội bước theo:

- Lan Linh! Chị đi với em .

Cô bé mỉm cười và đôi mắt bừng sáng .

Mỹ Hân lên tiếng:

- Lan Linh ngày thường rất ít nói chuyện và vui đùa, thậm chí 2 năm sống ở đây, cô bé chẳng có 1 nụ cười . Thế mà ... cô bạn của cậu chỉ mới đến lần đầu thôi, đã khiến cô bé có thể cười, cho thấy 2 người có duyên với nhau . Cậu có thấy, được điều ấy không ?

Mưu Phi gật đầu:

- Tôi cũng lấy làm ngạc nhiên đấy .

- Các cháu ở đây rất mến cậu, giờ có thêm cô Nghi Du . Cô ấy đến đây hàng tuần với cậu được chứ ?

- Chuyện này, tôi không hứa được . Sợ nhiều khi Nghi Du bận việc đột xuất, nhưng tôi sẽ cố gắng .

Trong khi Mưu Phi cùng các chị phụ trách nói chuyện thì Nghi Du

giúp bọn trẻ ăn cơm . Họ cười nói râm ran khắp, phòng ăn .
Những người phụ trách việc bếp núc cũng lấy làm ngạc nhiên . Cô gái trẻ này đến mang thêm 1 luồng sinh khí, chứ ngày thường đâu được như thế .

Bọn trẻ ở đây bắt đầu tuổi 13 đã cảm nhận được cuộc đời mình, rồi tự nhiên khép chặt đời sống nội tâm, luôn mặc cảm với xã hội mình là 1 cô nhi, không thích nói chuyện, không thích giao tiếp . Thế mà hôm nay mọi việc đều thay đổi .

Họ tự hỏi . Cô gái trẻ kia là ai ? Có những phép màu gì mà bọn trẻ như phơi phơi trong cuộc sống, nói cười luôn miệng ?

1 đứa trẻ lớn nhất trong nhóm đứng lên:

- Cô Nghi Du ơi! Lát nữa khi ăn cơm xong, cô kể chuyện cho chúng em nghe nha .

Rồi cả nhóm mỗi người 1 tiếng:

- Kể chuyện Bạch Tuyết và 7 chú lùn đi cô .

- Tấm Cám đi cô .

- Thánh Gióng đi cô .

Nghi Du giơ tay:

- Thôi nè, lo ăn cơm đi . Ăn xong, rửa miệng sạch sẽ, chị mới kể .

Nếu ai còn ồn ào nữa, chị sẽ không kể đâu .

Bọn trẻ rất nghe lời, chúng cố gắng ăn cho nhanh . Nghi Du nhắc nhở:

- Từ từ, coi chừng mắc nghẹn đấy . Thong thả mà ăn, chị ở đây đến chiều mà .

Mưu Phi cùng 3 cô phụ trách bước vào phòng ăn . Trong đôi mắt họ là 1 khung trời màu xanh, đầy hứa hẹn cho những đứa trẻ ở làng cô nhi .

Họ phải chấp cánh mơ ước, để những đứa trẻ này không tự ti, mặc cảm với xã hội, ra đời phải là 1 công dân có ích .

Thu Yến chỉ:

- Cô bạn gái của cậu như là 1 bà tiên trong truyện cổ tích .

Bị mọi người hiểu lầm, nhưng Mưu Phi lại không muốn đính chính .

Mà có cô bạn gái cùng suy nghĩ và yêu trẻ thơ như Nghi Du cũng tốt đấy chứ .

Mưu Phi bỗng cười vu vơ . Trong lòng anh đang nghĩ gì thì có mình anh biết mà thôi .

Phải chăng mọi sự tương đồng đã đưa con người đến với nhau ?

Bọn trẻ sắp sửa ăn xong, Mỹ Hân lớn tiếng dặn dò:

- Sau khi vệ sinh cá nhân, các con trở về nơi nghỉ trưa của mình, nhớ không ?

- Dạ nhớ . Nhưng cô Du đã hứa kể chuyện cho chúng con nghe cơ .
Mỹ Hân nhìn Nghi Du như thăm hỏi . Nghi Du gật đầu:

- Em có hứa .

- Vậy

- Ngay giờ nghỉ trưa này, em sẽ kể cho bọn trẻ vừa nghe, vừa dỗ
giấc ngủ .

- Nhưng cô còn phải dùng cơm .

- Em không đói . Được ở bên bọn trẻ, em rất vui .

Nghi Du bước đến, nói nhỏ vào tai Mưu Phi:

- Tôi về nơi nghỉ trưa với bọn trẻ đây . Ông tự nhiên dùng cơm nhé .

Mưu Phi chưa kịp nói gì thì Nghi Du đã cùng hòa vào với bọn trẻ .

Chúng vừa đi, vừa nhảy bên Nghi Du, miệng tíu tíu . Nhìn cảnh tượng
ấy, lòng Mưu Phi có 1 cảm giác nhẹ len vào . Tự nhiên anh mơ ước
mình có 1 mái ấm gia đình, vợ và các con thơ của anh .

Nghi Du về phòng với bọn trẻ, chỗ ai nấy nằm . Tất cả đều hướng
mắt về chỗ Nghi Du đang ngồi với bé Lan Linh .

Cô hắng giọng:

- Chị kể câu chuyện Bạch Tuyết và 7 chú lùn cho các em nghe nhé .

Cả bọn đồng thanh:

- Dạ .

Bé gái tên Mỹ An đột nhiên hỏi:

- Tuần sau, cô có ghé thăm chúng em nữa không cô ?

Chẳng biết công việc của mình như thế nào, nhưng Nghi Du vẫn
muốn đến, cô hứa:

- Vâng . Tuần sau, chị đến .

Mỹ An tiếp lời:

- Để kể cho chúng em nghe chuyện Tấm Cám .

- Ừm .

- Hoan hô .

Thằng bé Minh Trí ngóc đầu dậy:

- Có chú Phi nữa chứ ?

- Ừ .

Nghi Du vỗ tay làm tín hiệu:

- Im lặng được chưa ?

- Dạ được .

- Chị bắt đầu nha . Ngày xưa, ở vương quốc nọ, có ông vua tuổi
cũng đã cao và hoàng hậu chỉ hạ sinh được 1 nàng công chúa rất là
xinh đẹp đặt tên là Bạch Tuyết ...

Nhìn bọn trẻ say sưa ngủ mà lòng Nghi Du dấy lên 1 tình thương khó
tả .

Tại sao tạo ra bọn chúng làm chi rồi bỏ rơi bọn chúng ? Chúng có cha, có mẹ như bao đứa trẻ khác đấy chứ . Nhưng những người làm cha mẹ kia đã nhẫn tâm vứt bỏ con mình 1 cách không thương tiếc, rồi xã hội phải có trách nhiệm nuôi dưỡng giáo dục những đứa trẻ không nên chào đời .

Bọn trẻ ở làng cô nhi này rất may mắn, vì chúng có cơ hội nhìn đời . Còn nhiều và còn nhiều nữa những đứa trẻ không kịp mở mắt đã bị hủy mầm sống lúc còn trong bụng mẹ .

Tàn nhẫn quá, 1 mạng sống con người bị hủy diệt do những người mẹ lơ lảm, những người cha khốn nạn .

Ôm Lan Linh trong vòng tay mình mà nước mắt Nghi Du trào ra . Bọn trẻ vô tội, chúng nào biết nguồn gốc của mình, cha mẹ mình là ai ?

Rồi sau này lớn lên, chúng sẽ tự ti mặc cảm, hận đời mà lao vào con đường đen tối rồi phạm tội, đánh mất tương lai, phí phạm 1 kiếp làm người .

Nghi Du không cầm được nước mắt, cô đang trăn trở cho số phận và tương lai của những đứa trẻ này .

Nhiều đứa thông minh và xinh đẹp, đáng lý ra chúng phải có 1 mái ấm gia đình, được vui đùa học hành, có cha có mẹ để gọi .

Còn ở làng cô nhi, không phải chúng không được học hành, không được vui đùa, không được chăm sóc, nhưng dù sao thì những người bảo mẫu ở đây làm gì bằng cha mẹ mình .

Nghi Du sẽ còn nghĩ, còn nghĩ nhiều nữa, nếu không có tiếng động rồi Mưu Phi hiện ra:

- Bọn trẻ ngủ hết rồi à ?
- Vâng .
- Sao cô không ăn cơm ?
- Tôi không đói .
- Hay vì mê chơi với bọn trẻ rồi không muốn ăn ?
- Ông nghĩ sao, đó là quyền của ông .

Mưu Phi hơi cúi xuống, nhìn vào gương mặt trẻ thơ của cô bé đang ngủ trong lòng Nghi Du:

- Hình như cô bé này rất mến cô ?
- Ông thấy vậy à ?
- Tất cả những người trong làng cô nhi này, chứ không riêng mình tôi . Họ còn nói, con bé Lan Linh là đứa sống trầm mặc nhất, thế mà cũng náo động khi gặp cô và cô đã đem đến nụ cười cho cô bé .
- Đến thế cơ à ? Có quá thoải phòng không ?

Nghi Du hít mũi:

- Tôi ước được làm 1 điều gì cho chúng .

Đến bây giờ, Mưu Phi mới để ý:

- Cô đã khóc ?
- Tôi thương cho số phận của những đứa trẻ ở đây .
- Đa cảm nhỉ ?

Nghi Du bỗng đổ quạu:

- Ông dẹp cái cách nói chuyện đó đi .

Mưu Phi nhỏ giọng:

- Ấy! Đừng làm cho bọn trẻ thức giấc chứ, và các cô ở đây không khéo sẽ hiểu lầm tình bạn tốt của chúng ta .
- Ai thèm làm bạn với ông .
- Không muốn cũng dĩ vãng rồi . Các cô ở đây cứ nghĩ cô là bạn gái của tôi .

Nghi Du nóng nảy:

- Sao ông không đánh chính ?
- Xứng đôi quá, có nói họ cũng không tin .
- Ông ...

Cô bé Lan Linh trở mình, Mưu Phi nhắc nhở:

- Đừng vì tôi mà làm dở giấc ngủ của lũ trẻ . Có gì ra ngoài hãy nói .

Bây giờ, cô để Lan Linh nằm xuống rồi theo tôi .

- Tôi muốn ở đây với chúng .
- Có muốn cũng không được rồi . Tôi phải về thành phố ngay .
- Nhưng ông đã nói ở tới chiều .
- Tôi dự định là vậy, ai ngờ Đoàn Phương vừa gọi điện thoại bảo ông nội tôi trở bệnh .

Nghi Du xùi xuống:

- Chuyện của ông nội ông quan trọng hơn .

Mưu Phi hứa hẹn:

- Thứ bảy tuần sau, tôi sẽ cùng cô lại đến đây .

Nghi Du đứng dậy . Cô quyến luyến nhìn bọn trẻ đang say sưa trong giấc ngủ, nhất là Lan Linh . Quả thật cô không muốn rời xa bọn chúng tí nào .

Nghi Du quay đi, nhưng rồi quay lại, cô cúi xuống hôn nhẹ lên trán Lan Linh:

- Chị về nhé .

Cử chỉ ấy làm Mưu Phi xúc động . Đến với bọn trẻ bấy lâu nay, anh không hề nghĩ ra việc gì cho bọn trẻ quyến luyến cả . Anh yêu thương chúng, mua quà cho chúng nhưng anh lại không được như Nghi Du . Chỉ 1 buổi thôi mà bọn chúng đã xem Nghi Du như người thân từ lúc nào .

Rồi không hiểu sao, anh lại buột miệng:

- Cô yêu thương cô bé Lan Linh như thế, cô không định mang cô bé về nuôi chứ ?

Đôi mắt Nghi Du sáng lên:

- Ô! Ông có 1 ý kiến rất hay, thế mà tôi không nghĩ ra .

- Cô ...

- Tôi về bàn lại với mẹ tôi đóng Lan Linh về nuôi thì hiển nhiên Lan Linh là con nuôi của mẹ tôi và tôi trở thành chị của Lan Linh rồi . Cám ơn ông nhiều nghe, Mưu Phi .

- Cô đã suy nghĩ kỹ chưa ?

- Nếu nói tôi yêu 1 ai đó thì tôi còn đắn đo hay cãi lại . Còn việc này là việc tốt, tôi không muốn tốn thời gian suy nghĩ, đón Lan Linh về nhà càng nhanh càng tốt . À! Ông cho tôi hỏi thủ tục có rườm rà không ?

- Cũng không rườm rà lắm . Nếu cô có đủ điều kiện nuôi Lan Linh khôn lớn thì chắc sẽ được .

- Là sao ?

- Gia đình có cuộc sống đảm bảo, nề nếp để giáo dục trẻ thơ .

- Chuyện ấy, tôi đảm bảo .

- Thế thì tốt . Tôi sẽ làm việc với người có quyền ở đây giúp cô .

- Cám ơn ông .

- Nãy giờ nghe cô cám ơn tôi nhiều rồi đấy . Tôi giúp cô cũng vì lòng yêu thương bọn trẻ . Nhưng vì hoàn cảnh tôi không cho phép tôi làm như cô, nên tôi chỉ biết dùng đồng tiền mình kiếm được góp thêm vào giúp bọn chúng được ăn học thôi .

Mưu Phi đề nghị:

- Đón Lan Linh về được, tôi cũng có công, vậy tôi cũng muốn được làm anh của Lan Linh, cô nghĩ sao ?

Nghi Du nghiêng đầu:

- Đó là quyền của cô bé .

- Nhưng lẽ cô bé thương cô nhiều hơn ...

Nghi Du lờm dãi:

- Ông ganh tỵ với tôi à ?

- Không dám . Cô bé coi cô là nhất, tôi ké được 1 chút cũng là hay rồi .

Mưu Phi nhìn đồng hồ:

- Chúng ta lên đường thôi, Nghi Du . Chuyện Lan Linh, tôi đã hứa giúp thì cô cứ an tâm .

Nghi Du cười, 1 nụ cười tình cảm, chứ không mỉa mai nữa . Vì bọn trẻ, cô đã cho phép mình thân thiện hơn với Mưu Phi từ lúc nào .

2 người rời khỏi phòng của bọn trẻ . 3 cô phụ trách đã đứng chờ sẵn,

họ nhìn cả 2, cười vui vẻ:

- Chúc cô cậu đi đường bình an .

Nghi Du nói thật lòng mình:

- Cảm ơn các cô . Thú thật, tôi rất vui khi đến với bọn trẻ .

- Lần sau, cô và cậu Phi cũng tới nữa chứ ?

- Vâng . Tôi sẽ mang tin vui đến cho làng cô nhi .

Mưu Phi mở cửa xe, anh lấy 20 gói quà ra:

- Tôi gửi quà sinh nhật cho các em .

- Thay mặt các em, chúng tôi cảm ơn cô cậu .

Mưu Phi và Nghi Du vẫy tay chào 3 người phụ trách . Chiếc xe từ từ lăn bánh mang theo nỗi lòng của họ với làng cô nhi .

Tóc thề gió bay

Chương 10

Nghi Du vừa sấy tóc, vừa huýt sáo 1 bản nhạc vui . Nhất định tối nay, cô phải bàn với mẹ về việc Lan Linh về nuôi .

Nghi Du nôn nóng lắm rồi . Một ngày, 1 bữa qua đi, cô nhớ con bé vô cùng .

Mưu Phi hứa là giúp đỡ cô, song còn nhiều vấn đề cô cũng cần hỏi anh, nhưng gọi điện qua nhà thì cô không muốn chút nào .

Nghi Du không có ý đồ gì, nhưng lại sợ người ta hiểu lầm . Tuy đã có phần thân thiện hơn trước, Nghi Du vẫn luôn giữ 1 khoảng cách . Cô không muốn để có tiếng ra tiếng vào .

Mà ngồi nhà chờ điện thoại Mưu Phi thì cô y như là ngồi trên đồng lửa, cứ nhấp nha nhấp nhồm không yên .

Nhiều lần nhất ống nghe lên rồi bỏ xuống . Quả thật, cô không có can đảm .

Nghi Du tự trách mình, ngày thường thì giỏi múa mép lắm, đến khi đụng chuyện lại nghĩ ngợi lung tung rồi tự hù nhát mình .

6 giờ 45 phút, chắc giờ này Mưu Phi ở nhà . Nghi Du bỏ máy sấy xuống, vẫn không làm sao dám nhấn số điện thoại được .

Ngả người ra ghế, Nghi Du lim dim mắt . Can đảm lên, can đảm lên, Mưu Phi chỉ là sếp của mi thôi mà, đâu cần phải sợ đến như vậy .

Nghi Du cầm lấy ống nghe thì bỗng có tiếng chuông reo, cô lảo bảo . Không tương thông đến vậy chứ ?

Áp ống nghe vào tai, giọng Nghi Du rất nhỏ:

- Alo .

- Bạn trở thành thủy mị lúc nào vậy Nghi Du ?

Nghi Du chau mày:

- Là ông à ?

- Chứ bạn tưởng ai ? Hình như Nghi Du đang chờ điện thoại ?

Loại người không ưa mà cứ gặp hoài, Nghi Du chột nổi cáu:

- Mặc mớ gì tới ông ?

Bình An cười trong máy:

- Quạu rồi à ? Đừng thế chứ . Nếu không, Nghi Du chẳng duyên dáng, xinh đẹp nữa .

- Ông im đi!

- Đêm nay, ai đã bỏ rơi bạn vậy ? Thôi thì nhận lời đi ăn với tôi đi .

- Tôi không đói .

- Đừng như vậy mà, Nghi Du . Tớ thật lòng với bạn mà . Nghi Du có biết vì bạn, tớ mới trở về Việt Nam không ?

Nghi Du mĩa mai:

- Vậy sao ? Tôi tưởng cậu còn mục đích khác nữa chứ ?

- Nghi Du nói vậy, không sợ tớ buồn sao ?

- Bạn mà cũng biết buồn à ?

Bình An kêu lên:

- Nghi Du! Bạn tàn nhẫn đến thế ư ?

- Tàn nhẫn ? Lần đầu tiên tôi mới nghe bạn nói đấy . Bình An này! Nếu còn muốn làm bạn với Nghi Du thì hãy dẹp bỏ sự giả dối của mình đi .

- Tớ không hiểu .

- Đừng tưởng những chuyện Bình An làm, Nghi Du không biết . Hãy biết hối cải lại đi, may ra còn có thể tha thứ được .

- Nghi Du càng nói, tớ càng không hiểu . Nhưng thôi, 1 ngày nào đó bạn sẽ hiểu tớ .

Ngoan cố! Nghi Du so vai, cô cúp máy ngang . Con người Bình An thật là hết thuốc chữa rồi .

Ngày xưa, Bình An thật là dễ thương, thế mà bây giờ con người đầy mưu mô và hoang đường .

Về nước trong vòng 1 tháng thôi mà tiếng tăm bay rất xa . Nghi Du giật mình . Cái gì đã làm cho Bình An trở nên như vậy ?

Cô có linh cảm Bình An sẽ không thôi làm phiền đến cô . Không .

Lòng nhân từ yêu thương của cô đâu, tại sao không giúp đỡ 1 linh hồn lạc lối chứ ? Chưa muộn mà .

Chuông điện thoại lại reo . Lần này, Nghi Du phải giúp Bình An thôi . Hy vọng những lời chân thành của tình bạn sẽ thức tỉnh Bình An .

Nghi Du nhắc ống nghe:

- Alô .
- Tiếng trong trẻo nhỉ ?
- Là ông hử Mưu Phi ?

Mưu Phi chọc ghẹo:

- Đang nóng lòng chờ tin nên ngồi canh điện thoại, phải không ?
- Ờ, sao ông biết ?
- Tôi lớn tuổi hơn cô mà .
- Xí! Vậy ông đoán thử xem tôi đang nhớ ai ?
- Dĩ nhiên là tôi rồi .
- Ham lắm . Nằm mơ đi .
- Tôi biết cô đang nói dối lòng mình .

Nghi Du trề môi như có Mưu Phi trước mặt:

- Tự cho mình là Khổng Minh ư ? Nếu ông còn không nghiêm chỉnh nữa, tôi cúp máy đây .
- Cô không định nghe tin tốt lành về Lan Linh à ?

Nghi Du hấp tấp:

- Sao rồi ?
- Sao không cúp máy đi ?
- Đừng chọc quê bổn cô nương chứ . Ông nói mau đi .
- Nhưng với 1 điều kiện .
- Phiền phức .
- Không chịu thì thôi .
- Ê!
- Sao ?
- Ông thừa cơ ăn hiếp tôi .

Mưu Phi cười:

- Điều kiện của tôi đơn giản lắm . Chỉ cần cô bớt chanh chua, đồng ý cho tôi cùng chăm sóc Lan Linh .

Thoáng suy nghĩ, Nghi Du gật nhanh:

- Tôi đồng ý .
- Không được nuốt lời đó .
- Ông xem tôi là người gì ?
- Vậy nhất định rồi nhé . Cô nghe cho rõ đây, họ đã đồng ý cho cô nhận nuôi Lan Linh .

Nghi Du reo vui:

- Thật sao ? Ôi! Tôi mừng quá .
- Nhưng dưới sự bảo trợ của tôi .
- Không thành vấn đề .
- Giấy tờ tôi đã lo xong, Lan Linh cùng mang họ với cô .

- Ông chu đáo quá . Bao giờ chúng ta có thể đi đón cô bé ?
 - Là do ở cô, cô thích lúc nào cũng được .
- Nghi Du nhẩm tính:
- Hôm nay là thứ năm, thứ bảy này đi nhé . - Cô chợt nhớ - Chết rồi!
- Mưu Phi cũng hoảng theo:
- Gì thế ?
 - Tôi chưa nói chuyện này với mẹ tôi, vì mấy ngày nay bà phải chăm sóc 1 người bạn đang bị bệnh .
 - Vậy ...
 - Ông không cần phải lo lắng . Tuy tôi chưa nói, nhưng tôi biết mẹ tôi sẽ đồng ý . Mẹ tôi luôn mong mình có thêm 1 đứa con mà .
 - Hy vọng mọi chuyện diễn ra tốt đẹp .
- Không hiểu sao, Nghi Du lại hỏi:
- Ông đang ở nhà ?
 - Sao cô lại hỏi thế ?
 - Sợ ông nói chuyện điện thoại công cộng lâu sẽ tốn tiền của ông .
 - Sợ hay không sợ cũng đã xảy ra rồi .
 - Nghĩa là ...
 - Tôi nói chuyện bằng điện thoại riêng của tôi .
 - Ấy! Không được đâu . Ông cúp máy đi, có gì nói sau nhé .
- Mưu Phi chợt thấy ấm lòng vì câu quan tâm ấy . Anh trầm giọng:
- Nghe lời cô vậy . Chúc cô ngủ ngon .
 - Ông ngủ ngon .
- Nghi Du gác ống nghe xuống . Cô định đứng lên dọn cái máy sấy tóc, bỗng cô giật mình kêu lên khi thấy bà Hồng đã đứng sừng sững ở đó từ lúc nào .
- Mẹ! Mẹ về lúc nào ? Trời ơi! Con muốn đứng cả tim .
 - Mẹ về từ lúc con có những câu quan tâm đặc biệt trong điện thoại . Con nói chuyện với ai thế ?
 - Dạ, bạn .
 - Bạn mà gọi bằng ông à ? Con học cách nói dối mẹ từ khi nào vậy ?
 - Con ...
 - Con không sợ mẹ buồn sao, Nghi Du ?
- Bà Hồng nghiêm nghị:
- Hơn tuần trước, con đã nói dối mẹ đi đâu ? Với ai ?
 - Dạ ...
 - Thành thật thì được tha thứ . Nếu không, đừng trách mẹ .
 - Nhưng trước khi con nói, con muốn thưa với mẹ 1 chuyện .
 - Mẹ đang nghe .
 - Con muốn mẹ nhận 1 bé gái làm con nuôi để con có được em gái .

- Chủ ý của con, phải không ?
- Mẹ ơi! Các bé ấy ở làng cô nhi, rất dễ thương . 1 lần con xuống đó cùng sếp Phi, kỷ niệm làm con khó quên, những đôi mắt to tròn ngơ ngác . Chúng nó vô tội mẹ ạ . Những người sinh thành ra chúng nó vứt bỏ chúng như 1 món đồ không thương tiếc . Nhìn bọn chúng, lòng con như chùng lại và con muốn làm 1 điều gì đó, nhưng bản thân con chắc không ai chấp nhận . Mẹ ơi! Con cầu xin mẹ, hãy nhận nuôi bé Lan Linh . Hãy cho cô bé có 1 gia đình thật sự để cô bé có được niềm vui như bao đứa trẻ khác .

Bà Hồng nhìn Nghi Du:

- Lời nói xuất phát tận đáy lòng của con đấy ư ? Nghi Du! Từ nhỏ đến lớn lên, con chưa hề cầu xin mẹ điều gì, phải chăng con bé Lan Linh nào đó có duyên với con ?

- Mẹ không biết đâu . Các cô phụ trách trong làng cô nhi nói, 2 năm sống ở làng cô nhi, cô bé đã không có 1 nở nụ cười . Hỏi mẹ không có duyên sao được ?

- Nhận nuôi 1 đứa bé đâu phải là chuyện nhỏ . Con đã suy nghĩ kỹ chưa ?

- Ánh mắt Lan Linh nhìn con chứa đựng sự mong đợi . Mẹ ơi! Hãy đồng ý đi .

Bà Hồng chép miệng:

- Thủ tục nhận con nuôi đòi hỏi chúng ta phải có đầy đủ điều kiện ...

- Chuyện này mẹ khỏi lo . Sếp của con sẽ giúp đỡ chúng ta .

- Con muốn nói Diệp Mưu Phi ?

- Dạ . Con xin lỗi . Lần trước con đã không nói rõ là đi với ai . Nay biết rồi, mẹ không giận con chứ ?

- Và người nói chuyện trong điện thoại với con lúc nãy là Diệp Mưu Phi ?

- Dạ .

Đúng là ý Chúa rồi . Con vô cùng cảm ơn ngài .

Nghi Du lay tay bà Hồng:

- Mẹ ơi!

Bà Hồng vuốt tóc con:

- Việc con làm là những việc tốt . Mai một đi đâu, với ai, làm gì, con không được giấu mẹ đó .

- Dạ, con hiểu rồi . Mẹ đồng ý nhận Lan Linh chứ ?

- Ừm .

Nghi Du vui mừng:

- Cảm ơn mẹ, mẹ yêu của con .

- Thôi đừng có nịnh, mẹ có 1 điều kiện .

Nghi Du phụng phịu:

- Hết Mưu Phi rồi đến mẹ, ai cũng đòi điều kiện . Ghét 2 người quá .
- Nhưng Mưu Phi đòi điều kiện gì ?
- Yêu cầu con đừng chanh chua và cho ông ta cùng chăm sóc Lan Linh .
- Rồi ý con ra sao ?
- Đồng ý cho xong .

Bà Hồng tủm tủm:

- Điều kiện của mẹ cũng giống như vậy .

Nghi Du tròn mắt:

- Không phải chứ ? Sao ý mẹ giống ông sếp của con vậy ?
- Con có đồng ý không đã ?
- Đồng ý thì đồng ý .
- Không gượng ép ?
- OK .
- Chó con! Nói chuyện với mẹ mà OK hả ?

Nghi Du rùn vai:

- Con quên .
 - Bao giờ con đón cô bé về ?
 - Thứ bảy này . Lan Linh sẽ ở chung phòng với con .
 - Nghe con gọi Lan Linh, vậy cô bé ấy năm nay bao nhiêu tuổi rồi ?
 - Lan Linh được 12 tuổi . Sang năm chúng ta cho cô bé vào lớp 6 . Có muộn 1 tí, còn hơn ở làng cô nhi khả năng được học tốt rất ít .
 - Bắt đầu từ đây, Lan Linh là con của mẹ, là em gái của con . Con muốn cô bé cũng được như con, có đầy đủ tình thương .
 - Lan Linh xinh đẹp lắm, phải không Nghi Du ?
 - Tất nhiên rồi . Thôi, để con gọi điện cho sếp con biết tin liền .
- Nhìn Nghi Du lảng xảng, không còn ác cảm với Diệp Mưu Phi nữa, lòng bà vừa vui mừng, vừa hạnh phúc .
- Nhưng khi Nghi Du cầm ống nghe lên, cô lại ngập ngừng không nhấn số .

Thấy vậy, bà Hồng hỏi:

- Sao con không gọi ?
- Biết ông ấy có nhà không .
- Không phải Mưu Phi vừa nói chuyện với con à ?
- Thì đúng . Mà ông ta nói chuyện bằng điện thoại di động .
- Muốn biết Mưu Phi có nhà không thì cứ thử xem .
- Hay là mẹ gọi giùm con đi .

Bà Hồng lắc đầu:

- Con muốn làm việc lớn thì không thể dựa vào người khác .

Nghi Du cắn môi . Cô bấm số trong nụ cười khó hiểu của bà Hồng . Câu chuyện kết thông gia giữa 2 gia đình có dấu hiệu tốt rồi đây . Sau 1 hồi chuông dài, Nghi Du thấy lòng mình hồi hộp vô cùng, và chưa bao giờ cô có cảm giác như vậy . Dù quạt máy vẫn quay, nhưng sao mồ hôi vẫn cứ đổ ra, khuôn mặt Nghi Du tự nhiên nóng bừng, tay chân như thừa thãi .

Tín hiệu gì đây .

Rồi đầu dây bên kia cũng có người nhắc ống nghe, 1 giọng nói trầm ấm quen thuộc vang lên:

- Alo .

Đúng là Mưu Phi rồi . Nghi Du run lên, cô quay nhìn mẹ để cầu cứu, nhưng bà Hồng cố tình làm lơ .

- Alo .

- ...

Nghi Du hít thật sâu, cố giữ bình tĩnh . 1 ý nghĩ lóe lên . Muốn để Mưu Phi không nhận ra tiếng mình, Nghi Du liền bịt mũi .

- Dạ, xin lỗi . Cho tôi gặp ông Mưu Phi ạ .

- Cô là ai ? Gặp Mưu Phi làm gì ?

- Tôi có chút chuyện riêng mà .

- Lém lỉnh nghe cô nhóc . Có chuyện gì nào ? Cô chịu khó gọi điện cho tôi, chắc là đại quan trọng rồi .

- Xong rồi .

- Chuyện gì mới được ?

- Mẹ tôi đã bằng lòng nhận nuôi bé Lan Linh .

- Xin chúc mừng cô .

- Hiện giờ tôi vui lắm .

- Chia sẻ với tôi được không ?

- Không phải ông đang chia sẻ đó sao ?

Mưu Phi thấy mình hạnh phúc vô cùng . Cuối cùng, cũng có người con gái chia sẻ niềm vui với anh . Nghi Du! Anh thầm gọi tên cô bé .

Nghi Du hét nhỏ:

- Ông ngủ gục rồi phải không ? Sao chẳng nói gì hết trơn vậy ?

- Biết nói gì nữa bây giờ . Chúc mừng cô, tôi cũng đã chúc mừng rồi .

- Tôi quên . Không làm phiền ông nữa . Ngày mai gặp lại .

- Khoan đã . Chúc cô ngủ ngon và mơ 1 giấc mơ đẹp .

- Cám ơn ông . Good night .

Nghi Du gác máy, miệng vẫn tủm tỉm cười . Bà Hồng nheo mắt:

- Thế nào, Mưu Phi không đáng sợ chứ ?

- O, mẹ chọc con .

Nghi Du bỏ đi vào phòng . Cô biết rằng đêm nay, có lẽ cô sẽ khó ngủ

nhưng không biết vì Lan Linh hay vì Mưu Phi đây .

o O o

Mọi chuyện lo lắng rồi cũng giải quyết êm đẹp . Lan Linh vẫy tay chào các bạn trong làng cô nhi với đôi mắt đầm lệ khiến Nghi Du cũng phải khóc theo .

Cô Mỹ Hân ân cần nhắc nhở:

- Từ đây, con đã có 1 mái ấm gia đình, có ba mẹ, anh chị như mọi người . Có điều kiện để học tập . Vậy con phải cố gắng vâng lời những người nuôi dạy mình, đừng phụ lòng tin những người đã hết lòng yêu thương . Con nhớ không ?

- Dạ nhớ .

Mỹ Hân ôm chầm lấy cô bé . Thật sự, cô rất yêu thương Lan Linh . Nhưng vì tương lai hạnh phúc của cô bé nên phải để cô bé rời xa làng cô nhi này . Dù sao có ba ẹm, anh chị vẫn hơn, và cô cũng rất tin vào cô gái trẻ đầy nghị lực như Nghi Du .

Thu Yến đứng gần đó lên tiếng:

- Mỹ Hân! Hãy để con bé đi đi . Quuyến luyến rồi cũng phải chia tay thôi .

Nghi Du nắm tay Lan Linh, ánh mắt cô như hứa hẹn:

- Có dịp, tôi sẽ đưa Lan Linh lên thăm mọi người . Hãy yên tâm . Bắt đầu từ bây giờ, Lan Linh là em ruột của tôi .

Thằng bé Minh Trí 4 tuổi còn biết nói:

- Chị Lan Linh không được quên em đó .

Cửa xe đã được Mưu Phi mở ra từ lúc nào . Nghi Du nhìn tất cả những đứa trẻ trong làng cô nhi 1 lần nữa rồi mới bước vào ngồi cùng băng ghế trên với Mưu Phi . Còn Lan Linh thì ngồi trong lòng cô .

Chiếc xe lăn bánh, làng cô nhi xa dần trong tầm mắt . Xe ra xa lộ, đường không còn bụi nữa . Lan Linh liếc nhìn ra ngoài xe rồi hỏi .

- Chú Phi đưa chúng ta đi đâu đây cô ?

- Về nhà .

Cô bé lại hỏi:

- Sao mọi người lại đi chậm hơn mình ?

- Chúng ta đi xe lớn và xe lại chạy rất nhanh . - Mưu Phi xen vào trò chuyện .

- Lan Linh thích đi xe này không ?

- Dạ thích .

- Vậy chú sẽ làm tài xế thường xuyên cho Lan Linh nhé .

- Cả cô Du nữa chứ .

- Ừ . Nhưng không biết cô ấy có chịu ngồi xe chú không nữa .

- Chịu mà . - Bé Lan Linh đáp ngay .
 Biết Nghi Du đang liếc mình, Mưu Phi vẫn tỉnh bơ:
 - Vì sao Lan Linh thương cô Nghi Du ?
 Cô bé nghiêng đầu:
 - Cô Du hiền, xinh đẹp, lại dễ thương .
 - Thế còn chú ?
 - Chú cũng hiền nữa . Nói chung, Lan Linh thương hết cả hai .
 Nghi Du tăng hăng:
 - Lan Linh này! Bắt đầu từ bây giờ, em là em gái của chị . Lý Hoàng Lan Linh . Hãy gọi chị là chị Nghi Du .
 - Dạ, chị Nghi Du .
 - Ngoan lắm .
 Nghi Du vuốt tóc cô bé:
 - Từ này, em đã có mẹ, có chị, có mái ấm gia đình rồi . Chị sẽ lo cho em ăn học đến nơi đến chốn .
 - Không có chú Phi sao chị ? Em phải gọi chú Phi bằng gì đây ?
 - Cái đó tùy ở em .
 - Bộ chú Phi không ở chung nhà với mình sao ?
 Mưu Phi nhanh miệng:
 - Khi nào Lan Linh thích, chúng ta sẽ ở chung nhà .
 Lan Linh vỗ tay :
 - Hay quá . Có cả mẹ, chú Phi và chị Nghi Du . Mà thôi . Không gọi chú nữa, Lan Linh gọi là sư huynh nhé ?
 - Còn gì bằng . Chị Du của em làm sư tử, chịu không ?
 Nghi Du lườm dài:
 - Vô duyên .
 - Sư tử nói ai vậy ?
 - Đương nhiên là nói sư huynh của em .
 - Em thấy sư huynh đâu có vô duyên, trái lại còn rất đẹp trai .
 - 2 người ăn rơ nhỉ .
 Mưu Phi cười:
 - Cô mới biết ư ?
 Lan Linh hết nhìn Mưu Phi rồi nhìn Nghi Du:
 - Anh và chị đang giận nhau vì Lan Linh phải không ?
 Nghi Du vỗ đầu cô bé:
 - Không có đâu . Em đừng nghĩ ngợi lung tung .
 - Nếu không có thì anh chị nên cười với nhau đi .
 Như để cho Lan Linh tin, Nghi Du nhe răng với Mưu Phi . Anh ôm bụng cười lớn:
 - Ôi! Cô cười gì giống nhá ma tôi quá .

Nghi Du mím môi:

- Vậy là đơn giản cho ông đó . Nếu không vì Lan Linh thì ông không ngồi yên để trêu ghẹo tôi đâu .
- Tôi biết cô bản lĩnh lắm rồi . Nhưng đâu có ai chẳng tận dụng cơ hội của mình, phải không ?
- Hừ!
- Hôm nay, tôi và cô đừng đối đầu với nhau nữa . Vì ngày hạnh phúc nhất trong đời của Lan Linh, chúng ta hãy vui vẻ với nhau, để cô bé luôn có ấn tượng tốt với chúng ta . Chứ ngày đầu đón cô bé về nhà mà như vậy, tôi thấy không hay .

Nghi Du gục gặc:

- Ông nói chí phải . Tôi xin nghe lời ông hôm nay thôi nghe .
- Nhớ đừng kê tôi nữa đấy .
- Ừm .

Nghi Du nựng má Lan Linh:

- Em đã được đi chơi những đâu, kể cho chị nghe xem .

Mưu Phi xen vào:

- Sư huynh nữa chứ .

Nghi Du liếc ngang:

- Bon chen .
- Nè! Cô hứa ...
- Tôi không quên .

Cô khích lệ:

- Nói đi Lan Linh .

Đôi mắt cô bé như sáng lên:

- Em và các bạn được các cô phụ trách cho đi chơi ở Suối Tiên .
- Đâu nữa ?
- Chỉ Suối Tiên thôi .
- Vui không ?
- Dạ, rất vui . Em còn nhớ hôm đó em đã bị bạn Đoàn làm cho bị thương ở tay, máu ra nhiều lắm . - Cô bé kéo tay áo lên - Vết thương vẫn còn đây nè .
- Lúc ấy có đau lắm không ?
- Dạ đau, nhưng em hồng có khóc .
- Gan thế cơ à ?

Nhưng rồi đôi mắt Lan Linh chợt tối lại .

- 2 năm sống ở làng cô nhi, kỷ niệm cũng không ít . Anh chị lại đến đón em đi trong tình yêu thương, cho em 1 cuộc sống khác hơn, nghĩ đến các bạn ... và nếu như ai đó cho em điều ước thì em sẽ ước cho các bạn đều có 1 mái ấm gia đình như em, được ăn học, được chăm

sốc .

Lan Linh đã khóc, giọt nước mắt của cô bé rơi trên tay Nghi Du . Cô vỗ nhẹ vào vai cô bé như chia sẻ và thông cảm .

- Nỗi lòng của em, anh chị đã hiểu . Đừng khóc nữa, Lan Linh . Anh chị hứa sẽ tạo điều kiện cho em đến thăm các bạn .

- Cám ơn anh chị .

- Khờ quá . Em là em gái của anh chị mà .

- Em thật là hạnh phúc phải không ? Quãng đời tuổi thơ của em sống trong sự hắt hủi xua đuổi của cậu mợ, rồi được người thương tình mang về làng cô nhi . Những tưởng em sẽ khép chặt cuộc đời mình ở đó, sống không có ước mơ, không hy vọng . Em vô cùng mặc cảm cho số phận của mình . Để rồi thượng đế đã thấu tình, người đã ban anh chị cho em . Từ đây, em được gọi lại tiếng mẹ yêu thương, sống trong vòng tay người không máu mủ như ruột thịt . Sự huynh! Sự tì! Ơn này Lan Linh mãi mãi khắc ghi .

Mưu Phi mỉm lòng:

- Thôi được rồi . Em đừng nói nữa, kéo sự tì của em làm ngập lụt cả thành phố bây giờ . Em không sợ mọi người kiện chính em là nguyên nhân lũ lụt sao ?

Đang khóc mà Lan Linh và Nghi Du cũng phải bật cười vì câu đùa của Mưu Phi . Anh chắc lưỡi:

- Đúng là con gái có khác, hờ tí là khóc, đựng chuyện lệ cũng rơi . Và đàn ông bao giờ cũng là người phải chịu đựng những giọt nước mắt ấy nhiều nhất . - Mưu Phi thở hắt ra - Khốn khổ thay!

Nghi Du trừng mắt:

- Đủ rồi đó . Tôi đâu bảo ông nhìn chúng tôi khóc mà than này thở nọ . Đàn ông như ông bỏ đi cho xong, chẳng có 1 chút tình cảm .

Mưu Phi cãi lại:

- Ai bảo ? Nếu tôi không có tình cảm thì tôi không để cho 2 chị em dùng hết hộp khăn giấy của tôi đâu .

- Ờ ...

Nước mắt chảy thì cứ rút khăn, Nghi Du đâu để ý hộp khăn giấy đã hết nhãn, cô nhìn ra ngoài xe:

- Ngừng ngay ở cửa hàng bách hóa, tôi mua hộp khác cho ông .

- Không cần .

Mưu Phi với tay lấy hộp khăn giấy trước mặt mình, đẩy qua:

- Tôi còn đây . Cô sử dụng nữa không ?

- Đủ rồi . Cám ơn lòng tốt của ông .

Mưu Phi nhún vai:

- Lòng tốt của tôi có thừa lắm . Không cần phải cám ơn tôi . Tôi sợ

mang nặng vai .

Nghi Du háy ngang, cô chẳng thềm nói chuyện với Mưu Phi nữa, toàn là những câu móc họng .

2 chị em cùng ngắm đường phố trong buổi chiều đang tấp nập người người, đủ loại thời trang đủ mốt dập dùi, hời hả, nhà tản . Có người chẳng thấy mặt mũi đâu hết, vì họ mang khẩu trang vì sợ bụi, sợ ô nhiễm . Quả thật, đường phố vào những buổi chiều, nhất là chiều thứ bảy chẳng trong lành tí nào .

Xe chậm chậm ở 1 ngã tư vì đèn đỏ . Nghi Du nhìn thấy 1 đôi trai gái chở nhau trên chiếc Dream, không ai xa lạ, đấy chính là Bình An và Giáng Ngọc, họ đang cọt đùa trông rất tình tứ .

Nghi Du cảm thấy giận . Tuy rằng bản thân cô không hề có chút tình cảm gì với Bình An, nhưng sự giả dối kia, cô không thể chấp nhận . Còn Giáng Ngọc nữa, luôn miệng nói yêu Mưu Phi, buồn bã khi thiếu vắng anh . Tất cả đều giả dối .

Hôm Bình An và Giáng Ngọc va vào nhau ở khách sạn, cô biết điều gì sẽ xảy ra . Riêng Mưu Phi, anh có biết mình đang bị lừa dối không ?

Xe vẫn chạy, Nghi Du vẫn ngó mông lung . Chợt cô kêu lên:

- Dừng lại ngay .

Mưu Phi vội đạp thắng, anh tấp xe vào lề, mặt nhăn nhó:

- Chuyện gì nữa đây ? Đang chạy bon bon, bảo dừng lại đột ngột .

Bộ cô muốn tai nạn xảy ra hả ?

- Ông chạy đi đâu vậy ? Qua khỏi nhà tôi khá xa rồi .

- Sao cô không nói địa chỉ ? Tôi nào biết nhà cô .

Thấy mình thật vô lý, Nghi Du nhẹ giọng:

- Xin lỗi .

Cô chỉ tay rồi nói:

- Ông quay xe lại, bỏ 2 ngã ba, đến ngã ba kế tiếp quẹo phải, chạy 1 đoạn nữa, thấy cổng có giàn hoa tóc tiên là nhà tôi .

- Cô không nói số nhà cho nhanh . Nhiều nhà ở cổng có giàn hoa tóc tiên thì làm sao tôi biết nhà nào ?

- Duy nhất chỉ nhà tôi có thôi .

Theo sự chỉ dẫn của Nghi Du, cuối cùng chiếc xe hơi sang trọng cũng dừng lại ở trước cổng nhà có giàn hoa tóc tiên .

Chưa kịp mở cửa xe, Nghi Du đã gọi inh ỏi:

- Mẹ ơ! Con đưa em gái của con về rồi đây .

Từ trong nhà, 1 phụ nữ trạc tuổi 40 đơn đả đi ra . Bà mở cửa, tươi cười hỏi:

- Đâu, Lan Linh của mẹ đâu ?

Nghi Du dắt Lan Linh đến trước mặt bà Hồng .

- Chào mẹ đi Lan Linh .

Cô bé cúi đầu:

- Chào mẹ .

- Con ngoan . Ôi! Con xinh đẹp lắm .

Bà nắm tay Lan Linh:

- Chắc đi đường xa cũng mệt rồi, theo mẹ vào nhà rửa mặt cho khỏe đi .

Như nhớ ra, bà dừng lại . Vừa lúc Mưu Phi xách túi đồ của Lan Linh trong cốp xe ra . Bà Hồng nheo mắt vì tuổi già:

- Cậu là Mưu Phi, giám đốc của Nghi Du phải không ?

- Dạ . Nhưng ở đây không phải không ty, bác miễn cho cháu từ giám đốc đi .

Nhìn khuôn mặt không khác Diệp Đình Sơn tí nào, bà Hồng gật gật:

- Được, được . Tôi sẽ coi cậu là bạn của Nghi Du . Cậu vào nhà đi .

Nghi Du nhắm mắt:

- Mẹ à!

Bà Hồng khoát tay:

- Con hướng dẫn Mưu Phi vào nhà nhé . Mẹ vào với con Lan Linh trước đây .

- Mẹ!

Mưu Phi cười cười:

- Nghe rõ chưa ? Bắt đầu từ bây giờ, tôi là bạn của cô .

- Đừng hồng .

Nghi Du quay lưng bỏ đi . Vào đến nhà, nhìn lại không thấy Mưu Phi đâu, cô lại trở ra, giọng bức bối:

- Sao còn chưa vào nhà ? Bội sợ mất xe hờ ?

- Không phải tôi sợ mất xe, mà là chiếc xe này sẽ choán chỗ ...

- Chuyện đó, ông không cần phải lo, đây là cổng nhà tôi mà . Sao, bây giờ có vào nhà không ?

- Cô không thể có chút dịu dàng với người ơn của mình sao ?

- Người ơn ? - Nghi Du khoanh tay - Mọi việc là do ông điều tình nguyện, không được kể ơn nghe .

- Tôi biết . Và cô cũng nhớ cho rằng, cô đã từng đồng ý cho tôi cùng chăm sóc Lan Linh .

- Thì sao ?

- Tôi cũng được quyền đến đây thăm Lan Linh bất cứ lúc nào . Nếu cô không đồng ý thì cô đã không giữ lời hứa của mình .

- Ông ...

- Sự muội! Đừng vội nóng .

Lần này, không đợi Nghi Du mời, Mưu Phi đã mang túi đồ đi 1 mạch vào nhà . Anh tự nhiên ngồi xuống ghế salon bằng gỗ . Ngả lưng cho thoải mái, đã thế khuôn mặt anh như vênh lên trên tức Nghi Du .

Tiếng bà Hồng từ trong nhà vọng ra:

- Nghi Du! Lấy nước cho anh Phi uống đi con .

Nghi Du trề môi:

- Hồng dám anh Phi đâu .

Hậm hực bỏ ra nhà sau, Nghi Du thấy mẹ và Lan Linh vừa dọn dẹp vừa nói chuyện 1 cách vui vẻ . Tiếng cười của cô bé vang lên trong trẻo vang rộn khắp ngôi nhà .

Ngắm Lan Linh, lòng Nghi Du nguôi dần . Phải rồi . Mưu Phi đâu làm gì mà phải nổi nóng với ông ta thế . Và nếu không nhờ ông ta giúp đỡ, có lẽ cô đã không có được Lan Linh trong tiếng cười ngây thơ . Suy đi nghĩ lại, cô phải cảm ơn Mưu Phi mới đúng, và coi ông ta như bạn cũng không có gì là không được . Càng ghét người ta thì càng có ấn tượng . Phải chăng ... Ồ! Không phải đâu . Nghi Du tự biện hộ . Với Bình An, mình cũng ghét vậy, chẳng lẽ mình cũng có cảm tình với Bình An . Ghét là ghét, thương là thương, 2 điều đó khác biệt nhau rõ ràng .

Mưu Phi hình như đang ở lưng chừng giữa vừa ghét và đôi lúc lại không ghét, sao thế nhỉ .

Nghi Du vội lắc đầu .

Đừng nghĩ nữa . Mọi việc đều do duyên phận cả .

Chợt Lan Linh quay lại:

- Sư tử!

Nghi Du mỉm cười với con bé:

- Em đang làm gì vậy ?

- Phụ mẹ nhặt rau .

- Giỏi nha . Mới về đến đã xông xáo rồi . Xem ra chị không bằng em rồi .

Lan Linh nghiêng đầu:

- Mẹ khen chị rất nhiều . Ngoài công việc ở công ty ra, chị còn là 1 đứa con rất ngoan . Em vô cùng ngưỡng mộ chị và muốn được như chị .

- Dễ thôi .Sau này lớn lên ăn học, vào đời, em sẽ giống như chị, thậm chí còn giỏi hơn nữa là .

- Em không nghĩ đến chuyện mình sẽ hơn ai .

- Nhưng đừng thua kém ai, phải không ?

- Chị hiểu em quá .

- Như vậy mới làm chị của em được chứ .

2 chị em cùng cười . Nghi Du ngồi thụp xuống .

- Chị phụ với em .

Bà Hồng hỏi:

- Thế con bỏ Mưu Phi cho ai ?

- Ông ta ngồi ở phòng khách, có sao đâu .

- Nói vậy mà nghe được à ? Mưu Phi đã làm tài xế, chở chị em con về đây, ít ra con phải đối xử tử tế, mời người ta 1 ly nước mới đúng phép lịch sự .

Bà đẩy vai Nghi Du:

- Ra tiếp Mưu Phi đi . Nhân tiện mời cậu ấy ở lại dùng bữa . Hôm nay, mẹ có nấu ít món ăn để mừng Lan Linh trở thành thành viên trong gia đình chúng ta .

- Mẹ ơi!

- Con lớn rồi và có ăn học, đừng để mẹ phải nói nhiều . Chuyện ở đây có Lan Linh phụ rồi, mẹ không cần con .

Nghi Du phụng phịu đứng lên . Thật ra, cô không muốn đối mặt với Mưu Phi . Ánh mắt của anh ta khiến cô bối rối . Như vậy là sao nhỉ ? Nghi Du không xác nhận được cảm xúc của mình . Nhưng mà ... Hừ! Phức quá đi .

Mở tủ lạnh, Nghi Du rót 1 ly nước lọc mang ra đặt trước mặt Mưu Phi:

- Nhà tôi không có Coca, cam vắt, ông uống đỡ nhé .

- Sao cô khách sáo quá vậy ? Ở nhà, tôi vẫn thường uống nước lọc .

À! Lan Linh và bác gái đâu ?

- Đang làm việc vui vẻ ở nhà sau .

- Cô bé hòa nhập nhanh thế cơ à ? Tốt nhỉ ? Xem ra bác gái rất mến Lan Linh .

- Đúng . Nhưng chỉ có tôi là không tốt thôi .

- Sao thế ?

- Không cho tham gia công việc, lại còn bị đuổi ra đây .

Mưu Phi đứng dậy, nhìn ra khoảng trống trước mặt:

- Cô không thích tiếp chuyện với tôi phải không ?

- Tôi ...

- Vậy tôi về đây . Cô chuyển lời của tôi chúc sức khỏe bác gái, và chúc Lan Linh vui vẻ . Xin chào .

- Khoan đã .

Nghi Du hấp tấp, vấp phải bậc cửa té nhà . Nhưng cô không bị ngã xuống gạch mà nằm gọn trong vòng tay Mưu Phi . Anh lo lắng:

- Cô không sao chứ ?

Nghi Du lắc đầu, gượng đứng dậy:

- Tôi không sao .

Mưu Phi đỡ Nghi Du ngồi xuống bậc thềm:

- Sao cô bắt cần quá vậy ?
- Tại ông đẩy .
- Sao lại tại tôi ?
- Tại ông suy diễn rồi lại bỏ đi . Mẹ tôi hỏi thì tôi phải trả lời sao đây .
- Bác gái ...
- Mẹ tôi bảo ông ở lại dùng bữa .

Mưu Phi nhìn vào mắt Nghi Du:

- Thế còn cô ?

Nghi Du cúi mặt:

- Đừng làm khó tôi .
- Thế thì tôi không hỏi nữa .

Mưu Phi thở dài, ngồi xuống bên cạnh Nghi Du:

- Tôi ước ao có được 1 người bạn nhưng người tôi chọn lại từ chối .
- Cô nghĩ xem có buồn không .
- Tại ông không có kiên nhẫn đó thôi . Ông không nhớ câu: "Có công mài sắt có ngày nên kim" đó sao ?

- Tự nhiên tôi không tin tưởng vào bản thân mình nữa .
- Vậy ông không phải là Diệp Mưu Phi mà tôi đã từng nghĩ . Không can đảm
- Vậy ông không phải là Diệp Mưu Phi mà tôi đã từng nghĩ . Không can đảm, không tự tin, không bản lĩnh .

Mưu Phi ngược nhìn mây xanh:

- Đúng . Và tôi đã làm cô thất vọng phải không ?
 - Tôi không quan trọng . Quan trọng là người thân của ông kìa .
- Không có gì mà không giải quyết được . Ông hãy đặt hết niềm tin vào đáng tối cao đi . Cuộc sống của mẹ con tôi trong những năm tháng đau buồn và lo toan . Nhưng rồi ngài đã đến . Ngài ban phước lành nên mọi việc, tôi đều phó cho ngài cả .

Mưu Phi nhắm mắt với bao lời cầu xin . Tôn trọng giây phút riêng tư ấy, nên khi Lan Linh chạy ra gọi, Nghi Du ra dấu cho cô bé yên lặng . Không hiểu chuyện gì, nhưng Lan Linh cũng nghe theo . Thấy anh mở mắt, Nghi Du quan tâm:

- Sao hả ?
- Tôi thấy tinh thần được thanh thản hơn 1 chút .
- Tốt rồi . Miễn rằng ông đừng đánh mất niềm tin của mình thì mọi người không bỏ rơi ông đâu .

Cô đứng dậy, kéo theo Mưu Phi:

- Chúng ta ra nhà sau đi . Tôi nghĩ mẹ tôi chờ có mặt đầy đủ để khai tiệc đây .

Lan Linh gật đầu phụ họa:

- Đúng đấy . Mẹ bảo Lan Linh ra gọi sư huynh và sư tỉ đấy .

Nghi Du kéo tay 2 người:

- Đi thôi . Tôi đang rất đói .

Sự hồn nhiên của Nghi Du làm Mưu Phi vui vẻ hơn .

Tóc thề gió bay

Chương Kết

Nhờ cô bé Lan Linh mà quan hệ giữa Mưu Phi và Nghi Du được cải thiện hơn .

Riêng bà Hồng thì vui ra mặt . 1 tín hiệu tốt để cho đôi trẻ không phải bỡ ngỡ khi nghe đến chuyện kết hôn của chúng .

Hầu như ngày nào Mưu Phi cũng ghé lại nhà bà . Có lúc ăn sáng, có lúc vào những buổi tối đến đón chị em Nghi Du đi chơi . Nay hồ Kỳ Hòa, mai thì Đầm Sen .

Rồi ngày thứ bảy Lan Linh về thăm làng cô nhi vui đùa cùng các bạn, hay vui chơi cùng sư huynh, tỷ ở công viên nước hay vườn trái cây ở Lái Thiêu .

Đưa Lan Linh đi chơi cũng chỉ là cái cớ, chứ thật ra bản thân Mưu Phi muốn gần gũi Nghi Du . Anh thích nghe tiếng cười và những lần cự nự giận hờn của cô .

Sự thay đổi ở Mưu Phi khó ai có thể biết, đến Đoan Phương, cô em gái luôn chống đối Nghi Du làm trợ lý cũng bị làm .

Mọi người chung quanh hay bạn bè thân thuộc cứ tưởng Mưu Phi từ sau chuyện Ân Đình không nghĩ ngợi gì ngoài việc lao đầu vào kinh doanh thôi . Rồi 1 ngày nào đó vâng lời gia đình cưới 1 cô vợ hứa hôn .

Trái tim Mưu Phi đập như thế nào, tâm tư anh nghĩ gì, muốn gì, chỉ riêng mình anh biết mà thôi .

Ngôi nhà ấm cúng của Nghi Du đã vì sự có mặt của Mưu Phi làm đảo lộn tất cả . Bữa điểm tâm sáng, hay bữa ăn chiều đã quen dần sự có mặt của Mưu Phi .

Hôm nào không thấy Mưu Phi đến thì Lan Linh lại nhắc . Còn Nghi Du thì nghĩ anh phải có thời gian riêng với Giáng Ngọc nữa chứ .

Cái tên Giáng Ngọc cứ làm trái tim Nghi Du đau buốt từng cơn .

Nhưng cô đâu thể biểu lộ hành động gì . Vì Mưu Phi nào có nói gì với

cô, ngoài những cử chỉ quan tâm chăm sóc của 1 người bạn, 1 người anh .

Nhiều đêm, Nghi Du trằn trọc với nhiều mâu thuẫn của bản thân . Lúc vào làm ở công ty, cô đã từng nói gì ? Chuyện tình cảm không thể làm cho cô bận tâm . Thế mà ... nay cô lại khó ngủ vì nó, thậm chí đôi khi còn dờ dẫm với công việc .

Tại sao vậy ? Lòng luôn tự dặn lòng mà có được đâu, chính cô đã làm khổ bản thân cô rồi .

Đang thần thờ với tô bánh canh trước mặt, tiếng gọi của Lan Linh làm cô giật mình:

- Gì thế cô nhỏ ?
- Chị có điện thoại .
- Sư huynh em gọi à ?
- Dạ không . Là chị An Thái .

Nghi Du uể oải đứng lên . Ít phút sau, cô trở xuống .

- Chắc hôm nay chị không đi làm quá .

Lan Linh lo lắng, cô sờ lên trán Nghi Du:

- Chị bệnh phải không ?

Nghi Du lắc đầu:

- Không . Tại chị không muốn đi làm thôi .

Lan Linh nghi ngờ:

- Chị và sư huynh ...
- Chẳng có chuyện gì xảy ra cả . Mẹ đâu ?
- Đang ở nhà trên .

Nghi Du đẩy tô bánh canh ra:

- Em mang bỏ vô tủ lạnh dùm chị .

Vừa lúc, bà Hồng xuống tới:

- Sao con không ăn ? Đây là món con thích nhất mà .
- Nhưng ăn hoài nó cũng ngán . Với lại hôm nay con chẳng muốn ăn gì .

Bà Hồng nhìn con gái:

- Hình như đêm qua con mất ngủ ?
- Dạ . Không hiểu sao trằn trọc hoài mà vẫn không dễ được giấc ngủ .

- Có chuyện gì làm con lo lắng không ? Chẳng hạn như ở công ty hay là Mưu Phi ? Hôm qua cậu ấy không ghé ...

Nghi Du bực bội:

- Ông ta chẳng liên quan gì đến con cả .
- Thật không ? Mẹ là mẹ của con đấy, Nghi Du ạ . Trong lòng con đang nghĩ gì, bộ mẹ không biết sao ? Mưu Phi không đến 1 ngày là

con đã như vậy rồi . Thôi thì tốt hơn hết con nên thú nhận với người ta đi .

Nghi Du lắc đầu:

- Không được, mẹ ời .
- Chẳng lẽ con buồn bã mất ăn, mất ngủ như vậy hoài sao ?
- Con ...
- Còn có vật gì cản đường con bước à ?
- Giáng Ngọc, chị ấy đến trước con, con không muốn có sự tranh giành tình cảm trong này .
- Vấn đề là ở Mưu Phi, cậu ấy yêu con hay Giáng Ngọc ? Đến trước, đến sau đâu có can hệ chi . Giáng Ngọc đến trước, nhưng Mưu Phi không yêu, cậu ấy chọn con, đó không thể gọi là tranh giành hay tước đoạt . - Bà Hồng vuốt tóc con - Suy nghĩ cho kỹ đi . Mẹ không thể giúp được gì trong chuyện này . Vui hay buồn cũng là ở chính con thôi . Nếu con cứ cho rằng con cướp Mưu Phi của Giáng Ngọc thì con đã tự làm khổ con .
- Mẹ ời! Nhưng Mưu Phi không hề nói gì với con cả .
- Nói gì ư ? Con lúc nào cũng hình sự sẵn sàng gây chiến, ai mà dám . Thế con không cảm nhận được sự quan tâm chăm sóc của Mưu Phi sao mà cần cậu ấy lên tiếng ?
- Sự quan tâm chăm sóc kia cũng được hiểu theo nhiều cách, trong tình bạn, trong tình anh em ...
- Vậy con hiểu theo nghĩa nào ?
- Con ...
- Mẹ đoán là con hiểu rất rõ và mẹ nghĩ Mưu Phi cũng giống con, trái tim ấy đã trao cho con .

Chuông điện thoại lại reo vang . Bà Hồng nói với Lan Linh:

- Con lên nghe điện thoại giùm mẹ . Nếu là anh Phi thì bảo anh ấy sang đây gặp mẹ nhé .

Nghi Du hốt hoảng:

- Mẹ ời! Mẹ định nói gì ?
- Muốn xem phản ứng của cậu ấy .

Nghi Du lắc đầu:

- Không được đâu mẹ ời .

Cô gọi với theo:

- Lan Linh!

Nhưng cô bé đâu có nghe gì . Nhắc ông nghe, Lan Linh áp vào tai:

- Alô .
- Lan Linh phải không ?
- Dạ .

- Chị Nghi Du đi làm chưa ?

- Dạ chưa . Chị Du đang nói chuyện với mẹ . Sư huynh nè!

- Nói đi .

- Hình như lúc tối, chị Nghi Du ngủ không được, nên sáng ra có vẻ mệt mỏi, không muốn ăn uống gì .

Mưu Phi quan tâm:

- Coi chừng chị ấy bệnh đó .

- Không phải . Em nghe mẹ nói do hôm qua anh không ghé ...

- Em còn nhỏ, không biết gì đâu .

- Thật đó . Mẹ và chị Du nói chuyện gì mà có tên Giáng Ngọc gì trong đó nữa . Em thấy chị Du khóc .

Mưu Phi hơi lặng người . Không lẽ Nghi Du cũng có tình cảm với mình ? Anh hỏi:

- Em còn nghe gì nữa ?

- Dạ, nhiều lắm, nhưng nói bây giờ không tiện . Mẹ bảo anh đến ngay đó .

- Được rồi . Bây giờ em gọi chị Du giúp anh đi . Anh đang có chuyện gấp muốn nói .

- Vâng ạ . Anh chờ máy nha .

Không lâu, đã có người cầm ống nghe . Mưu Phi hấp tấp:

- Nghi Du! Là cô phải không ?

- Vâng .

- Nghe nói cô không được khỏe ?

- Hơi mệt 1 chút, nhưng bây giờ đã đỡ rồi . Ông có gì muốn nói, tôi đang nghe .

- Cô đi Nha Trang được chứ ?

- Nha Trang ?

- Phải . Chúng ta cần gặp gỡ với 1 khách hàng mới . Cô chuẩn bị nhé, khoảng 1 giờ sau, tôi đến đón cô .

- Đi ngay bây giờ ?

- Có vấn đề gì à ?

- Tôi sợ chuẩn bị không kịp .

Mưu Phi cười nhẹ:

- Vài bộ đồ vào va li là được rồi . Thôi nhé, tôi cúp máy đây .

- Khoan đã . Chúng ta ra Nha Trang bao giờ về ?

- Xong việc là về . Nếu cô thích, chúng ta sẽ ở lại để cô dạo biển .

- Buổi gặp gỡ vào lúc nào ?

- 4 giờ chiều nay . Trễ hơn là 6 giờ .

- Tôi hiểu rồi .

Nghi Du gác ống nghe . Cô định vào phòng chuẩn bị đồ thì bị bà

Hồng chặn lại:

- Mưu Phi có ghé không ?

- Có . Nhưng ông ta không có thời gian nói chuyện với mẹ được . Ông ấy và con phải đi công tác ở Nha Trang . Thôi nhé mẹ, chuyện đó để sau hãy bàn, giờ con đang gấp lắm .

Chọn được vài bộ đồ, Nghi Du lôi ra ủi rồi xếp vào va li 1 cách ngay ngắn . Những đồ cần dùng cho chuyến đi được Lan Linh giúp đỡ .

Rồi cũng đâu vào đấy, Nghi Du xách va li ra phòng khách ngồi chờ . Lan Linh ngồi kế bên:

- Chị Du! Ra Nha Trang nhớ mua quà về cho em nha .

- Nhưng chị đi công tác chứ đâu phải đi du lịch .

- Em nghĩ sư huynh sẽ không khó chịu khi chị muốn dừng lại ở 1 quầy quà lưu niệm nào đó .

Nghi Du quay nhìn cô bé:

- Hay nhỉ ?

Lan Linh nghiêng đầu:

- Không phải chúng ta đều là anh chị em sao ? Nếu chị không mua được, để em nhờ sư huynh vậy .

Nghi Du gật đầu:

- Thôi được, chị hứa . Ở nhà phải ngoan và lo học đấy .

- Dạ .

Nghi Du trêu mến nhìn cô bé . Càng ngày, cô bé càng tỏ ra thông minh, hoạt bát và hiểu biết . Những câu nói của cô bé nhiều khi Nghi Du còn chưa nghĩ tới . Có lẽ do hoàn cảnh tác động đã làm Lan Linh lớn trước tuổi .

Lúc Nghi Du buồn, cô bé có những lời an ủi thật dễ thương và chí tình . Không có Lan Linh bên cạnh, chắc cô buồn chết được .

Ngày ngày, Lan Linh như con chim sơn ca hát mãi không thôi . Đúng là mái ấm gia đình làm cho con người thêm yêu đời hơn . Tình yêu thương giúp con người thoát khỏi quá khứ không vui để vươn đến tương lai, ước mơ bay xa mãi .

Không bao lâu đã nghe tiếng xe quen thuộc, Lan Linh chạy ra:

- Sư huynh đến rồi .

Mưu Phi mở cửa xe, bước xuống . Anh xoa đầu cô bé:

- Ăn sáng chưa ?

Lan Linh lém lỉnh:

- Anh dắt em đi ăn phải không ?

- Hôm nay thì không được rồi . Hẹn hôm khác nhé .

- Sao cũng được .

- Chà chà! Bày đặt bất cần nữa . Mẹ và chị Nghi Du đâu ?

- Ở trong .

Lan Linh đeo cánh tay Mưu Phi, miệng thì tíu tít:

- Anh chị đi Nha Trang, trước khi về phải mua món quà gì đó cho em, nếu không có thì đừng gặp mặt em nữa .

- Chà! Căng thẳng vậy à ?

- Không đùa đâu . Chị Du đã hứa . Còn anh thì sao ?

- OK.

- Hoan hô 2 người .

Bà Hồng từ nhà sau lên:

- Cái gì mà ở nhà sau, mẹ chỉ nghe tiếng con không vậy Lan Linh ?

Lại nhõng nhẽo với anh nữa hả ?

- Đâu có . Mẹ nói oan cho con rồi . Con dặn sư huynh và sư tỷ mua quà cho con thôi .

- Thế mà bảo là không nhõng nhẽo .

Lan Linh rút cổ . Mưu Phi cúi đầu chào bà Hồng:

- Cháu chào bác .

- Chào cháu . Nghe Nghi Du nói, cháu và con bé đi công tác ở Nha Trang hả ?

- Dạ .

- Đi xe nhà cháu lái hay có tài xế riêng ?

- Dạ, có tài xế .

- Ừ . Chứ cháu lái ra ngoài ấy, làm sao làm việc nổi .

Bà Hồng nhìn đồng hồ:

- Cũng không còn sớm nữa, cháu và Nghi Du liệu mà đi đi, kéo lại trễ nải công việc .

- Dạ, thưa bác, cháu đi .

Quay sang Nghi Du, anh nói:

- Ta đi thôi Nghi Du .

Mưu Phi nựng cầm Lan Linh:

- Sư huynh đi nhé .

Nghi Du không nói lấy 1 lời từ khi Mưu Phi bước vào cho đến lúc lên xe đi . Cô trầm lặng và khuôn mặt rất buồn . Mưu Phi nhìn thấy hết, nhưng anh chưa vội hỏi, vì anh biết việc Nghi Du buồn có liên quan đến anh .

Chiếc xe lăn bánh ra khỏi tầm nhìn của bà Hồng và Lan Linh . 2 người thầm cầu nguyện mọi việc tốt đẹp sẽ đến với Mưu Phi và Nghi Du, 2 người mà họ thương yêu .

o O o

Gõ nhẹ cửa phòng Nghi Du, tiếng Mưu Phi vọng vào:

- Nghi Du! Đến giờ hẹn với khách hàng rồi . Cô chuẩn bị xong chưa ?

- ...

Không có tiếng trả lời, Mưu Phi gọi thêm lần nữa:

- Nghi Du!

-

Nghi Du đi đâu vậy kìa ? Đã hẹn trước rồi mà . Như bất ổn trong lòng, Mưu Phi đẩy cửa, bước vào .

Nghi Du quỳ gối dưới nền gạch, tay ôm đầu nhăn nhó . Mưu Phi chạy lại:

- Nghi Du! Cô sao vậy ?

- Tôi đau đầu quá .

- Lâu chưa ?

- Từ lúc vào khách sạn .

- Sao cô không nói ?

- Tôi cứ tưởng 1 chút sẽ hết .

- Không ai lại như cô, bệnh mà lại tưởng .

Đỡ Nghi Du ngồi lên giường, Mưu Phi nhắc ống nghe . Nghi Du hỏi:

- Ông làm gì vậy ?

- Gọi bác sĩ chứ chi . Cô định để vậy sao ?

- Ông gác máy đi, tôi có mang theo thuốc .

- Nhưng ...

- Bây giờ công việc là quan trọng hơn, tôi tự lo cho tôi được . Ông đi đi, đừng để trễ hẹn với khách .

- Cô bệnh, tôi không thể bỏ đi .

Nghi Du cúi mặt:

- Vậy bản hợp đồng không ký được sẽ thiệt hại cho công ty rất lớn .

Tôi xin lỗi, vì ra đây mà không giúp được gì cho ông .

Để cho Mưu Phi yên tâm, cô nói:

- Phiền ông mở va li lấy thuốc giùm tôi . Uống xong, tôi nghỉ 1 chút sẽ khỏe ngay .

Tuy không bằng lòng lắm về cách này, nhưng Mưu Phi cũng làm theo . Anh lấy thuốc rồi rót nước trao cho Nghi Du .

- Cảm ơn .

Mưu Phi thật sự phân vân . Nghi Du đang bệnh, anh để cô ấy 1 mình, lỡ có chuyện gì thì sao ? Nhưng ở lại, còn bản hợp đồng thì sao ? Trong lúc anh chưa biết giải quyết thế nào thì điện thoại di động của anh lại reo .

Nghi Du bỏ ly nước xuống:

- Khách hàng là thượng đế, nếu bản hợp đồng lần này không ký được, tôi sẽ không tha thứ cho mình .

Bất đắc dĩ Mưu Phi mới gật đầu:

- Thôi được . Nếu thấy không ổn thì có gọi điện thoại xuống phòng tiếp tân để nhờ giúp đỡ . Xong việc, tôi sẽ về ngay .

- Vâng, chúc ông thành công .

Mưu Phi đi ra cửa, rồi anh lại trở vô .

- Chuyện gì nữa ?

Anh lẳng lặng dọn ly nước, đỡ Nghi Du nằm xuống, kéo chăn đắp ngang người cho cô .

- Nhắm mắt lại cho nó bớt đau đầu . Nhớ thấy chóng mặt thì không được đi .

- Tôi biết rồi .

Mưu Phi thận trọng đóng cửa phòng . Anh nhìn đồng hồ rồi đi như chạy xuống lầu .

o O o

Chiếc xe hơi dừng lại trước 1 tòa nhà đồ sộ . Mưu Phi được tiếp đón 1 cách trịnh trọng rồi được người hướng dẫn đến phòng khách của ngôi nhà .

1 người đàn ông từ trên lầu bước xuống, tươi cười:

- Ông là nhà doanh nghiệp trẻ, Diệp Mưu Phi ?

- Vâng, là tôi . Còn ông ...

Người đàn ông tự giới thiệu:

- Tôi là chủ nhân tòa cao ốc này, cứ gọi tôi là Tuấn Hải .

- Rất hân hạnh được biết ông Tuấn Hải .

- Tôi cũng vậy .

2 người đàn ông bắt tay nhau . Khi tất cả đã yên vị, Mưu Phi hỏi:

- Ông là người sẽ ký hợp đồng với chúng tôi như đã nói ?

- 3 ngày trước thì đúng . Nhưng bây giờ người ký với ông là bạn tôi .

Cậu ấy là Minh Đạt .

Mưu Phi nhíu mày:

- Sự thay đổi này, sao tôi không biết ?

- Chính tôi là người có lỗi trong việc này, ông đừng trách tôi mà hãy nghe tôi giải thích . Đáng lý ra tôi là người bỏ vốn vào việc kinh doanh khách sạn, nhưng nửa chừng công ty của tôi gặp khó khăn nên tôi đã yêu cầu Minh Đạt thay vào chỗ tôi . Cậu ấy làm cũng như tôi làm . Ông ký hợp đồng với cậu ấy cũng như ký với tôi .

- Vậy cho tôi gặp ông Minh Đạt .

- 1 lần nữa, tôi thay mặt bạn tôi xin lỗi ông . Cổ phiếu ở Mỹ có vấn đề nên Minh Đạt phải bay về bên ấy lúc sáng này .

Đẩy tập hồ sơ màu xanh về phía Mưu Phi, Tuấn Hải nói:

- Đây là những điều khoản trong bản hợp đồng mà Minh Đạt nhờ tôi

giao cho ông . Ông cứ xem, không đồng ý điều khoản nào thì cứ đánh dấu vào đó . Minh Đạt sớm mong được chính thức hợp tác với ông .

- Ông có biết bao lâu Minh Đạt mới trở qua không ?

- Nhanh nhất là 1 tháng nữa .

Mưu Phi cảm thấy bức bối:

- Ông có thấy việc xảy ra như hôm nay ảnh hưởng đến công việc tôi đang làm không ? Từ thành phố tôi đến Nha Trang là công việc ở công ty tôi ngưng lại và đang chờ tôi .

- Tôi biết .

- Thế mà kết quả ra sao ?

- Chúng tôi cũng lấy làm tiếc, nhưng chỉ biết xin lỗi ông .

Mưu Phi bưng ly nước lên, uống 1 hơi cho tan sự bức bối trong lòng

Nghi Du đang bệnh và chẳng có gì là quan trọng, ở đây chi nữa ?

Anh vừa định đứng dậy cáo từ thì Tuấn Hải lại hỏi:

- Được biết ông ra đây với cô trợ lý, thế cô ấy đâu, sao tôi không thấy ?

Mưu Phi trả lời 1 cách miễn cưỡng:

- Cô ấy không được khỏe, nên không đi với tôi được .

- Ồ! Thế à ? Cho tôi gọi lời thăm cô ấy nghe .

- Cám ơn ông .

Mưu Phi đứng lên:

- Xin phép, tôi còn 1 số việc phải giải quyết .

- Vậy thì không dám giữ ông rồi . Để tôi tiễn ông .

Mưu Phi và Tuấn Hải bước song song ra cổng . Cánh cổng sắt được mở ra cũng đúng lúc chiếc xe hơi sang trọng queo vào . Người tài xế của Mưu Phi lui cho xe lại 1 chút để nhường chỗ .

1 người phụ nữ từ trên xe bước xuống, đến ôm cạnh tay của Tuấn Hải:

- Công việc xong hết rồi hả anh ?

- Ừm .

- Vậy anh đi với em được chứ ?

Tuấn Hải ngơ ngác:

- Đi đâu ?

- Ở ... anh hứa với em mà anh cũng quên .

Thấy trước mặt khách mà cô vợ cứ nhõng nhẽo như vậy không hay cho lắm, Tuấn Hải gật bừa:

- Anh nhớ mà, tại anh muốn trêu em thôi . À! Để anh giới thiệu với em .

Từ lúc người phụ nữ từ trên xe bước xuống . Mưu Phi lịch sự quay đi nơi khác . Nhưng cái kiêu nhõng nhẽo của người phụ nữ này, anh nghe sao quen quá .

Chẳng lẽ sự đau khổ của anh vẫn chưa chấm hết, phải thêm đối diện với nó nữa .

Tuấn Hải lớn tiếng . Anh chỉ người đàn ông đứng gần bên mình, giới thiệu với vợ:

- Diệp Mưu Phi, giám đốc công ty Tín Trung, người mà Minh Đạt đang hợp tác .

Tên Diệp Mưu Phi vừa thoát khỏi miệng Tuấn Hải như 1 tiếng sét ngang tai, người phụ nữ cơ hồ như không đứng vững .

Đúng là oan gia mà . Bao nhiêu năm như thế vẫn chưa đủ sao ?

Không để ý đến sự thay đổi của vợ mình, Tuấn Hải vô tư:

- Ông bạn Mưu Phi! Đây là Ân Đình, vợ tôi .

4 mắt chạm nhau, bao nhiêu đau buồn, lời oán trách như chọt ủa về .

Ân Đình! Người phụ nữ mà trong 8 năm anh hết lòng yêu thương đã phản bội anh, giờ đang đứng trước mặt anh .

Trái tim Mưu Phi không còn đau nữa, anh cũng chẳng muốn oán trách ai .

Cao xanh đã định sẵn như thế rồi có buồn thêm cũng vô ích . Thôi thì hãy xem như người xa lạ .

2 người nhìn nhau mà không nói lời nào làm Tuấn Hải ngạc nhiên:

- 2 người quen nhau, phải không ?

Mưu Phi nhanh miệng, giọng anh rất bình thản:

- Phải . Tôi và bà Ân Đình đây đã từng là bạn học với nhau . Bây giờ tình cờ gặp nhau, bà ấy lạ quá, tôi nhìn không ra .

Anh nghiêng người:

- Chào bà Ân Đình . Tôi rất vui khi gặp lại bà ở Nha Trang này . Trái đất tròn quá, phải không ?

Ân Đình cười gượng:

- Đúng thế . Không ngờ ông lại là bạn làm ăn của chồng tôi .

Tuấn Hải vỗ tay:

- Tốt hết rồi . Điều là người quen nhau cả . Vậy mời ông ở lại dùng bữa với gia đình tôi gọi là mừng tái ngộ .

Mưu Phi từ chối ngay:

- Cám ơn lời mời của ông . Nhưng tôi phải về vì tôi không thể bỏ cô bạn tôi 1 mình được .

Ân Đình buột miệng:

- Ông ra đây với bạn gái à ?

- Phải . Có lẽ giờ này cô ấy đang chờ tôi .

- Ông chỉ mới có bạn thôi sao ? Thế mà tôi cứ tưởng ông đã lập gia đình rồi .

Mưu Phi cười:

- Cuộc sống bon chen và nhiều thay đổi . Với lại, đàn ông phải có sự nghiệp trước đã mới đảm bảo được cuộc sống gia đình sau này .

- 1 suy nghĩ hay . Nhưng cũng đừng quá đam mê sự nghiệp mà ông đánh mất đi những người thương yêu ông .

- Cám ơn sự nhắc nhở của bà . Đàn ông quan trọng là sự nghiệp, tôi chẳng thấy có gì sai . Nếu 1 người đã thật lòng yêu thì họ sẵn sàng chia sẻ và cảm thông . Hơn thế nữa, họ còn động viên khích lệ cho người mình yêu vững tâm trong sự nghiệp .

- Thế có ai khích lệ ông chưa ? Hay họ quá chán chường trong sự chờ đợi rồi quay lưng ?

Mưu Phi nhếch môi:

- Họ quay lưng để tôi phải ném mùi trong đau khổ . Nhưng họ thật sự đã làm . Tôi thoát ra được họ mới là may mắn cho tôi, chứ để họ đến với tôi trong sự giả dối thì tôi càng đau khổ hơn . Rất tiếc cô bạn tôi hôm nay không đi theo tôi, nếu không, tôi sẽ cho 2 người làm quen nhau .

Sự bình thản và tự nhiên của Mưu Phi trong từng câu nói làm cho Ân Đình cảm thấy tức .

Cô bỏ ra đi là muốn Mưu Phi phải trả giá khi gia đình anh không chấp nhận cô .

Thế mà cô vẫn có thể nhịn nhục chờ đợi anh trong 8 năm . Nhưng quả thật tình yêu của Mưu Phi không cho cô sự sống, niềm vui mà trái lại là sự chờ đợi mỏi mòn .

Tính hiếu động của Ân Đình không thể sống trong cô đơn và buồn tẻ . Cô không thể ngồi nhà và làm người phụ nữ đức hạnh, cho nên cô đã sang ngang không 1 lời từ giả .

Nhìn Mưu Phi, anh vẫn như ngày nào không thay đổi, và hình ảnh anh không phai mờ trong trái tim cô . Ân Đình biết rằng tuy là vợ Tuấn Hải, nhưng cô không thể nào quên được Mưu Phi .

Ân Đình khẽ nhún vai . Mưu Phi từ lâu đã là dĩ vãng, thôi thì cứ để chìm vào dĩ vãng . Hiện tại cô như 1 bà hoàng, còn nghĩ đến ngày xưa làm gì ?

Thở nhẹ, Ân Đình hỏi:

- Bạn gái của anh đẹp chứ ?

- Cũng khá xinh .

- Tuổi ông không còn trẻ, đừng chán được rồi .

- Cô nhắc, tôi mới nhớ . Có lẽ tôi cũng nên nghe .

- Bao giờ gởi thiệp, đừng quên chúng tôi .

- Ông bà quá nhiều bận rộn, tôi e ...

Tuấn Hải chen vào:

- Dù bận rộn cũng đi . Bạn bè đâu thể bỏ nhau được . Nếu lúc ấy tôi không đi được thì bà xã tôi sẽ đi .

Tuấn Hải thắc mắc:

- Hình như ông và vợ tôi hiểu nhau lắm .

- Bởi ngày xưa chúng tôi thường đùa với nhau . Những chuyện lúc này, tôi nhắc để nhớ thôi, tuổi học trò bao giờ cũng đẹp, phải không ?

Thấy không thể ở lâu vì Tuấn Hải có vẻ nghi ngờ, và tuy có giận Ân Đình, nhưng anh không thể để cho hạnh phúc gia đình người ta vỡ tan, Mưu Phi giờ tay:

- Tôi phải về khách sạn . Hẹn gặp nhau ở đám cưới của tôi .

Mưu Phi mở cửa xe, bước vào . Ân Đình nói với theo:

- Xin lỗi ông về tất cả những gì ở quá khứ . Tuổi học trò nghịch ngợm, mong ông đừng bận tâm . Chúc ông hạnh phúc .

Chiếc xe chở Mưu Phi xa dần . Ân Đình nắm tay chồng:

- Chúng ta vào nhà đi anh . Rồi hôm nào em sẽ kể cho anh nghe về chuyện của Mưu Phi .

o O o

Bao nhiêu công việc cần Mưu Phi giải quyết, nhưng anh không hề quan tâm tới . Anh đang trầm ngâm nhớ lại cuộc gặp gỡ hôm nào với Ân Đình .

Lúc đầu, anh có hơi bị sốc vì cứ ngỡ tất cả đã là quá khứ . Nhưng sao đó rồi anh cũng nghĩ lại . Có lẽ Ân Đình nói đúng . Cô bỏ đi lấy 1 người chồng như Tuấn Hải sẽ hạnh phúc hơn .

Nhìn khuôn mặt rạng ngời của cô, Mưu Phi đoán như vậy . Thượng đế bắt anh có cô bởi vì anh chỉ đem lại hạnh phúc cho người con gái khác mà thôi .

Nhưng là ai đây ? Nghi Du hay Giáng Ngọc ? Không phải giữa anh và Nghi Du đang dần tiến đến sự tốt đẹp hay sao ?

Cho dù không nói ra, bản thân 2 người cũng biết họ đang cần quan tâm đến nhau . Mà Nghi Du đôi lúc lại trầm và kín đáo quá, bản thân Mưu Phi cũng không xác định rõ .

Hạnh phúc . 2 chữ ấy bây giờ với anh thật là xa vời . Vì từ lúc Ân Đình ra đi không 1 lời từ giã, Mưu Phi có lần đau khổ và như mất niềm tin vào phụ nữ .

Để rồi Nghi Du như cơn gió mùa xuân, cô đến và làm việc, đôi lúc chịu nghe anh trò chuyện, lòng anh cảm thấy bớt trống vắng hơn .

Nhưng mọi việc không chỉ được suôn sẻ ở đó . Giáng Ngọc quyết

tâm đeo bám và cản phá khi thấy anh thân thiện với bất cứ người con gái nào, và nhiều lần đã làm cho Nghi Du phải bực tức . Mọi việc cũng đều do anh mà ra . Nếu anh không vì đau khổ, không vì cảm giận để rồi tìm đến với Giáng Ngọc thì đâu có những chuyện phiền phức như hôm nay .

Không phải là anh không giải quyết được, bởi anh chưa bao giờ nói yêu Giáng Ngọc, hay xúc phạm đến cô . Mỗi lần đi chơi chỉ giới hạn ở 1 tình bạn đẹp . Tại Giáng Ngọc cố tình làm cho mọi việc nghiêm trọng hơn thôi .

Mưu Phi ngả người ra ghế . Đáng lẽ ra anh và Nghi Du sẽ thân nhau hơn nữa bởi cô bé Lan Linh . Chính cô bé đã làm cho anh và Nghi Du không gây nhau nữa .

Nhưng mấy lúc gần đây, gây thì không gây, Nghi Du chỉ im lặng 1 cách khó hiểu . Làm việc thì làm việc, hỏi thì trả lời còn bằng không rất tiếc kiệm lời nói với anh . Tại sao vậy ? Anh phải cần biết nguyên nhân của nó .

Nhìn đồng hồ . Thời gian đã gần hết 1 ngày, Mưu Phi quyết định nghỉ sớm để nói chuyện với Nghi Du, chứ kéo dài thời gian như thế này, anh quả thật không đủ kiên nhẫn .

Nhỏm người, Mưu Phi bấm máy, cũng vừa lúc điện thoại di động của anh reo .

Mưu Phi đành ngồi trở xuống:

- Alô .
- Mưu Phi! Em là Giáng Ngọc đây, xin anh đừng cúp máy .

Mưu Phi cau mày:

- Cô định giờ trò gì nữa ?
- Không đâu . Em có chuyện rất quan trọng cần bàn với anh .
- Đừng dối tôi nữa . Tắt của cô, tôi đã quá rành .
- Mưu Phi!

Giáng Ngọc như van lơn:

- Hãy tin em 1 lần này đi .
- 1 lần này, tại sao Mưu Phi không thừa cơ hội để dứt khoát cho xong ? Anh cần có tự do để tìm kiếm và đeo đuổi tình cảm của riêng mình chứ .

Mưu Phi háng giọng:

- Thôi được rồi . Chuyện gì, cô cứ nói đi .
- Em gặp anh được không, chứ chẳng lẽ nói qua điện thoại ?

Ngần ngừ 1 chút, Mưu Phi đồng ý:

- Gặp nhau ở đâu ?
- Quán cà phê Văn Khoa .

- Được .

- Em chờ anh .

Mưu Phi tắt máy . Anh khoác áo vào chuẩn bị để ra ngoài . Vừa mở cửa phòng, Mưu Phi đã gặp ngay Thanh Trang .

- Có việc gì thế ?

- Nghi Du nhờ tôi nhắn lại với giám đốc, cô ấy xin được về sớm vì trong người không được khỏe .

- Thế cô ấy đâu ?

- Dạ, Nghi Du vừa mới đi . Lúc nãy cô ấy có đến đây, nhưng đã quay ra vì giám đốc đang nói chuyện điện thoại .

Mưu Phi gật đầu:

- Tôi biết rồi . Cám ơn cô .

- Không còn gì nữa, xin phép giám đốc .

- Đây, Thanh Trang! lát nữa Đoàn Phương có gọi điện, cô nói tôi đã đi công chuyện .

- Vâng ạ .

Mưu Phi khép cửa phòng, anh đi xuống nhà xe . Định bụng nói chuyện với Giáng Ngọc xong, anh sẽ ghé thăm Nghi Du . Mấy lúc gần đây, Nghi Du cứ không được khỏe, mà anh lại bận nhiều công việc, chưa quan tâm đến cô được .

o O o

Về đến nhà, Nghi Du buông người xuống ghế 1 cách mệt mỏi . Chuyện gì không ra chuyện gì mà cứ làm cho cô đau đầu suốt . Muốn không suy nghĩ cũng không được . Từ lúc ở Nha Trang về, Mưu Phi như khác hẳn . Cứ lao đầu vào công việc, quên cả thời gian, rồi những chuyến thăm Lan Linh cũng thưa dần .

Nghi Du nhú mày . Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì mà Mưu Phi giấu mình ? Bản hợp đồng ở ngoài ấy cũng chẳng nghe anh nhắc đến . Sao vậy ? Thất bại rồi ư ? Nghi Du bóp trán, cơn đau đầu lại sắp sửa hoành hành cô .

Chán thật!

Nhắm mắt lại, xoa xoa ở 2 bên thái dương, cô tự nhủ: Không được nghĩ ngợi nữa . Nhưng cơn đau đầu kia đâu theo ý của cô .

Nghi Du đành phải quay vào trong gọi:

- Mẹ ơi! Lan Linh ơi!

Cô bé Lan Linh từ nhà bếp chạy lên:

- Chị mới về ?

- Ừm . Mẹ có nhà không em ?

- Dạ, mẹ đi thăm người bạn, có lẽ đến tối mới về . Chị đau đầu phải không ? Để em lấy thuốc cho .

Uống xong phần thuốc, Nghi Du ngã người ra ghế:

- Em đang làm gì ở sau thế ?
- Dạ, hâm nóng thức ăn .
- Xong chưa ?
- Dạ rồi .
- Em bấm số gọi điện cho An Thái giùm chị .

Lan Linh hỏi:

- Sao chị không gọi cho sư huynh ?
- Chị bảo sao thì làm vậy đi .
- Dạ .

Điện thoại chưa kịp gọi thì đã nghe tiếng chuông điện thoại reo . Lan Linh nhấc ống nghe:

- Alo .
- Xin cho gặp cho Nghi Du .
- Ông chờ máy chút nghe .

Lan Linh trao ống nghe cho Nghi Du:

- Điện thoại của chị .
- Alo .
- Bình An đây .

Nghi Du hờ hững:

- Có việc gì không ?
- Tôi muốn gặp Nghi Du .
- Những việc làm của Bình An đã để lại ấn tượng không tốt nên tôi không muốn gặp bạn .

Bình An xuống giọng:

- Nghi Du! Bạn trách tớ, tớ nghe . Bạn giận tớ, tớ chịu . Nhưng ngày mai tớ phải rời Việt Nam, bạn nhận lời tớ, được không ?

Nghi Du hỏi:

- Bình An về Mỹ thật à ?
- Chứ ở lại làm gì khi người tớ yêu thương không chấp nhận tớ .
- Bình An đã quá đa cảm rồi .
- Không . Từ trước tới giờ, người tớ yêu chỉ là một .

Nghi Du thở hắt ra:

- Đừng nói chuyện đó nữa . Mọi cái đều do duyên số . Bình An cũng đừng buồn nữa, rồi mọi việc sau này của Bình An sẽ tốt đẹp thôi .
- Cám ơn lời an ủi của bạn . Nghi Du đến gặp tớ được chứ ?

Ngày mai Bình An đã rời Việt Nam, dù không bằng lòng với những việc làm của Bình An, nhưng Nghi Du không nỡ làm tắt đi niềm vui nho nhỏ của bạn . Hãy tha thứ và nhân từ đối với bạn đi .

Nghi Du nhận lời:

- Tôi sẽ gặp bạn .

Bình An vui mừng:

- Cám ơn Nghi Du .

- Mà nè! Có gọi điện cho An Thái chưa ?

- Rồi . Nhưng không gặp được bạn ấy . Anh của An Thái bảo bạn ấy đã đi công tác ở Thái Lan .

- Thế à ? Điểm hẹn là ở đâu ?

- Ở nhà hàng của khách sạn New World . Bình An đến đón Nghi Du nha .

- Không cần phải phiền phức như vậy . Tôi tự đến .

- Vậy 15 phút sau gặp lại .

- Ừm .

Nghi Du gác ống nghe, cô quảy túi xách lên vai:

- Chị có hẹn với bạn . Mẹ về, em với mẹ ăn cơm trước đi, đừng chờ chị .

- Dạ, nhưng chị đang đau đầu .

- Đã đỡ nhiều rồi .

- Chị chạy xe cẩn thận đó .

Khách sạn New World nơi đến cũng khá quen thuộc với Nghi Du . Cô gọi xe rồi tiến về phía nhà hàng, mắt tìm kiếm .

Bình An đã ngồi chờ sẵn, anh đưa tay vẫy:

- Tớ đây này . Đúng hẹn nhỉ ?

- Nghi Du mà . Bình An không biết à ?

Kéo ghế cho Nghi Du, Bình An hỏi:

- Như cũ chứ ?

Nghi Du lắc đầu:

- Lần này khác, tôi uống cam vắt .

Bình An búng tay ra hiệu cho người phục vụ . Anh tỏ ra quan tâm:

- Hình như Nghi Du không được khỏe ?

- Chỉ là căn bệnh cũ . Công việc mấy tháng nay của Bình An sao rồi ?

- Không có người động viên, khích lệ, nó cũng bình thường .

Nghi Du trề môi:

- Bạn mà không có cô nào động viên, khích lệ ? Tôi không tin .

- Chứ Nghi Du thấy tớ về đây chỉ có 1 mình . Bạn bè chỉ có Nghi Du và An Thái, nhưng chẳng ai chịu ủng hộ hay khích lệ tớ hết .

Nghi Du phật ý:

- Bình An nói thế mà nghe được ư ? Tôi và An Thái lúc nào mà chẳng ủng hộ bạn . Nhưng bạn lại đi ngược lại tất cả, bỏ ngoài tai những lời đúng sai . Đáng lý ra việc làm của bạn, tôi không xen vào, nhưng đã là bạn, tôi phải nói . Các cô gái luôn bám theo bạn, không

ai tốt cả . Họ không vì tiền của bạn thì họ vì cái gì đây ?

- Nghi Du nói thế ...

- Là người thông minh, Bình An hiểu nhiều hơn những lời tôi nói .Giáng Ngọc là cô gái không đáng tin cậy .

Bình An vờ ngạc nhiên:

- Nghi Du biết Giáng Ngọc ?

- Chẳng những biết mà còn rành về cô ta nữa kìa . Cô ta chỉ cặp với những tay giám đốc và những người có mác Việt kiều như Bình An thôi . Sếp tôi cũng là 1 trong những người cô ta để ý đến . Loại người như thế không có sự chung thủy .

- Bình An đoán không lầm thì Nghi Du dị ứng với Giáng Ngọc ?

- Gai mắt về hành động và khó chịu về lời nói của cô ta thôi .

- Riêng Bình An thì Bình An có cách nhìn khác . Giáng Ngọc chỉ bị ảnh hưởng bởi nền văn minh Châu Âu, chứ ngoài ra cô ta chẳng có gì xấu .

- Đó là quan điểm và cách nhìn của mỗi người . Giáng Ngọc luôn ngọt ngào với Bình An, phải không ? Thế mà bảo rằng không có người nào bên cạnh để ủng hộ .

Nghi Du nhìn thẳng vào mắt Bình An:

- Bạn đã thay đổi quá nhiều rồi đó, Bình An ạ .

- Tôi có thay đổi gì đâu .

- Từ việc sống, đối xử ... Bình An không còn là Bình An dễ thương của ngày xưa nữa . Mục đích của bạn làm cho tôi và An Thái phải sợ .

- Nghi Du!

- Bạn dối bọn tôi tất cả . Về Việt Nam bạn nào có đầu tư gì . Vũ trường hợp đêm ăn chơi xa xỉ, bạn đã vung những đồng tiền kiếm được bằng mồ hôi nước mắt của ba mẹ 1 cách vô nghĩa .

Nghi Du gần từng chữ:

- 1 Bình An, bạn của An Thái và Nghi Du đã là chuyện của quá khứ .

Ngày mai, Bình An về Mỹ, tôi thật lòng chúc bạn bình an . Tình bạn của chúng ta kể từ nay không còn nữa .

- Nghi Du!

- Nếu bạn biết sửa đổi để làm lại từ đầu, trở thành 1 người con ngoan, 1 công dân tốt cho xã hội thì lúc đó hãy gọi điện cho tôi .

Khuôn mặt Bình An lúc này thật là dữ:

- Bạn tàn nhẫn vậy sao ?

Nghi Du im lặng, Bình An tiếp:

- Bạn có biết vì ai mà tôi trở nên như thế này không ?

- Chẳng lẽ là tôi ? Nếu vậy thì bạn không đúng rồi . Từ lâu, tôi vẫn

luôn xem bạn là 1 người bạn tốt, thế tại sao bạn không giống tôi mà cứ tự làm khổ cho mình ? Tình cảm là 1 sự tự nhiên, bạn yêu, bạn cũng không thể bắt người ta phải đáp lại .

- Tớ có gì không tốt chứ ? Không lẽ chỉ có 1 mình Diệp Mưu Phi là tốt thôi sao ? Hay bởi vì ông ta là giám đốc, còn tớ thì không phải là giám đốc ?

Nghi Du nén giận:

- Bạn quá xúc phạm đến tôi rồi đấy . Tình yêu không phải là sự miễn cưỡng, trong khi Diệp Mưu Phi là 1 người sếp tốt .

- Vậy là bạn đã tự khẳng định .

- Điều gì ?

- Yêu Diệp Mưu Phi .

- Yêu hay không yêu, đó là quyền của tôi, bạn biết để làm gì ?

Bình An nhún vai:

- Rồi bạn sẽ phải hối hận .

- Hối hận là bạn, chứ không phải là tôi, vì tôi chẳng làm điều gì sai cả .

Nghi Du đứng lên:

- Câu chuyện của chúng ta đến đây là chấm dứt được rồi . Tôi không có gì nói với bạn nữa cả .

Bình An ngăn lại:

- Khoan đã . Chúng ta uống nước với nhau lần cuối mà .

- Không cần thiết điều ấy nữa .

Dắt xe ra, Nghi Du chưa muốn về nhà . Cô lang thang khắp các đường phố cho đầu óc mình thanh thản . Đúng là quá nhiều việc nên cô mới đau đầu . Bình An không còn thuốc chữa nữa rồi, trong cái đầu kia chỉ toàn là những mưu mô và toan tính . Ánh mắt của Bình An làm cô thấy sợ thật . Nhưng ngày mai hẳn đã trở về Mỹ, giấc ngủ của cô không còn ác mộng nữa .

Dừng xe trước 1 công viên, Nghi Du phân vân với ý nghĩ vào hay không vào . Cuối cùng thì cô cũng đã gọi xe và 1 mình trầm tư nơi ghế đá . Cô nhìn thành phố về đêm trong sự nhộn nhịp mà lòng trống trải cô đơn .

Tại sao người tỏ tình với cô không phải là Diệp Mưu Phi ? Câu tại sao ấy, ai sẽ trả lời cho cô đây ? Tình yêu thật là khó lý giải .

Đảo mắt 1 vòng, cô thấy các ghế đá nơi công viên, ai cũng có đôi, có cặp, riêng chỉ có mình cô là lẻ loi, lạc lõng không thích hợp cho lắm .

Cô vừa định đứng dậy thì 1 thanh niên bước đến gần:

- Xin lỗi . Cô có phải là Lý Hoàng Nghi Du không vậy ?

Nghi Du gật nhẹ đầu:

- Vâng . Anh ...

Chưa hết câu, Nghi Du đã bị người thanh niên đó dùng khăn bịt mũi và miệng 1 cách thô bạo . Thân nữ nhi yếu ớt đâu chống cự lại, Nghi Du yếu dần yếu dần và không biết gì nữa .

Do trời tối, công viên là nơi hẹn hò nên chẳng ai để ý . Người thanh niên nhanh tay bỏ chiếc khăn vào túi quần rồi bồng Nghi Du với khuôn mặt đầy thất sắc .

Ngang qua các cặp tình nhân, họ đều nhìn 1 cách hiếu kỳ, có người buột miệng:

- Sao cô bạn anh ta lại xỉu vậy ?

- Chắc là trúng gió đó .

Mặc cho mỗi người nói 1 câu, người thanh niên bồng Nghi Du ra tới cổng . Anh chặn đại chiếc xe hơi đang chờ tới, miệng gấp rút:

- Giúp tôi đưa cô ấy đến bệnh viện .

Trước tình cảnh như thế, ai mà không động lòng . Người tài xế mở cửa cho người thanh niên .

Đúng lúc ấy, Mưu Phi cũng lái xe ngang qua, nhưng rồi anh cũng chẳng quan tâm .

Chiếc xe hơi màu sữa chở cô gái và người thanh niên nhấn kèn inh ỏi để lướt qua mặt các xe khác .

Riêng Mưu Phi thì không gấp, anh lái xe từ từ vì anh đang trên đường đến thăm Nghi Du và Lan Linh mà .

Lúc chiều, nghe cô thư ký nhắn lại, Nghi Du không được khỏe, không biết bây giờ cô sao rồi ?

Hươ tay dựng phải cái điện thoại, Mưu Phi tắt xe vào lề . Phải gọi điện thoại hỏi thăm trước đã, để còn tùy cơ mà định liệu .

Sau 1 hồi chuông đổ dài, tiếng Lan Linh trong máy:

- Alo .

- Nhận ra sư huynh không ?

- Đương nhiên rồi . Anh tìm chị Nghi Du hả ?

- Ủ . Sao em biết hay thế ?

- Trong nhà này đâu ai để cho anh quan tâm nhiều ngoài chị Nghi Du

.

- Nhóc con!

- Nhưng hôm nay thì anh phải đành thất vọng thôi, vì chị Nghi Du không có ở nhà .

Mưu Phi ngạc nhiên:

- Nghi Du đi đâu ?

- Em không rõ, chỉ thấy chị ấy nghe điện thoại rồi hấp tấp bỏ ra ngoài

.

- Lâu chưa em ?
- Dạ, khoảng 4 tiếng đồng hồ rồi . Mẹ đang lo, vì chị ấy đang không được khỏe .
- Có gọi điện hỏi An Thái chưa ?
- Mẹ có gọi, nhưng chị An Thái đã đi công tác .
- Thôi được rồi, để anh tìm chị ấy . Khi nào gặp, anh gọi điện về cho hay .
- Dạ .

Mưu Phi tắt máy . Nói tìm, nhưng biết tìm ở đâu đây ? Bạn bè của Nghi Du, anh nào biết ai .

Mưu Phi vừa lái xe, vừa suy nghĩ . Nghe điện thoại xong đi ra ngoài, nghĩa là hẹn với bạn, thế thì càng rất khó . Người bạn gọi đến là ai, và nơi hẹn ở đâu ?

Nghi Du ơi là Nghi Du! Không được khỏe mà cũng đi, lỡ có việc gì xảy ra thì sao đây ?

Mưu Phi lái xe chạy vòng vòng để tìm ra câu trả lời, nhưng vẫn không có . Đã hứa với Lan Linh, cho dù đi ngoài đường đến khuya, anh cũng phải có cách .

Ngang qua 1 con lộ, đèn đường không được sáng lắm với lại khúc này cũng hơi vắng . Từ xa, qua ánh đèn, Mưu Phi nhìn thấy chiếc xe hơi mở tung cửa .

Gần lại 1 chút, điểm chú ý của Mưu Phi là cái túi xách màu đen lọt ra ngoài .

Linh cảm cho biết chuyện không được bình thường, Mưu Phi dừng xe lại . Anh bước xuống xem xét và anh phát hiện . Đúng rồi, chiếc xe này đã chở người thanh niên ẵm trên tay 1 cô gái hồi nãy từ trong công viên đi ra .

Không phải đi đến bệnh viện sao ? Dừng lại ở đây làm gì ? Chẳng lẽ gặp bọn cướp cạn ?

Nhặt lấy túi xách, Mưu Phi căng hoang mang hơn . Anh kéo nhẹ dây kéo, tay bỗng run bắn . Giấy tờ tùy thân trong túi xách đều là của Nghi Du . Vậy ...

Không 1 giây chậm trễ, Mưu Phi phóng qua hàng rào, men theo lối cầu thang lên lầu . Căn phòng đèn sáng choang . Anh nhận ra gã tài xế xe, hắn đang đứng chéo chân, nói chuyện điện thoại:

- Alô . Tám Mây đây, ông Bình An .

- ...

- Con bé ấy, tôi đã mang đến địa chỉ của ông . Bao giờ ông chồng luôn số tiền còn lại ?

- ...

- Ông hứa phải giữ lời đấy .

- ...

- Chúng tôi chờ ông 20 phút nữa thôi .

Hắn chưa kịp tắt máy thì Mưu Phi đã nhào đến đâm mạnh vào quai hàm gã làm chiếc điện thoại văng xuống nền gạch đánh cộp . Anh cúi xuống nhặt chiếc điện thoại .

Nghe tiếng động lạ, 1 tên nữa chạy ra . Hắn xông vào đá vào bụng Mưu Phi . Do không tránh kịp, anh bị văng vào tường, khóe miệng chảy máu .

Lồm cồm ngồi dậy, Mưu Phi bị 2 cú đá nữa, anh ôm bụng quỵ xuống .

Bỗng có tiếng la thật lớn:

- Công an! Công an!

2 tên đồng bọn tháo chạy . 1 người đàn ông từ đâu chạy ra đỡ Mưu Phi:

- Giám đốc có sao không ?

Bị 2 cú đá quá mạnh, đầu óc Mưu Phi như quay cuồng:

- Ai vậy ?

- Hà Đông đây, giám đốc .

- Thế còn Nghi Du đâu ?

Mở tung cửa phòng, Mưu Phi lao vào:

- Nghi Du!

Cô nằm như ngủ trên 1 chiếc giường trải drap màu hồng . Hà Đông đưa tay lên mũi Nghi Du:

- Cô ấy đã bị thuốc mê .

Mưu Phi bế xốc Nghi Du trên tay:

- Cậu giúp lái xe chở tôi về phòng nghỉ ở công ty .

- Vâng .

Hà Đông chạy xuống chỗ xe đậu, anh mở cửa xe ở phía sau cho Mưu Phi ẵm Nghi Du ngồi vào . Cẩn thận hơn, Hà Đông nhìn kỹ lại số nhà .

Ôm Nghi Du trong vòng tay, Mưu Phi luôn miệng cầu nguyện cho cô được bình an .

Đừng xảy ra chuyện gì nghe Nghi Du . Em tỉnh lại đi, tôi đang rất cần em bên cạnh . Từ đây, chẳng còn ai dám xen vào ngăn cản tình cảm của chúng ta nữa đâu .

Hà Đông trấn an:

- Cô ấy sẽ không sao đâu, ông đừng lo . 1 lát sau tan thuốc mê, cô ấy sẽ tỉnh lại thôi mà .

- Cậu không gạt tôi chứ ?

- Hãy tin tưởng ở tôi .

Xe chạy được 1 quãng, Mưu Phi mới chợt nhớ:

- À! Sao cậu biết mà đến giúp tôi vậy ?

- Nhà bạn tôi ở gần đây mà . Chiếc xe sắp đi lại quá quen thuộc đối với tôi . Lúc đầu, nhìn 2 chiếc xe đậu song song nhau, 1 chiếc được khởi động máy, 1 chiếc cửa mở tung ra, tôi hơi nghi nghi trong lòng, nên bảo thằng bạn dừng lại . Cùng lúc nghe tiếng la ở trong nhà vọng ra, tôi vội vàng chạy lên .

Mưu Phi cười 1 cách khó nhọc, vì miệng anh bây giờ rất đau .

- Số tôi cũng hên . Nếu không đã bỏ mạng lúc nãy rồi . Cảm ơn cậu nhiều lắm, Hà Đông ạ .

Hà Đông nhú mày:

- Bọn chúng là ai mà hại cô Nghi Du ?

- Tôi không rõ lắm .

Hà Đông đề nghị:

- Chuyện này, giám đốc để tôi điều tra cho . Tôi có người bạn làm bên công an .

- Làm phiền cậu vậy . Tôi rất muốn biết vì sao họ hại Nghi Du, mục đích của họ là gì ? 2 tên lúc nãy chỉ là bọn làm thuê thôi, đằng sau chúng còn có người cầm đầu .

- Chuyện này chỉ có thể liên quan đến tình cảm .

- Sao cậu nói vậy ?

- Do bị khước từ nên mới tìm cách hãm hại đời con gái người ta để cho mọi chuyện đã rồi, buộc phải chấp nhận .

Mưu Phi gục gặc:

- Cậu nói cũng có lý . Nhưng tôi được biết Nghi Du không có người bạn trai nào .

- Còn không nữa thì là sự ganh ghét giữa phụ nữ với nhau . Sự trả thù của người phụ nữ rất là tàn nhẫn và độc ác .

Mưu Phi lắp bắp:

- Cậu muốn nói ...

- Tôi không dám khẳng định điều gì . Nhưng tôi thấy Giáng Ngọc có đi chung với 1 người đàn ông tên gọi Bình An, Việt kiều Mỹ . Mà Bình An hình như là bạn học của cô Nghi Du ngày xưa . Họ có thể toa rập với nhau nếu thật sự giữa họ có quan hệ .

Mưu Phi giận dữ:

- Cô ta dám làm điều đó sao ?

- Giám đốc! Đây chỉ là 1 sự suy đoán . Ta nên tìm hiểu kỹ rồi hãy khẳng định .

- Đối với Giáng Ngọc, tôi chưa hề làm chuyện gì bị coi là hồ đồ cả .

Nếu quả đúng là sự thật thì tôi sẽ không bỏ qua cho Giáng Ngọc đâu .

Xe quẹo vào cổng công ty . Lúc ấy bảo vệ còn thức, nên khi nghe tiếng xe quen thuộc, cánh cổng nhanh chóng được mở ra . Ông bảo vệ lấy làm ngạc nhiên . Không hiểu chuyện gì mà giờ này giám đốc lại ghé công ty . Nhưng ông không dám hỏi .

Chiếc xe được Hà Đông lái thẳng vào nhà xe . Mưu Phi thấy chùm chìa khóa cho Hà Đông:

- Cậu mở cửa phòng giúp tôi nhé .

Phòng nghỉ dành riêng cho giám đốc ở lầu một, Mưu Phi bồng Nghi Du đi nhanh lên bậc thang lầu . Anh đặt cô nằm xuống giường rồi chệp miệng:

- Tình trạng thế này thì không thể đưa cô ấy về ngay được .

Hà Đông biến nhanh sau đó . Anh trở lại rất nhanh với thau nước trên tay:

- Giám đốc! hãy nhúng khăn ướt lau mặt cho ấy mau tỉnh .

- Cám ơn cậu .

- À! Giám đốc có cần gì nữa không ?

- Tôi chỉ chờ Nghi Du tỉnh thôi .

- Còn vết thương ?

- Chỉ là chuyện nhỏ . Tôi tự biết săn sóc lấy mình . Nghi Du còn chưa tỉnh lại mới là chuyện tôi đang lo lắng .

- Vậy tôi xin phép về trước, tôi sợ đưa em gái tôi đợi .

- Được rồi . 1 lần nữa, cám ơn cậu nhiều .

Hà Đông ra khỏi phòng . Mưu Phi bắt đầu lau mặt cho Nghi Du . Và anh tự hỏi: Nếu cô ấy tỉnh lại, anh có được làm điều đó không ?

Nghi Du! Trong lúc này đây, em thật là đáng yêu . Mắt này, môi này đã làm anh không ngon giấc điệp . Tỉnh lại đi Nghi Du, anh cần phải bày tỏ lòng mình với em ngay hôm nay, nếu không thì lòng anh sẽ dậy sóng mãi .

Giờ đây, anh đang thấy mình cần em đến dường nào . Tình cảm của chúng ta, con tim chúng ta đã dành cho nhau, thế sao không nhận yêu nhau đi ?

Anh thì chạy trốn nó, còn em thì lặng thinh không tín hiệu . Nếu không gặp lại Ân Đình ở Nha Trang thì anh đâu biết bên anh có người con gái dễ thương như em .

Ngồi ngắm Nghi Du, lòng Mưu Phi xống xang . Anh tự đặt câu hỏi . Nếu anh không vô tình phát hiện thì việc gì sẽ xảy ra với em ? Rồi anh sẽ phải ray rứt và ân hận suốt cuộc đời . Em bị chúng âm mưu hại 1 phần cũng do lỗi nơi anh . Nghi Du! Tỉnh lại đi em . Chúng ta

còn nói với nhau rất nhiều điều nữa . Anh hứa từ nay sẽ không làm cho em buồn đâu .

Mưu Phi thở hắt ra, anh rất mong Nghi Du tỉnh lại để được ôm cô trong vòng tay mà không cần sự cho phép, hay lúc cô bất tỉnh .

Anh muốn Nghi Du cười với anh và trao cho anh ánh mắt nồng nàn lẫn sự ngượng ngùng .

Mưu Phi đến bên cửa sổ . Anh phóng tầm nhìn ra khoảng không gian u tịch và chợt nhớ có người đang nóng lòng đợi tin anh .

Cho tay vào túi quần lấy điện thoại ra, Mưu Phi bấm số rồi anh nghe tiếng gấp rút:

- Alô . Mưu Phi phải không ?

- Dạ .

- Có tin của Nghi Du chưa ?

- Dạ rồi, nhưng bác phải bình tĩnh nghe cháu nói .

- Được, được .

- Nghi Du đang ở chỗ cháu và hiện giờ không biết gì .

Bà Hồng có vẻ hoảng loạn:

- Tại sao thế ?

- Chuyện rất dài, nhưng cháu chỉ có thể ngắn gọn . Cháu tìm ra Nghi Du trong 1 căn nhà, trong lúc cô ấy đã bị đánh thuốc mê . Theo nhân viên của cháu cho biết có liên quan đến người đàn ông tên Bình An nào đó .

Bà Hồng lẩm nhẩm:

- Bình An! Cậu ta là bạn của Nghi Du mà . Tại sao ...

- Chuyện này, đợi Nghi Du tỉnh lại rồi mới rõ được . Bác có tin tưởng cháu khi để Nghi Du ở chỗ cháu không ?

- Tin chứ .

- Vậy bác đừng lo lắng nữa . Sáng mai, cháu sẽ đưa cô ấy về .

- Khoan đã . Lan Linh muốn nói chuyện với cháu .

- Cô bé chưa ngủ sao ?

- Alô . Sư huynh!

- Em có thể yên tâm mơ 1 giấc mơ đẹp . Chị Nghi Du của em đã bình an ở chỗ anh .

- Sư huynh à! Chăm sóc chị em cẩn thận nhé .

- Ừm . Còn gì dặn dò không ?

- Thôi, chúc sư huynh ngủ ngon .

Mưu Phi đùa:

- Phải săn sóc chị em thì làm sao sư huynh ngủ ngon được .

- Em không biết .

Mưu Phi trở lại . Anh kéo ghế ngồi ngay cạnh Nghi Du . Với tay lấy tờ

báo đọc cho đỡ buồn ngủ, nhưng anh chẳng đọc được chữ nào cả .
Độ khoảng nửa giờ sau, Nghi Du tỉnh lại . Anh mừng rỡ gọi tên cô liên tục:

- Nghi Du! Nghi Du! Em không sao chứ ?

Nghi Du chống tay ngồi dậy . Cô nheo nheo mắt:

- Tôi đang ở đâu đây ?

- Phòng nghỉ của anh .

- Công ty à ?

- Ừm . Em nhớ gì chưa ?

Nghi Du vỗ trán:

- Cú điện thoại ... Bình An ... tôi về ... công viên ... người thanh niên ... rồi tôi không biết gì nữa .

Cô chụp tay Mưu Phi:

- Nói cho tôi nghe đi . Chuyện gì đã xảy ra với tôi ? Còn mẹ và em gái tôi đâu ?

Nghi Du hoảng loạn thật sự, đầu cô đau buốt . Cô hoàn toàn chẳng nhớ rõ gì .

Mưu Phi vỗ nhẹ vào lưng Nghi Du cho cô bình tâm rồi anh bắt đầu kể lại mọi chuyện anh được biết .

- Chúa ơi!

Nghi Du gục xuống . Mưu Phi ôm vào vai cô như chia sẻ và trấn an:

- Mọi chuyện không có gì nữa rồi, em đừng sợ hãi nữa .

Nghi Du ngẩng mặt lên với đôi mắt đẫm lệ . Cô không quan tâm đến cách xưng hô của Mưu Phi .

- Bình An! Bạn tôi đã không còn là con người nữa rồi .

Mưu Phi lau nước mắt cho cô:

- Đừng khóc nữa Nghi Du . Hãy nghỉ ngơi cho khỏe . Mọi việc rồi cũng có cách giải quyết .

Nghi Du tựa vào vai Mưu Phi:

- Hắn nói hắn về đây là vì tôi . Hắn nói hắn sa ngã cũng do bởi tôi, vì tôi không tiếp nhận tình cảm của hắn . Hắn thường xuyên lui tới với Giáng Ngọc .

- Sao em biết ?

- Ngày đầu tiên tôi bắt gặp hai người ở khách sạn New World, tôi đã nghi rồi .

Mưu Phi nhíu mày:

- Vậy chuyện hãm hại em là có sự sắp xếp và tính toán . Hèn gì lúc chiều, Giáng Ngọc gọi điện cho tôi, bảo là có chuyện quan trọng cần nói . Nhưng khi gặp mặt thì đầu đuôi chẳng có . Chủ ý của Bình An và Giáng Ngọc quá rõ ràng .

- Thế sao ông cứu được tôi ?
 - Con tim anh mách bảo em đang gặp nạn .
 Nghi Du đỏ mặt:
 - Anh đừng có đùa .
 Mưu Phi xoay mặt Nghi Du lại:
 - Anh đang nói thật lòng mình . Anh đang rất cần em .
 - Chứ không phải trong tim ông chỉ có Ân Đình và Giáng Ngọc ?
 Mưu Phi đưa tay lên miệng cô:
 - Nè! Không được gọi ông xưng tôi . Phải gọi là anh xưng em . Nếu không, anh đánh đòn đó .
 - O! Chưa chi mà đã muốn ăn hiếp người ta .
 Mưu Phi bẹo má cô:
 - Không phải anh ăn hiếp, mà tại em bướng bỉnh thôi .
 - Thấy ghét!
 - Nghi Du này! Nếu không gặp Giáng Ngọc lúc chiều và chuyện không xảy ra, anh chưa biết anh cần em nhiều đến như vậy đâu .
 - Có thật anh đang cần em không ?
 - Thật mà . Không tin, em cứ nhắm lại đi, anh nói cho nghe .
 - Tại sao nghe cũng phải nhắm mắt ?
 - Ừ . Để em không bị phân tâm .
 Nghi Du tưởng thật, cô khép hờ mắt . Ôi! Thương quá là thương sự ngây thơ kia .
 Mưu Phi từ từ cúi xuống . Môi anh lướt nhẹ trên môi cô . Nghi Du phát hiện thì đã không còn kịp .
 Sự tinh khiết từ đôi môi ấy làm anh ngất ngây . Mưu Phi muốn có mãi và có mãi nó .
 Và thời gian, không gian kia cũng như đồng tình với họ, nếu như con thần lùn không chặc lưỡi .
 Mưu Phi rời môi Nghi Du trong sự luyến tiếc . Anh nheo mắt:
 - Sao, em tin chưa ?
 Nghi Du vui mặt vào ngực anh:
 - Ăn hiếp người ta . Đáng ghét!
 Mưu Phi vòng tay ôm Nghi Du:
 - Tình yêu với anh chỉ thể hiện bằng hành động thôi .
 - Hứ! Khôn thấy mờ .
 Mưu Phi cụng trán cô:
 - Ngủ đi nghe em . Em còn mệt lắm đấy .
 Nghi Du nhồm ra:
 - Chỉ có 1 cái giường thôi .
 - Anh ngủ ở cái ghế kia .

- Làm sao được ?
- Không được thì chúng ta ngủ như thế này .
- Liệu ổn không ?
- Nếu em tin tưởng anh .

Nghi Du chúm chím môi:

- Thử tin một lần xem sao .

Mưu Phi đỡ đầu Nghi Du dựa vào vai mình, vòng tay anh thì cứ quấn quanh người cô . Trái tim họ không còn lo lắng nữa, vì họ đã cởi mở được tấm lòng với nhau, cho nhau và vì nhau .

o0o

Tiếng Lan Linh nheo nhéo trước cổng:

- Mẹ ơi! Chị Du ơi! Khách đến nhà mình đông quá nè, có cả sư huynh nữa .

Nghe thông báo như thế, Nghi Du bước ra để xem rõ thực hư:

- Mưu Phi, Đoan Phương, có cả ông nội Diệp Đình Bằng và ...

Nghi Du vội vàng chạy vô:

- Chết rồi mẹ ơi!
- Chuyện gì ?
- Mưu Phi và mọi người tới đông lắm .

Nhìn Nghi Du quýnh quáng, bà Hồng bật cười .

- Con cứ tự nhiên mà chuẩn bị tiếp họ đi .
- Không được đâu .
- Sao vậy ?
- Hình như là người nhà của Mưu Phi .
- Cái gì ?

Bà Hồng cũng giật mình . Bà vội lau nhanh tay rồi gấp rút đi ra:

- Chào bác . Chào anh . Mưu Phi và cháu nữa, vào nhà đi .

Ông Đình Bằng nói:

- Chúng tôi đến đột ngột, không làm cháu hoảng chứ ?
- Dạ không .

Nhìn thấy Lan Linh đang đeo cánh tay Mưu Phi, bà Hồng bảo:

- Lan Linh! Con vào giúp chị Du làm nước nhé .
- Dạ .

Lan Linh vừa khuất, ông Đình Sơn tấm tắc khen:

- Con bé dễ thương quá . Có phải nó là đứa bé mà Mưu Phi và Nghi Du ...
- Vâng ạ .

Ông Đình Bằng hắng giọng:

- Hồng này! Hôm nay, việc đầu tiên là đến thăm gia đình cháu, sau đó là chúng ta cùng bàn chuyện hôn nhân của Mưu Phi và Nghi Du .

Bác định cho chúng nó cưới nhau trong năm nay . Con thấy thế nào ?

- Dạ, cái đó tùy ở đôi trẻ .

- Mưu Phi đã đồng ý . Còn Nghi Du, bác muốn biết ý kiến của nó .

Vừa lúc Nghi Du bưng khay nước ra, cô ngượng ngập cúi đầu:

- Chào nội . Chào bác . Chị Đoan Phương .

Đến Mưu Phi, giọng cô nhỏ dần:

- Chào anh .

Mưu Phi nheo mắt chọc ghẹo làm Nghi Du mắc cỡ không dám nhìn .

Ông Đình Bằng hỏi:

- Sao hả Nghi Du ? Cháu bằng lòng chứ ?

- Dạ, thưa nội, chuyện gì ạ ?

- Bằng lòng về làm cháu dâu của ta .

- Dạ ...

- Không phải cháu và Mưu Phi yêu nhau sao ?

- Cháu ...

Mưu Phi chen vào:

- Nội à! Cô ấy mắc cỡ rồi kìa .

Ông Đình Bằng nhướn mắt:

- Vậy thì cháu hỏi thay nội đi .

Mưu Phi nhìn Nghi Du, trong khi đó cô cúi gằm mặt, anh không thể nhận được tính hiệu gì .

Đoan Phương đứng dậy, đến bên Nghi Du, đặt tay lên vai cô:

- Tôi có phần nào đó hiểu cô . Xin lỗi, vì lúc trước tôi có phần nào không đúng . Nay cô sắp làm chị dâu tôi rồi, mong cô đừng để tâm những chuyện qua .

- Tôi ...

- Ông nội! Cách im lặng cũng là sự đồng ý đó . Cuộc hôn nhân này đã định sẵn từ trước, ai ngờ như ý muốn, Chúa lại cho hai người yêu nhau . Cháu thấy nội nên tổ chức sớm đi .

Mọi người cười ồ lên . Quê quá là quê, Nghi Du bỏ chạy ra nhà sau .

Đoan Phương ra dấu:

- Anh Hai! Cơ hội cho anh đó .

Mưu Phi cóc nhẹ vào đầu Đoan Phương:

- Nhiều chuyện .

Nhưng rồi anh cũng biến .

Vòng tay ôm Nghi Du từ phía sau, Mưu Phi tựa cằm lên tóc cô:

- Sao em không trả lời nội ?

- Ừ . Anh còn không biết trả lời thay em . - Nghi Du xoay người lại -

Bộ anh không hiểu ý em à ?

- Hiểu chứ .
- Nhưng cổ tình chộc phải không ?
Mưu Phi cụng trán cô:
- Rồi mọi người cũng biết, đâu cần em nói ra . Chúng mình cưới nhau, em ước gì cho cuộc sống mai sau ?
- Lối sống của Bình An và Giáng Ngọc đã cho hai người một giá quá đắt . Em chỉ mong mình yêu thương nhau, sống trong tình yêu của tất cả mọi người, biết nhịn nhục, nhân từ và trung tín .
Mưu Phi siết chặt cô:
- Chúng mình sẽ sống thật tốt để được đẹp lòng của ông nội và mẹ nhé .
Ngoài sân, những giọt nắng vàng đang nhảy múa, chúng như hòa cùng hạnh phúc với hai người .

Hết

Nguồn: hoa _ sua / VNthuquan - Thư viện Online
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 15/05/2009 11:06:30 CH